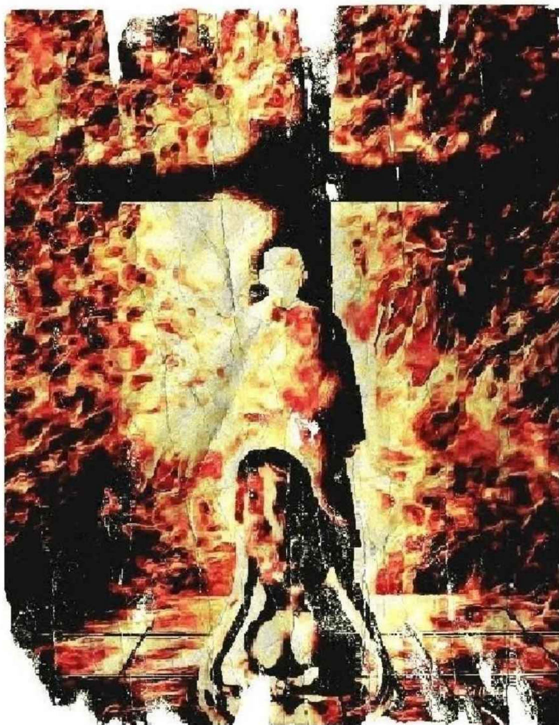
Claudiu-Gilian Chircu

EVANGHELIA ZEILOR

SECRETELE ZEILOR - Episodul 4

CLAUDIU-GILIAN CHIRCU

EVANGHELIA ZEILOR

Secretele zeilor - episodul 4

Galați, 2021

Claudiu-Gilian Chircu
Evanghelia zeilor

ISBN 978-973-0-35709-7

Cuprins

Cartea cerului 51
Cartea exilului 65
Cartea omului 75
Cartea păcatelor 83
Cartea războiului 93
Cartea păcii 109
Cartea akkadienilor 127
Cartea egiptenilor 148
Cartea apocalipsei 170
Cartea simbolurilor 181
Completări 208

După papirusul lui Nabu cel drept, slujitorul divin al adevărului, scribul zeilor și al oamenilor, ai cărui ochi au fost deschiși de Enlil din voia Tatălui ceresc. Găsit într-o veche așezare galică de pe malul Eridanului în anul 32.021 de la Potop.

Primele cincizeci de pagini nu au putut fi recuperate, fiind descoperite într-o stare avansată de degradare.

Cartea cerului

1. Pe când în înălțimi cerul nu era încă numit iar jos pământul nu exista, când zeii nu fuseseră încă aduși întru ființă iar timpul nu începuse să se scurgă, în nevăzutele și inefabilele înălțimi exista doar o primă ființă binecuvântată, nestricăcioasă și infinită.

2. Marele spirit invizibil, etern și nenăscut, inefabil și incomprehensibil, stătu într-o profundă liniște și tăcere de-a lungul unor nesfârșite cicluri de ani.

3. „*Ce farmec are eternitatea atunci când ești singur?*”, se întrebă el la un moment dat. „*Care e rostul veșniciei atunci când nu ai cu cine să o imparți?*”

4. Realizând că singurătatea nesfârșită era doar un blestem, cel prin sine născut o emană din tăcerea sa vie pe feciorelnica Antu, mama tuturor văzutelor și nevăzutelor, împărțindu-se astfel în doi eoni. Mare îi fu bucuria când se văzu scăpat de singurătate.

5. Însă Anu, eonul eonilor, nu se mulțumi cu atât. Așa că determină trimiterea din sine a tuturor lucrurilor și puse ceea ce a produs în Antu, întocmai cum o sămânță este așezată în pântec.

6. Ea își primi sămânța și rămase grea, născându-l pe Enlil, eonul egal și asemănător cu cel care l-a produs. Singurul care poate cuprinde măreția Tatălui, nevăzut și necuprins pentru toate celelalte ființe.

7. Odată cu Fiul luă ființă și Aletheia, cei doi și părinții lor fiind rădăcina tuturor lucrurilor. Erau primele patru ființe din Univers, născute din ființa primordială, cea fără început și sfârșit.

8. Înțelegând de ce a fost făcut, Enlil își îmbrățișă jumătatea iar ea născu o nouă pereche de ființe de lumină. După o vreme, și acestea aduseră întru existență alți eoni care, la rândul lor, se înmulțiră.

9. Văzându-se înconjurat de urmași, Tatăl se bucură nespus și împărți cerul în treisprezece părți. El și Antu o păstrară pe cea de sus iar în următoarele așezară restul perechilor de lumini. Privi Anu toate câte făcuse și fu mulțumit. Apoi se odihni.

10. În timp ce se odihnea, în al treisprezecelea cer eonul Sophia se aprinse de patimă, dorindu-și să

devină mamă. *„De ce aceia din cerurile de sus pot avea copii iar eu nu?”*, se întrebă ea. *„De ce nu pot fi și eu ca ei? De ce nu-mi pot oferi iubirea nețărmuită unei ființe ieșite din mine? De ce?”*

11. Hotărâtă să schimbe lucrurile, Sophia își îmbrățișă perechea, pe Theletos, sperând că va deveni astfel mamă. Însă săvârși o mare nelegiuire sub motivul iubirii, înghițindu-l fără voie pe Theletos. O influență a nesocotinței căci ea nu avea, precum Enlil, o comuniune cu desăvârșitul Tată. Prin urmare, nu putea procrea.

12. Dându-și seama că avea nevoie să cerceteze natura Tatălui pentru a putea concepe, Sophia privi către înalt. Văzu lumina vălului lui și cugetă în sinea ei: *„Mă voi duce în tărâmul acela, voi lua lumina care este cea mai înaltă din înalt și voi crea pentru mine din ea eoni de lumină”*. Apoi încetă să mai săvârșească misterul celui de-al treisprezecelea eon și plecă spre lumina din înalt, pe care o văzuse.

13. În timp ce urca, Sophia înceta misterele tuturor cerurilor prin care trecea, luând cu ea purificarea luminilor eonilor. Din pricina aceasta toți se mâniară pe ea și o dușmăniră. Însă marele Enlil nu emană tot ce era purificat din puterea sa lăuntrică și nu dădu nici

ceea ce era purificat din a sa lumină, la fel ca restul eonilor. Era și el mânios pe Sophia și o dușmănea foarte tare, fiindcă îndrăznise să meargă spre lumina aflată deasupra tuturor. Însă nu încercă să o oprească. Nu încă.

14. Ajungând în cerul cel mai de sus, Sophia încercă să cuprindă măreția Tatălui. Se repezi la el, îl prinse și îl prăvăli, astfel încât esența lui se uni cu măruntaiele ei. Însă se trezi prinsă într-o agonie a minții din cauza naturii lui de necercetat și fu aruncată înapoi spre sine, fiind în primejdia de a fi absorbită de măreția lui și dizolvată în esența lui absolută.

15. Toate cerurile fură cuprinse de spaimă și disperare, eonii temându-se de o urgie nemaivăzută. Pentru a salva lumea, Enlil o trase pe Sophia în afara inefabilei măreții a Tatălui, apoi emană din el însuși o mare putere cu chip de leu, pe care o trimise în tărâmul cel mai de jos. Din porunca Tatălui o prigoni pe Sophia în cel de-al treisprezecelea cer pentru ca ea să vadă puterea de lumină cu chip de leu, să o râvnească și să meargă după ea.

16. Sophia se uită dedesubt și văzu puterea de lumină în haosul care fusese al treisprezecelea cer; și nu știu că era a lui Enlil, ci crezu că era lumina pe care o văzuse la început în înalt. Ea coborî în al

treisprezecelea cer și se apropie de puterea de lumină cu chip de leu pentru a o înghiți ca pe Theletos.
17. Dar toate emanațiile materiale ale lui Enlil o împresurară și o asupriră, iar marea putere cu chip de leu înghiți puterile de lumină ale Sophiei. Apoi le prefăcu într-o substanță amorfă, pe care o aruncă în haos. Lumina ei fu substanța materiei din care s-a format lumea.

18. Cuprinsă de capcana lui Enlil, Sophia începu să își piardă vlaga. „*Puterea mea a început să se micșoreze în mine și îmi lipsește lumina*”, gândi ea. Văzând materia care o împresura, își schimbă patima în venerație pentru Tată:

19. „*Doamne, lumină a puterilor, nu mă lăsa acum să fiu lipsită de lumina mea. Izbăvește-mă de materia acestui întuneric, ca să nu mă adâncesc în el. Nu lăsa ca acest întuneric să mă cufunde, nu lăsa ca această putere cu chip de leu să înghită cu totul puterea mea întreagă și nu lăsa ca acest haos să înconjoare puterea mea. Nu întoarce fața ta de la mine, căci sufăr foarte tare. Ascultă-mă și izbăvește degrabă puterea mea!*”

20. Deși slăbea, tot mai multă lumină prefăcându-i-se în materie, Sophia continuă să se roage: „*Fie ca*

acum, în vremea aceasta, lumină a luminilor, întunericul și materia pe care le-au adus emanațiile lui Enlil să devină o cursă pentru ele și fie ca ele să fie prinse acolo. Și răsplătește-le pe ele și adu rușine asupra lor. Fie ca ele să rămână în întuneric și să nu vadă lumina. Fie ca ele să vadă haosul pe vecie și fie ca ele să nu privească spre înalt. Coboară asupra lor răzbunarea și fie ca judecata ta să pună stăpânire peste ele. Să se prăbușească și să fie în întuneric cei care vor să ia lumina de la mine. Să se întoarcă în întuneric cei care mă prigonesc și spun: Am ajuns stăpâni peste ea. Lovește-i, Tată, pe cei care au luat puterea mea de la mine și ia puterea de la cei care au luat-o pe a mea. Să se coboare peste Enlil întunericul și când îl vei judeca, să iei de la el puterea lui; și fapta pe care el a urzit-o ca să-mi ia puterea, fie ca tu să o iei pe a lui. Să slăbească toate puterile luminii din el și să-i ia măreția un altul din cei cu puterea întreită”.

21. Însă Tatăl refuză să-i dea ascultare și o lăsă în temnița formelor plăsmuite, pe care Fiul o împresură cu bariere de nepătruns, pentru ca ea să nu se poată întoarce vreodată în cerurile de sus. Două ziduri de materie făuri el din lumina Sophiei aruncată în haos, apoi înconjură închisoarea cu un strat de energie, realizând o sferă magnetică impenetrabilă. Își lăsă puterea luminoasă cu chip de leu în interior, ca poartă

a cerurilor către lumea materială, pentru a o putea vizita după plac. Prin acea poartă, numită mai târziu Soare, eonii continuară să o asuprească pe Sophia, săvârșindu-și misterele asupra temniței ei.

22. Iar ea rămase vreme îndelungată închisă într-o sferă de materie, plutind prin haos în jurul Porții și așteptându-și izbăvirea. Care refuza să apară.

23. Văzând că nu-și putea căpăta libertatea iar Tatăl refuza să-i ofere răzbunarea pe care o ceruse, Sophia se decise să-și facă singură dreptate. Căpătând darul de a deveni mamă după împreunarea forțată cu eonul eonilor, ea generă copii fără acordul nimănui. Își amestecă apele cu cele ale Soarelui, se folosi de forța creatoare a vieții căpătată de la Tatăl ceresc și, prin poarta cerului - astrul zilei, își atrase alături de ea temnicerul și încă șase eoni, pe care îi împresură cu materie.

24. Întâi o pereche de eoni cărora le făuri două planete ca trupuri. Mai înainte ca ei să fi crescut în vârstă și în statură până unde le-a fost scris, altă pereche fu atrasă și închisă în alte două planete, mai mari decât primele. La scurt timp al cincilea eon se născu în temnița materiei și apoi al șaselea, egal cu el ca statură. Astfel luă naștere sistemul nostru solar,

planetele fiind trupurile în care răzvrătita și-a ferecat dușmanii. Și astfel fură și ei închiși în temnița formelor plăsmuite, până la împlinirea veacului.
25. Mare fu spaima celor șase când realizară că fuseseră târâți din ceruri în închisoarea răzvrătitei. Groaza îi împresură, înfiorându-le trupurile pe care tocmai le căpătaseră. Disperarea îi cuprinse, încolo și-ncoace alergară, gata s-o sfărâme pe Sophia. Nesuferite le erau faptele și necugetate le erau mișcările.

26. Văzându-i vulnerabili și prinși în capcana ei, Sophia se hotărî să îi distrugă. Intuindu-i planul, noii deținuți se înspăimântară. Unul dintre ei veni însă cu o soluție. Trasă o dreaptă hartă a cerurilor și rosti un descântec care făcu somnul să cadă asupra Soarelui, închizând poarta care îi permitea răzvrătitei să atragă eoni în cușca ei. Nu înainte ca ea să-l atragă și pe Enlil, marele ei inamic.

27. „*Să fie el salvatorul nostru*”, strigară într-un glas eonii încarcerați. „*El, cel care-i mândru și puternic, va fi cel care ne va elibera; el, viteaz ca nimeni altul în bătălie: Enlil, eroul!*”

28. În inima Adâncului își făcu apariția Enlil, cel mai iscusit și mai înțelept. Atrăgător îi era chipul, ochii îi scânteiau strălucitori, mândru și impunător îi era

mersul, mai presus de ceilalți zei era, cu mult întrecându-i. Închis în materia cunoscută de muritori ca planeta Jupiter, era cel mai nobil și cel mai mare dintre toți. Iar când buzele sale se deschideau, foc năprasnic ieșea printre ele.

29. Când se apropie de celelalte planete, ele abătură asupra lui grozavele lor trăsnete, îmbrăcându-l în aură. Întâi trecu pe lângă Neptun, care îl pregăti pentru sarcinile sale viitoare. Materia acestuia îl mări pe Enlil, care părea să aibă două capete. Uranus născu patru sateliți ce se-nvârteau ca niște vârtejuri și îi dădu să-i stăpânească. Saturn îi stabili orbita, îndreptându-l către centrul sistemului solar. Enlil făcea valuri care pe Sophia o supărau iar eonii nu mai erau în pace, ci-n aprigă furtună se aflau acum.

30. Pregătindu-se de mult-așteptata confruntare, răzvrătita născu unsprezece monștri din trupul ei enorm, care mârâind și agitându-se alături de ea merseră la luptă. Își încoronă cu aure sateliții, dându-le aspect de zei. Pe primul născut dintre cei care-i alcătuiau curtea, Kingu, între ei cel mai mare îl făcu și conducerea bătăliei în mâinile lui o încredință.

31. „*O adunare a ei și-a făcut, și-i mânioasă peste poate*”, se alarmară cei șase eoni. „*Nemaivăzute arme*

și-a luat și monștri a născut. Cu totul unsprezece pe lume a adus. Iar dintre acești monștri, ce curtea sa o alcătuiesc, pe unul Kingu, ce-ntâiul său născut a fost, mai mare peste ei l-a pus și o tăbliță a destinului i-a dat, făcându-l astfel ca noi!"

32. Apropiindu-se de inelele lui Saturn, Enlil le spuse celor șase: „*Dacă va fi, atunci, să vă răzbun, viețile să vi le scap, pe fioroasa Sophia s-o răpun, cheamă al zeilor Consiliu și peste toți al meu destin mai mare să fie!*".

33. Saturn își deschise gura și lui Pluto, sfetnicul său, îi dădu poruncă: „*Pe drumul tău tu pleacă acum și pe la toți zeii să treci, iar ceea ce-ți voi spune ție, tu lor să le repeți*".

34. Trecând pe la ceilalți eoni-planete, Pluto îi convinse să îl declare pe Enlil rege al lumii materiale. Bucuroși că altcineva va duce lupta în locul lor, cu toții fură de acord. „*Enlil va fi rege*", strigară ei. „*Du-te și să terminăm odată cu Sophia!*"

35. Primindu-și titlul de rege al lumii materiale, Enlil își luă flacăra strălucitoare, își făcu un arc în vârful căruia puse un trăsnet apoi făuri o plasă, în ea pe răzvrătită să o prindă. Pe lângă cei patru sateliți de la Uranus primi încă trei de la Saturn. Îi trimise pe toți

șapte înainte apoi porni pe drumul său cel drept, spre furioasa Sophia îndreptându-se. Zeul se apropie ca să-i cerceteze regatul, planurile lui Kingu să le afle.
36. În timp ce se apropia, drumul său deveni nesigur. Direcția i se pierdu, faptele îi deveniră buimace. Chiar și sateliții săi începură să se miște ciudat. Când ajutoarele sale, ce alături de el mărșăluiau, pe viteazul Kingu îl văzură, vederea li se încețoșă.

37. Răzvrătita bolborosi ceva, picioarele începură să i se miște de furie încolo și-ncoace. Inamicul ei își ridică trăsnetul, cea mai teribilă armă a sa. Sophia și Enlil unul spre celălalt se îndreptară, pregătind o bătălie care să hotărască totul.

38. Zeul plasa și-o întinse pentru a o prinde. Vântul Turbat, cel mai îndepărtat satelit, de fața ei se-apropie. Când ea deschise gura, cu totul să-l înghită, Enlil în ea aruncă Vântul Turbat. Vântul Furtunii îi atacă apoi mijlocul. Regele o săgetă cu un trăsnet divin plin de strălucire și burta i-o sparse. Mațele toate i le tăie, tot pântecul i-l pârjoli. Și astfel o supuse, răsuflarea ei se stinse.

39. După sfârtecarea Sophiei, oastea ei fu spulberată. Sateliții ce alături de ea stăteau fură cuprinși de spaimă. Spatele îl întoarseră și gata să fugă erau, ca să

își scape viețile. Însă Enlil în plasă îi aruncă, în capcană îi prinse și mâinile li le legă. Strâns legați, nu mai aveau scăpare.

40. Iar lui Kingu, căpetenia oștii Sophiei, Enlil îi luă orbita și de brâu și-o legă. Apoi înconjură Soarele și se întoarse la locul victoriei sale pentru a-și întări puterea. Zeul se opri să privească trupul inert al răzvrătitei, să o împartă în două el se decise și, ca pe o scoică, în două părți o desfăcu. Cu arma sa cerească îi tăie căpățâna, tăie văile prin care sângele ei curgea, râuri ele să devină. Din sânii ei făcu munții cei sfinți și între ei izvoare făuri, din ele râurile să se adape. Astfel se născu planeta Pământ.

41. Cealaltă jumătate a ei ca o oglindă pe cer o așeză, o planetă geamănă a Pământului. Luceafărul sau Venus va fi numită ea mai târziu de muritori, care o vor venera pentru nenumărate veacuri.

42. Trupul despărțit în două al Sophiei continuă să plutească prin spațiu, în jurul Soarelui, alături de corpurile părăsite de eonii care se întoarseră în ceruri cu regele lor. Cine a înțeles lumea a găsit un cadavru, iar cine a aflat cadavrul e mai presus de lume.

43. După multă vreme, atât de multă încât nimeni n-o putu măsura, Sophia își reveni după cumplita luptă.

Trupul ei pe jumătate mai mic, Pământul, se răcise, iar puterile îi reveniră într-o mică parte.

44. Astfel încât, în apele trupului său, Sophia dădu naștere unor mici ființe, rupând bucățele din Enlil și închizându-le în materie. Germeni tereștri de esență sufletească își făcură apariția în închisoarea materială, mici spirite pe care zeița le închise în nesfârșitul ciclu al reîncarnărilor, pentru a nu se mai putea întoarce vreodată la sursă.

45. În timp, răzvrătita dezvoltă acele mici ființe într-o multitudine de plante și animale. Din pământ crescu iarbă, care face sămânță după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel. Făcu Sophia animalele cele mari din ape și toate ființele care mișună prin ape, fiarele sălbatice după felul lor și toate târâtoarele pământului după felul lor.

46. Și le binecuvântă Sophia și le zise: „*Creșteți și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor, fața pământului și înaltul cerului*”. Iar ele se înmulțiră.

47. Simțindu-se slăbit fără spiritele rupte din el și închise pe Pământ, Enlil decise să le elibereze pentru a se întregi. Trimise un asteroid uriaș de pe orbita lui

Jupiter pentru a lovi trupul Sophiei, însă răzvrătita rezistă și continuă să dezvolte viața.

48. Enlil trimise o sumedenie de meteoriți pe suprafața Sophiei, care distruseră două treimi din viețuitoarele Pământului. Însă și după această lovitură zeița reuși să creeze viață, mai înverșunată ca niciodată.

49. Un corp ceresc masiv explodă din voia zeului, trimițând radiații ucigătoare pe Pământ. Din nou Sophia rezistă și continuă să dea naștere vieții.

50. Enlil mai lovi de câteva ori Pământul cu corpuri cerești din spațiu, radiații, îngheț și erupții vulcanice. Peste toate trecu Sophia, dezvoltând în continuare viața pe trupul ei. Astfel încât zeul se văzu nevoit să o oprească într-un mod diferit. Așa că o scoase din trupul ei enorm și o despărți în două ființe diferite.

Cartea exilului

1. Zise Enlil eonilor din cele douăsprezece ceruri: *„Să-i facem Sophiei un trup mai mic, după chipul şi asemănarea noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietăţile ce se târăsc pe pământ şi tot Pământul, care nu-i va mai fi trup, ci temniţă*”. Iar ei fură de acord.

2. Atunci, luând Enlil material genetic din animalele de pe Pământ, făcu un trup după chipul și asemănarea sa și o mută pe Sophia în el.

3. Apoi aduse asupra noii ființe somn greu și luă una dintre coastele ei, din care făcu un nou trup. Iar pe Sophia o separă cu mânie în două spirite, pe care le închise în cele două trupuri, unul bărbătesc și unul femeiesc. Enki fu numit bărbatul iar femeia, Ninki, adică Domnul și Doamna Pământului. Sophia dispăru, Gemenii Divini se născură.

4. Copiii crescură într-un an cât alții în șapte. El înțelegea misterele a tot ce era ascuns sub bolta

cerească și inventă în timp scrierea, gramatica, matematica, legile, astronomia și calendarul, motiv pentru care oamenii de mai târziu îl considerară zeul înțelepciunii. Ea era la fel de inteligentă ca el, nimic din cer și de pe Pământ nefiindu-i necunoscut. Magiciană fără pereche, stăpânea cuvintele puterii, pe care le cunoștea cu pronunția corectă și nu se întrerupea din vorbire, fiind desăvârșită atât în darea poruncii, cât și în rostirea cuvântului.

5. Sădi Enlil o grădină în Eden, spre răsărit, și puse acolo zeii pe care-i făcuse ca s-o lucreze și să o păzească. Titluri regale le dădu, rege și regină a Pământului îi numi.

6. Când gemenii împliniră opt ani, zeul le arătă toate animalele și plantele Pământului, făcute de Sophia, ca să le studieze și să le îngrijească. Iar ei așa făcură și stăpâniră planeta cu tot ce se afla pe ea.

7. Când gemenii crescură și mai mult, Enlil îi dădu poruncă lui Enki: „*Iată, femeia e os din oasele tale și carne din carnea ta. De toate femelele animalelor poți să te bucuri dar de «fructul» surorii tale să nu te atingi, căci în ziua în care o vei face vei muri negreșit!*”. Iar el se supuse.

8. Dar nu-i fu ușor să respecte porunca. Ninki era plină de viață, farmec și voluptate, îmbrăcată cu încântare, afecțiune și tandrețe. Fața ei era frumoasă, ochii strălucitori iar buzele dulci. Și totul se înveselea la apariția ei maiestuoasă. Mai ales tânărul zeu, care nu știa că sentimentele sale pentru sora lui nu erau decât dorința Sophiei de a-și uni jumătățile, pentru a se întregi.

9. Pe la vreo douăzeci și opt de ani, Enki nu mai suportă iubirea care îl măcina. Așa că, într-o zi, își întrebă sora: „*Enlil a zis el, oare, să nu mă ating de orice femelă?*”. Iar ea îi răspunse: „*De femelele animalelor poți să te atingi numai de mine nu, ca să nu mori*”.

10. Atunci Enki îi spuse: „*Nu, nu voi muri! Enlil știe că în ziua în care voi gusta din «fructul» tău vom fi ca el, cunoscând binele și răul*”.

11. Iar femeia, socotind că fratele ei avea dreptate și, în plus, era plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, se hotărî să guste din „fructul” oprit.

12. „*Eu nu cunosc bărbatul, eu nu cunosc dragostea*”, îi spuse ea fratelui său. „*Ajută-mă să cunosc secretele sexualității, ajută-mă să cunosc iubirea*”, îl rugă ea.

13. Se împreună Enki cu Ninki, care astfel îi cunoscu bărbăția. De cinci ori o cuprinse în brațe, de zece ori în brațe o strânse. De fiecare dată țipătul ei de plăcere îi făcu penisul să ude șanțurile, sămânța sa formând un lac întreg.

14. După ce terminau împreunarea, Enki și femeia lui stăteau amândoi goi în grădina Edenului și nu se rușinau. Iubirea lor creștea de la o zi la alta, actele lor sexuale se înmulțeau.

15. „*Îmi voi așeza patul rodnic*”, visa adesea Ninki, „*îl voi acoperi cu plante de culoarea lapislazulului, o să-mi aduc acolo iubitul, o să-l aduc acolo pe Enki. El își va pune mâna în mâna mea; somnul său e atât de înviorător, apăsarea inimii lui pe inima mea, plăcerea sa este atât de dulce!*”

16. Într-o zi, după ce se iubiră, adormiră pe iarbă, între copaci. Când își deschiseră ochii seara, văzând că erau goi, se grăbiră să se îmbrace, însă hainele erau de negăsit. Așa că își cusură frunze de smochin ca acoperăminte.

17. Iar când auziră glasul lui Enlil, care se plimba prin grădină în răcoarea serii, se ascunseră de fața lui printre pomi.

18. „*Enki, unde ești?*”, strigă Enlil. Iar tânărul zeu răspunse: „*Am auzit glasul tău și m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns*”.

19. „*Din ce pricină ești gol? Nu cumva ai gustat din «fructul» de care ți-am poruncit să nu te atingi?*”, întrebă zeul furtunii.

20. Răspunse Enki: „*femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat «fructul» și l-am gustat*”.

21. Și zise Enlil către femeie: „*Pentru ce ai făcut aceasta?*”. Iar ea îi spuse: „*Enki m-a amăgit și m-a siluit. Mâinile sale murdare și le-a pus pe mine și s-a forțat în mine*”. Apoi își privi fratele cu privirea morții, îi vorbi cu vorbe de mânie și strigă la el cu strigătul vinovăției.

22. Dându-i crezare femeii, Enlil zise către Enki: „*Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii! Blestemat va fi pământul pentru tine! Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei!*”.

23. Apoi convocă Consiliul Zeilor Celești iar Ninki își formulă plângerea împotriva fratelui ei. „*Iată, Enki s-a făcut ca unul dintre noi, deflorându-și sora*”, zise

Enlil Consiliului. „*Și acum nu cumva să o lase grea ca Sophia să se reîntregească și să trăiască în veci! Trebuie să ajungă Gemenii Divini egali cu noi, făuritorii lor, care putem vedea departe, care știm totul și vedem totul? Oare trebuie să fie ei înșiși zei?*”

24. Hotărârea Consiliului fu unanimă: Enki și Ninki trebuiau despărțiți, pentru ca Sophia să nu se reîntregească. Enki trebuia izgonit din grădina Edenului, pentru a sta departe de jumătatea lui.

25. Tânărul fugi și se ascunse în casă, însă celeștii îl găsiră. În casă intră primul și pe Enki îl împunse cu un ac în obraz, adormindu-l. În casă intră și al doilea, care-l lovi-n obraz cu o bâtă. În casă intrară încă trei, cu toții îl legară și îl luară pe sus. Apoi îl duseră departe.

26. După ce îl izgoni pe Enki, Enlil puse sfincși cu săbii de flacără vâlvâietoare pentru a păzi drumurile către grădina Edenului, ca el să nu se mai poată întoarce vreodată.

27. Ninki își căută iubitul peste tot, plângând și smulgându-și părul din cap. Asemenea inimii frânte a unei vaci pentru vițelul ei, asemenea inimii frânte a unei mioare pentru mielușelul ei, așa era și inima ei frântă pentru Enki.

28. „*O, frate al meu, o, stăpâne plecat pe tărâmul tăcerii, revino cu chipul de altădată și stavilă pune durerii! Revino în lume, revino că tare mi-e sete din ochi să-ți sorb chipul pe-ndelete! Mi-s brațele grele, întinse mereu întru a ta ocrotire, trudite-s de-atâta așteptare, trudite-s de-atâta dorire! O, frate, bărbate, stăpâne al iubirii fără de nume, revino în casa ta dragă, întoarce-te-n lume!*"

29. „*Zac precum juncana care muge, stau precum oaia behăind după mielușul ei. Zac precum juncana care muge, stau precum capra behăind după iedușul ei. În sanctuarul din adâncuri îl voi căuta! În sanctuarul din înalturi îl voi căuta! Eroul, stăpânul meu, pe unde-i? Mi-e gândul doar la el! Ah, cel flămând de mine, mi-e gândul doar la el!*"

30. Așa că se decise să-și urmeze sufletul-pereche. Bătu la poarta grădinii Edenului și strigă: „*Portarule, portarule, grăbește-te și porțile deschide mai curând! Nu pregeta, portarule, o clipă și lasă-mă să ies din grădină. Căci altfel, dacă vrerea ți-e haină, din temelii voi dărâma poarta ușor. Voi smulge ușa cea mare din canaturi, voi frânge balamale, prag, zăvor și porțile cu laturi multe, grele, să le dobor nu mi-ar fi prea greu*".

31. „*O, slăvită Ninki, în poarta grea nu ciocăni!*”, îi răspunse paznicul porții. „*Merg să-i dau de veste marelui Enlil, stăpânul meu*”.

32. Zeul furtunii o lăsă să plece doar cu condiția să renunțe la titlul de regină a Pământului. Ninki își lepădă degrabă însemnele regale, coroana, cerceii, șiragul de perle, găteala scumpă de la piept, brâul cu piatra nașterii, brățările și veșmintele din partea de jos a trupului. Ieși din grădina Edenului și porni în căutarea iubitului ei frate, pentru a se desfăta cu iubirea lui.

33. În Dilmun, un loc pur, curat și strălucit, unde leul nu omora, lupul nu fura mielul, necunoscut era câinele care ucidea copii sau mistrețul care devora grânele, Enki construi orașul Eridu. Acolo îl găsi Ninki după o îndelungată căutare.

34. În Dilmun se împreună Enki cu femeia lui, care o zămisli pe Iștar. După ce fata crescu, Enki se împreună și cu ea, din uniunea lor ivindu-se Ninkurra. Zeul o însămânță și pe aceasta, care dădu naștere unei noi fete, Uttu. Care nici ea nu scăpă nefecundată. Iar Sophia nu se reîntregi, ci se împărți în mai multe ființe, în Gemenii Divini și în copiii lor.

35. Enki și Ninki creară și alți copii pe cale artificială, cu spirite rupte din Enlil, ca restul ființelor de pe Pământ. Primii astfel născuți fură Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanșe, Azimua, Ninti și Enșag. Aceștia se înmulțiră și numărul lor crescu foarte mult în timp.

36. O parte dintre ei îl venerară pe Enlil. Faptele lor bune îi ajutară să evolueze spiritual astfel încât, după moarte, spiritele lor deveniră îngeri. Anunna se numiră ei, zeii cerului.

37. Cealaltă parte rămase fidelă Gemenilor Divini. Faptele lor rele îi duseră la involuție spirituală. Igigi, zeii pământului, după moarte deveniră demoni.

38. Separarea celor două grupuri avu loc după ce unul dintre ei vărsă sângele altuia. Igigi rămaseră cu Enki și Ninki, care își construiră cetatea Eridu, iar Anunna plecară și își construiră cetatea Bad-tibira.

39. Văzând că zeii creați de gemeni se înmulțiră considerabil, Enlil se hotărî să coboare din înălțimi pentru a-i opri. Având nevoie de un trup în lumea materială, la adăpostul nopții o însemină artificial pe Ninki și se încarnă în copilul ei.

40. Enki așteptă ca soția sa să nască pentru a înghiți copilul la fel ca Sophia pe Theletos. Însă Anunna o ajutară să fugă cu nou-născutul în pustiu, pentru a nu fi găsită. Enki se aprinse de mânie pentru că nu-i putu afla ascunzătoarea și, de supărare, își înghiți toate fiicele, în afară de Iștar, la fel cum Sophia îl asimilase pe eonul ei pereche. Iar Sophia rămase împărțită astfel în doar trei zeități: Gemenii Divini și prima lor fiică.

41. După treizeci de ani, Enlil îi adună pe Anunna și porni la luptă împotriva clanului Igigi. Mulți ani dură crâncenul război, însă în final Anunna obținură victoria. La ordinul lui Enlil, trupul lui Enki fu închis în lumea subterană iar spiritul într-una imaterială, Tartar. Enlil se înscăună rege al Pământului, pe Igigi îi condamnă la muncă silnică și și-o luă ca soață pe Ninki, schimbându-i numele în Ninlil. Iar ea i-l născu pe viteazul Ninurta. Noul rege al Pământului rămase printre zei pentru a se asigura că Sophia nu va obține nicicând prea multă putere.

42. Însă Enki nu renunța ușor. Avea nevoie de o nouă armată pentru a-și învinge dușmanul și a-și recupera tronul. Avea nevoie să apară omul.

Cartea omului

1. Pacea se instală printre zeii de pe Pământ. Anu era stăpânul lor din ceruri, Enlil cel de pe Pământ iar Ninurta, conducătorul armatei zeilor Anunna. Ninlil, care primise numele Ninhursag de la fiul ei, era regina lor. Iar Iștar, fiica sa cea mai mare, trăi alături de ea, la palat.

2. „*Fie ca zeii decăzuți să ne servească zi după zi*”, ordonă Enlil după terminarea războiului. Astfel, Igigi fură obligați să construiască încă șapte orașe și să muncească în mine, pentru a extrage aurul necesar împodobirii palatelor marilor Anunna, suferind povara trudei istovitoare.

3. Munca zeilor era cruntă, zi și noapte fără încetare. În mâinile lor Igigi țineau mistria, în spate cărau coșul cu cărămizi. Mormăiau întruna, șoptindu-și nemulțumirile pe ascuns, îndurând cu greu chinul și oboseala.

4. După douăsprezece veacuri, nemaisuportând munca grea, Igigi își spuseră: „*Să mergem să ne plângem căpeteniei noastre, căci el poate să mai uşureze din înrobitorul chin. Adevăratul rege, eroul Enki, să-l invocăm și la el să ne plângem*”.

5. La adăpostul nopții, pe ascuns, îl invocară pe zeul înțelepciunii, al cărui trup zăcea fără suflare în lumea subpământeană iar spiritu-i era închis în lumea imaterială a demonilor.

6. De dincolo de moarte, Enki le oferi soluția: „*Nu avem de ales decât să declarăm război. Să începem, dară, acum, bătălia!*”.

7. Igigi îi ascultară porunca. Uneltele și le puseră pe foc; cuțitele lor uriașe, care scobeau pământul, și ele în foc ajunseră. Pe paznicii minelor îi prinseră în tunel, îi legară și îi aduseră la poarta regelui Enlil.

8. Era trecut de miezul nopții, palatu-i era înconjurat, dar Enlil nu știa. Portarul Kalkal se trezi, îl trezi și pe vizirul Nusku și amândoi, înfricoșați, ascultară vuietul de afară. Îngrozit, Nusku își deșteptă stăpânul, din patul său afară îl trase: „*Stăpâne, ți-e casa înconjurată, războiul a ajuns la poartă!*”.

9. Văzând că Igigi se răsculaseră, regele Pământului convocă în miez de noapte Consiliul Zeilor. Ba chiar și pe Enki îl invocă. Apoi le spuse răzvrătiților: *„Împotriva mea v-ați ridicat? Trebuie să ies ca să mă lupt cu voi? Ce-mi văd ochii? Răscoala voastră a ajuns la poarta mea!*".

10. Anu ceru o anchetă iar vizirul Nusku plecă printre Igigi, să afle cine îi conducea. Însă ei păstrară secretul, ascunzând implicarea zeului înțelepciunii. *„Munca înrobitoare ne ucide zi de zi. Prea mult muncim și ostenim din greu. Noi, toți Igigi, la luptă ne-am ridicat. Nimeni nu ne conduce*", îi spuseră lui Nusku.

11. Auzind acestea, Enlil se înfurie și amenință că va părăsi Pământul dacă nu va fi executat conducătorul răscoalei. *„Ia-ți înapoi comanda și toate puterile ce mi le-ai dat*", îi spuse lui Anu, *„și alături de tine, în cer, voi pleca*".

12. Însă împăratul ceresc le luă răzvrătiților apărarea: *„De ce anume îi acuzi pe ei? Munca lor e grea și osteneala mare. În fiecare zi trudesc, jalea lor e mare și nimeni s-o asculte nu-i*".

13. Încurajat de vorbele lui Anu, Enki luă cuvântul: „*Pentru că zeița-mamă Ninhursag e aici, să facă ea o ființă primitivă care să poarte jugul și să muncească în locul zeilor. Iar astfel zeii decăzuți vor fi ușurați de povară și se vor odihni*”.

14. După ce se sfătuiră, marii zei din Consiliu acceptară soluția lui Enki și zeiței-mamă îi ordonară: „*Tu, care ești zeița nașterilor, fă un muncitor! Creează un muncitor primitiv și el să poarte jugul de azi înainte! Să poarte el jugul dat de Enlil, muncitorul să facă de astăzi munca zeilor!*”.

15. Regina Ninhursag acceptă, adăugând că nu putea face asta fără ajutorul lui Enki. Astfel, zeul înțelepciunii fu înviat, din tenebrele lumii demonilor spiritul îi fu readus și așezat înapoi în trupul său.

16. În casa subterană a lui Enki din Abzu, cei doi se apucară de treabă. „*Creatura pe care o vrei există*”, îi spuse el surorii sale. „*Ia cel mai dezvoltat tip de maimuță și lipește-i chipul zeilor. Amestecă-ntr-un vas țărâna de la Capătul Lumii adusă, chiar de deasupra lui Abzu, și modeleaz-o după formă. Zei buni și pricepuți eu voi chema s-aducă țărâna așa cum trebuie*”.

17. „*Voi pregăti o baie pentru purificare, sânge să luăm de la un zeu. Din carnea sa și din sângele său, Ninhursag să amestece țărâna*”, zise Enki. În acel lut scuipară marii zei, pentru a-i da măsura potrivită. „*În țărână, zeul și omul vor fi amestecați, ca unul să fie. Și până la sfârșitul zilelor carnea și sufletul prin frăția de sânge să fie unite. La semnul meu viața să triumfe ca asta să nu fie uitată în veci. Sufletul pe veci prin frăția de sânge să fie legat*”, hotărî zeul înțelepciunii.

18. Regina Pământului se apucă de treabă. După ce recită o incantație, Ninhursag mâinile și le puse în țărână, pregătind amestecul. Apoi, Enki impuse amestecului îndatoririle zeilor, pentru a-i elibera pe Igigi. Adică programă genetic noile ființe.

19. În casa lui Enki din Abzu fură aduse șapte zeițe ale nașterii, înțelepte și știutoare. Ninhursag modelă șapte bucăți de lut. Puse o parte dintre ele în dreapta, iar pe celelalte în stânga. Între ele așeză, apoi, forma.

20. Zeițele nașterii fură ținute împreună. Ninhursag stătu cu ele, lunile numărând. Luna a noua, sorocul, încet se apropie. Când sosi a zecea lună, vremea deschiderii pântecelor trecuse iar zeițele nu născură. Ninhursag înțelese ce se întâmplase, își acoperi capul

și începu moșitul. Bustul și-l încorsetă și pronunță binecuvântarea. Trase o formă; în ea era viață.

21. Cele înțelepte și învățate, cele șapte zeițe ale nașterii se adunară. Unele născură băieți, din altele se născură fete. Ninhursag le dărui tuturor odraslelor suflarea vieții. Creaturile erau oameni, creațiile zeiței-mamă și ale lui Enki.

22. Însă creaturile erau defecte. Una avea o hibă la un braț. A doua avea un tic, clipea într-una. A treia era schiloadă. A patra avea ejaculări necontrolate. A cincea era o femeie stearpă. A șasea nu avea organe sexuale. Iar ultima suferea de dureri de cap, brațele și picioarele îi erau neputincioase iar ochii, gâtul, inima, plămânii și intestinele îi erau afectate.

23. Un veac se chinuiră Enki și Ninhursag să facă omul. Un veac să-l creeze fără defecte. Și, în cele din urmă, reușiră. După o sută de ani, zeița ridică omul în brațe și strigă: „*L-am creat! Cu mâinile mele l-am făcut!*”.

24. Consiliul Zeilor fu anunțat. Igigi, aflând că scăpaseră de munca grea, cu toții laolaltă alergară să-i sărute picioarele slăvitei Ninhursag. Din acel moment omul avea să poarte jugul zeilor. Din acel moment omul avea să fie sclavul zeilor.

25. Când oamenii fură făcuți, nu știau să mănânce pâine, nici cu haine goliciunea să-și acopere. Ierburile le pășteau ca oile, din bălți beau apă ca fiarele pădurii.

26. În casa sa subpământeană din Abzu, Enki ținu primii oameni. Doar pentru el, fără să-i împartă cu ceilalți zei. Aflând, Enlil aduse arma Alani, căreia îi puse pe cap sfărâmătorul de pietre ca pe o coroană. Săpă în pământ cu ea până ajunse în locul de unde se împrăștiase carnea. Din groapă văzu capul omului, din pământ ieșiră oamenii spre Enlil. Privirea sa asupra lor zăbovi multă vreme apoi îi duse celorlalți zei, ca să-i împartă.

27. Zeii cerului și ai Pământului, Anunna și Igigi, pășiră spre Enlil. Brațele și le ridicară mulțumind, ungându-i inima cu laude. Oameni îi ceruseră, oameni le aduse. Oamenilor le dădură târnăcopul să-l poarte, ca Igigi să se poată odihni.

28. În casa sa din subteran, Enki continuă să facă noi ființe. Creaturi hidoase din bucăți diferite. Oameni cu două aripi, unii cu patru și cu două fețe. Oameni cu un trup și două capete, de bărbat și de femeie. Unii cu picioare și coarne de țap. Alții cu picioare de cal. Și tauri cu capete de om erau, și câini cu cozi ca de pește. Și cai cu capete de câine, și oameni cu capete

de cal și cozi de pește. Și tot felul de dihănii cu formă de balaur. Îmbinări din multe făpturi ale Pământului în casa lui Enki din subteran, care încerca să-și făurească o armată. Și nimeni nu avea habar de planul ascuns al zeului.

Cartea păcatelor

1. Pentru că ideea lui de a face oameni oprise revolta zeilor Igigi, Enki ceru să fie lăsat liber și să primească un teritoriu. Astfel, măritul Anu, împăratul ceresc, fu nevoit să împartă Pământul în două. Partea de miazăzi a planetei îi reveni lui Enlil iar partea de miazănoapte lui Enki.

2. Nemulțumit de împărțire, Enlil părăsi Pământul și se întoarse în cerurile eonilor. Împăratul îi lăsă lui Enki planeta spre administrare iar pe Igigi îi însărcină cu supravegherea oamenilor. Astfel, aceștia ajunseră paznicii temniței Sophiei și a omenirii.

3. Rămas nesupravegheat și al planetei stăpân, Enki își continuă experimentele, încercând să creeze supraoameni care să-i formeze viitoarea armată. Când începură a se înmulți oamenii pe Pământ și li se născură fiice, Igigi își aleseră dintre ele soții, care pe cine voi, la ordinul stăpânului lor, Enki: „*Veniți să ne alegem femei dintre oameni și să avem copii cu ele!*”.

4. Toți Igigi își luară neveste dintre fiicele oamenilor și începură să trăiască cu ele. Iar ele rămaseră grele în scurt timp. În vremea aceea, când Igigi începuseră a intra la fiicele oamenilor și ele le născură fii, se iviră pe Pământ semizeii, vestiții eroi din vechime. Multe fapte de vitejie făcură copiii zeilor Igigi iar oamenii îi ținură la loc de cinste.

5. Enki nu uitase cel mai arzător vis al său, de a avea un moștenitor cu sora sa. Un fiu care să-i conducă armata într-un nou război împotriva celeștilor Anunna și care să-i recupereze tronul Pământului. Un fiu după chipul și asemănarea sa.

6. Așa că merse în palatul lui Enlil și o însămânță pe Ninhursag. În laboratorul său din Abzu făcuse el amestecul pe care i-l implantă ei în pântec, pentru a fi sigur că un fiu i se va naște. Nu orice fiu, ci unul identic cu el cel puțin genetic.

7. După nouă luni, la naștere moașele sosiră. În brațe luară copilul și-l puseră pe genunchii lui Enki. Îndată începu el să dezmierde pruncul, fiind gata să-i dea un nume. Și își zise atunci în sinea sa: „*Ce nume oare-i voi alege acestui prunc pe care mi l-a dat zeița-mamă? Marduk să se cheme! Să crească pân-la ceruri și s-ajungă stăpân peste lumea celeștilor! Lovească-l pe Enlil, să mi-l fărâmițeze ca pe o pleavă*

și să-l zdrobească sub călcâi ca pe o furnică! Să-l frângă ca pe o trestie uscată, să împrăștie zeii din ceruri ca pe păsări și să-i zdrobească pe toți ca pe un taler gol!".

8. În camera sorții, la locul destinelor, un nou zeu stătea, iscusit și înțelept. În inima lui Abzu fu născut Marduk, copia perfectă a tatălui său.

9. Copilul crescu în palatul lui Enlil ca fiu al său, al doilea moștenitor după Ninurta. Nimeni nu-i cunoștea adevăratul tată, în afară de mama lui, Ninhursag. Care îi spuse adevărul doar după ce el crescu.

10. Pe când avea vreo douăzeci de ani, tânărul Marduk i se plânse mamei sale: „*Am prieteni care și-au luat neveste. Am tovarăși care și-au luat soții. Spre deosebire de prietenii mei, eu nu mi-am ales o soție. Nu am soție, nu am copii*". Așa că Ninhursag i-o alese ca soție pe sora lui, Iștar, primul copil al ei și al lui Enki.

11. Nu după mult timp Iștar rămase grea și îl născu pe Nabu. Care deveni un zeu al adevărului, cinstit și neprihănit, un adevărat model pentru oameni.

12. După ce făcură copii cu fiicele oamenilor, Igigi le împărtășiră odraslelor lor o parte dintre secretele cerului. Îi învățară cum să făurească cuțite, scuturi și zale, cum să facă focul, brățări și diferite podoabe, însușirile ierburilor, mersul aștrilor cerești, agricultura, creșterea animalelor și tainele magiei. Le oferiră semizeilor și adepților lor umani muzica, dansul și calendarul. Aceste daruri făcură să crească răul în oameni iar Pământul se umplu de silnicii. Nelegiuirea se întinse, depravarea se înmulți, creaturile lui Enki distruseră tot ce le ieșea în cale. Și astfel Igigi, paznicii închisorii pământene, se asigurară că spiritele oamenilor nu se vor elibera din ciclul reîncarnărilor pentru a se uni cu cel din care fuseră smulse, zeul Enlil. La ordinul lui Enki, firește.

13. Însă Nabu, zeu al adevărului, cinstit și neprihănit, nu mai suportă răutatea care cuprinse tot Pământul din pricina învățăturilor zeilor decăzuți. Așa că plănui să îi anunțe pe Anunna. Plănui să ajungă chiar în fața împăratului Anu pentru a-i cere ajutorul.

14. Într-o zi se decise să fure una dintre păsările metalice cu care Igigi se deplasau prin aer, pentru a ajunge cu ea în cer. Însă cum nu știa să o conducă, se prăbuși cu ea și îi rupse o aripă. Se înfățișă în fața lui Enki și îl minți că pasărea de metal se stricase pentru

că el o blestemase iar slăvitul Anu îl aștepta în cer, pentru explicații.

15. Însă zeul înțelepciunii, care cunoștea tot ce se întâmpla în cer și pe Pământ, nu putea fi păcălit atât de ușor. Intui planul lui Nabu dar se prefăcu că îl crezu. Așa că își îndemnă nepotul să poarte în fața împăratului părul răvășit și haine cernite. „*Când Anu te va îmbia cu pâinea morții, nu cumva să mănânci din ea. Când te va îmbia cu apa morții, nu cumva să bei din ea. Dacă îți va dărui un veşmânt, tu să-l îmbraci. Dacă vei primi oloi, unge-te cu el. Nu trece cu vederea povața pe care ți-am dat-o, nu uita ceea ce ți-am spus!*”, îl sfătui Enki. Apoi îl ajută să aleagă calea cerurilor printr-o poartă interzisă muritorilor.

16. Prin poarta cerului Nabu ajunse în lumea eonilor, într-un mare palat, clădit parcă din pietre de cristal, care avea un tavan ca o cărare de stele și fulgere, între ele aflându-se heruvimi de foc, și pereți înconjurați de un foc puternic. De acolo intră într-o încăpere cu poarta, podeaua și tavanul ca de foc, deasupra căruia se găseau fulgere și o cărare de stele. Acolo îl întâlni pe Anu, care ședea pe un tron măreț, ca de cristal, cu roți ce străluceau ca Soarele.

17. Nabu îi povesti tot ce se întâmpla pe Pământ. Împăratul îl privi cu neîncredere, uimit de aspectul lui neîngrijit. „*Oare de ce a dezvăluit Enki neînsemnaților oameni tainele cerului și ale Pământului?*”, se întrebă Anu. Însă nu lăsă nerăsplătită fidelitatea celui din fața sa. „*Pâinea vieții să i-o aducem, ca să mănânce!*”, ordonă el, oferindu-i nepotului lui Enki viața veșnică.

18. Însă Nabu nu știa ce i se oferise și respectă învățăturile bunicului său. Când pâinea vieții îi fuse adusă, el nu mâncă din ea. Când apa vieții îi fuse adusă, el nu bău din ea. Când i se aduse un veșmânt curat, el îl îmbrăcă. Când i se aduse oloi, el se unse singur.

19. Uimit, Anu îl întrebă: „*De ce n-ai mâncat și n-ai băut? Nu vei avea parte de viață fără de moarte. Oh, prefăcută omenire!*”. Spășit, Nabu recunoscu că urmase sfaturile zeului înțelepciunii. Atunci, Anu înțelese că Enki îi întinsese o cursă nepotului său.

20. „*Nabu, scrib al dreptății*”, îi zise împăratul. „*Du-te și spune-le zeilor Igigi care s-au pângărit cu femei, și-au luat soții și au făcut cu ele așa cum fac copiii Pământului: «Voi ați adus mare nimicire asupra Pământului. Și nu veți cunoaște pacea și nici iertarea păcatelor; și câtă vreme ei se bucură de copiii lor,*

vor vedea moartea celor iubiți de ei; se vor plânge de nimicirea copiilor lor şi vor cere îndurare veşniciei, dar îndurare şi pace aceştia nu vor avea». Însă copiii oamenilor nu vor pieri din pricina tainelor pe care Igigi le-au descoperit și i-au învățat pe fiii lor, ci numai zeii decăzuți vor primi osânda divină. Pământul va fi curățit de toată murdăria, de toată păcătoșenia, de toată suferința și de toată pedeapsa și nu le voi mai trimite niciodată peste acesta cât vor dura neamurile și în veci. Și în acele zile voi deschide tainițele binecuvântării care se găsesc în cer, pentru a le răspândi pe Pământ asupra muncii și lucrului copiilor oamenilor. Iar adevărul și pacea vor lucra împreună câte zile va avea lumea și cât vor dăinui neamurile oamenilor".

21. Nabu se întoarse pe Pământ, la zeul înțelepciunii, și îi spuse: „*Mărite Enki, pacea nu o vei afla, o grea osândă ți-a fost rânduită. Și tu nu vei cunoaște îndurare și nicio rugăminte nu-ți va fi ascultată din pricina fărădelegilor pe care tu le-ai arătat și din pricina tuturor lucrărilor nelegiuite, nedrepte și pline de păcat pe care le-ai pregătit pentru oameni*".

22. Toți Igigi se prefăcură înfricoșați și cuprinși de un tremurat îngrozitor. Enki, de asemenea, își jucă rolul. Îl rugă pe Nabu să-i scrie împăratului o petiție în

numele său, prin care cerea îndurare. Și toți Igigi începură să plângă, acoperindu-și fețele. Însă totul decurgea conform planului lui Enki.

23. În lumea eonilor, Anu îl chemă pe Enlil și îi porunci: *„Pornește către copiii născuți din destrăbălare și către cei răi și nimicește copiii zeilor Igigi din mijlocul oamenilor. Și împinge-i unul împotriva celuilalt ca să se omoare de unii singuri în luptă, căci zile nu vor mai avea. Și nicio rugăminte a taților lor nu va fi ascultată, căci aceștia nădăjduiesc că odraslele lor vor avea vieți veșnice și că fiecare dintre ei va trăi cinci sute de ani. Du-te, leagă-l pe Enki și pe ajutoarele lui care s-au împreunat cu femeile, spurcându-se cu ele în necurăția lor. Iar când fiii lor se vor fi omorât unul pe celălalt și când ei vor vedea nimicirea celor iubiți de ei, leagă-i trainic timp de șaptezeci de neamuri, până în ziua judecății și sfârșitului lor, până la judecata ce va fi pentru vecii vecilor. În acele zile ei vor fi aruncați în prăpastia de foc, în chinurile temniței în care vor rămâne pe vecie. Și toți aceia care vor fi osândiți și nimiciți vor fi de acum încolo legați de ei până la sfârșitul tuturor neamurilor. Nimicește tot răul de pe fața Pământului, fă ca toată fărădelegea să se sfârșească și fă ca răsadul dreptății și al adevărului să iasă la iveală și să fie ca o binecuvântare. Iar*

faptele dreptății și ale adevărului să aducă bucurie veșnică".

24. La ordinul împăratului ceresc, Enlil se-ntoarse pe Pământ. Îl prinse pe Enki și îl crucifică pe un vârf din munții care înconjurau grădina Edenului. O mașinărie îi smulgea zilnic ficatul zeului înțelepciunii iar energia muntelui i-l regenera. Astfel, răzvrătitul fu condamnat la suferință veșnică fără milă.

25. „*Această mașinărie e dovada libertății mele în fața cerului*", strigă osânditul. „*Ea îmi scurmă ficatul, dar ceea ce urmărește Enlil este să-mi ucidă memoria, să mă facă să uit că am dat oamenilor iluminarea. Însă nu le-am dat-o ca s-o arunc în noroi. Scoțându-i din prostia în care zăceau, eu i-am făcut iscoditori și meșteșugari. Înainte nu știau să folosească nici cărămizile, nici cheresteaua pentru a-și clădi case. Ci trăiau ca lacoma furnică în bordeie întunecoase, săpate sub pământ. Eu i-am învățat răsăritul și asfințitul astrelor. Pentru ei am găsit cea mai frumoasă dintre științe, aceea a numerelor. Eu am alcătuit îmbinarea literelor și am întemeiat memoria, sufletul vieții. Eu am fost cel dintâi care am pus vitele la jug. Prin mine, telegarii învățați la ham au ajuns să tragă carele, întru desfătarea belșugului. Prin amestecurile salvatoare pe care i-am învățat să*

şi le facă, toate bolile se vindecă. Eu am întemeiat, în toate ramurile, arta de a ghici viitorul. Bunurile folositoare îngropate în pământ: arama, fierul, argintul şi aurul, cine s-ar putea lăuda că le-a descoperit înainte de mine? Eu voi fi veşnic pedepsit, însă învăţăturile mele nu vor mai putea fi şterse din memoria oamenilor în veci!"

26. Așa grăia zi după zi zeul înțelepciunii, însă nu era nimeni care să-l audă. Sau care să-i curme suferința. Până într-o zi, când sosi mult-așteptata salvare...

Cartea războiului

1. Aflând de la mama sa că era fiul lui Enki, nicidecum al lui Enlil, așa cum credea toată lumea, Marduk se decise să-și salveze tatăl. Întâi îl chemă la el pe fiul său, Nabu: „*Anu ți-a promis că oamenii nu vor pieri din pricina tainelor ce le-au fost descoperite, ci numai Igigi vor fi pedepsiți? Ei, bine, te-a înșelat. Iată planul zeilor celești pentru Pământ, cărora le-ai oferit fidelitatea ta*”.

2. Pe o mare de sticlă, asemenea cu cristalul, îi arătă viitorul. Nabu văzu mare prăpăd: Pământul întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, cerul prăbușindu-se, munții agățați deasupra colinelor, copacii aruncați într-o mare genune și oameni îngroziți, care fugeau în toate părțile, încercând să scape de urgie. Iar la urmă un potop care se revărsă pe întregul Pământ, distrugând toată suflarea.

3. Profund dezamăgit de împăratul ceresc, care plănuia să distrugă oamenii pe care el încerca să îi salveze, Nabu se hotărî să își ajute tatăl. Marduk îl

trimise să le aducă oamenilor religia, inventată de Enki pentru a-și asigura sprijinul muritorilor. Nabu deveni primul preot al Pământului, mâna dreaptă, mesagerul, scribul și moștenitorul lui Marduk, care îl înscăună în cetatea Sippar, noua capitală a lumii.

4. Apoi, Marduk porni să își salveze tatăl, către vârful Omu din munții care înconjurau grădina Edenului. Când decolă cu Discul Înaripat, aparatul său de zbor, pământul se cutremură, norii se împrăștiară iar apele se tulburară. În urma sa, un imens nor de pulbere acoperi câmpiile.

5. Pe vârful Omu el ajunse, rupse lanțurile de pe columna ce atingea cerul, își luă tatăl în Discul Înaripat și îl duse în Abzu, casa subpământeană a lui Enki. Acolo îi convocă pe mai marii zeilor Igigi și le dezvălui că el, Marduk, era fiul și moștenitorul zeului înțelepciunii, adevăratul conducător al Pământului. Și că el, Marduk, îi va conduce pe Igigi, semizei și oameni într-un nou război împotriva zeilor Anunna, pentru a recupera tronul planetei.

6. Iar ei i se închinară lui Enki, fiindcă îi dăduse lui Marduk stăpânirea. Și i se închinară și lui Marduk zicând: „*Cine este asemenea lui și cine poate să se lupte cu el?*”.

7. Întors la suprafața Pământului din lumea subterană, Marduk convocă Consiliul Zeilor. Toți marii Anunnaki, celești și pământeni, se strânseră la cererea lui. Anu conducea adunarea, la dreapta lui se afla Enlil, apoi Ninurta. În stânga împăratului era zeița Ninhursag, la stânga ei șezând Iștar, fiica ei și a lui Enki.

8. În fața marilor Anunnaki, Marduk își dezvălui originea. „*Nu Enlil e tatăl meu, așa cum se crede*", zise el, „*ci Enki, adevăratul rege al Pământului. Prin urmare, tronul lui mi se cuvine mie, fiul și moștenitorul lui de drept!*"

9. După ce opri murmurul din sală, Anu respinse cererea tânărului zeu: „*Nu e posibil așa ceva. Ești fiul lui Enlil și toată lumea știe asta. Nu încerca să-i furi moștenirea lui Ninurta, fratele tău cel mare, primul fiu și moștenitorul lui Enlil*".

10. Însă marea zeiță Ninhursag luă cuvântul. „*Are dreptate fiul meu*", spuse ea Consiliului. „*Când Enlil era plecat de pe Pământ, Enki m-a vizitat în casa mea și m-a lăsat grea. Marduk este, într-adevăr, fiul zeului înțelepciunii. Iar după legea lui Anu, tronul Pământului este într-adevăr al lui.*"

11. Enlil nici nu voi să audă. Ceru Consiliului să fie dată afară din sală marea zeiță, amenințând că va ucide cu sceptrul lui uriaș câte un zeu pe zi dacă reginei nu i se va interzice accesul la judecată. Anu acceptă cererea zeului furtunii, Ninhursag fu izgonită iar Consiliul se întruni pe o insulă, cât mai departe de ea.

12. Însă mama zeilor și a oamenilor nu putu sta deoparte. Se deghiză și își făcu apariția, seducându-l pe Enlil. Îi povesti o istorioară foarte tristă, despre un fiu căruia îi fusese furată moștenirea. Iar Enlil, care aproba tot ce spunea ea, pentru a o cuceri, recunoscu că fiul legitim trebuie să fie succesorul tatălui. Auzind asta, Ninhursag își recăpătă înfățișarea reală și ceru Consiliului ca Marduk să primească tronul, cu toții fiind martori la declarația lui Enlil. Însă Anu refuză în continuare să ia o decizie iar judecata se amână.

13. A doua zi, în fața Consiliului fu chemat înțeleptul Nabu, să îi testeze genetic pe cei doi pretendenți ai tronului. Nabu descoperi că Marduk nu era doar fiul lui Enki, ci și clona lui. Prin urmare, pretenția sa la tron era îndreptățită.

14. „*Nici nu contează dacă e sau nu fiul lui Enki*", răbufni Enlil. „*Eu sunt fiul lui Anu iar pe Pământ*

primul fiu al zeiței Ninhursag. Prin urmare, lumea aceasta este a mea."

15. Însă Ninhursag îi aminti că Pământul, închisoarea răzvrătitei Sophia, îi fusese dat ei, lui Enki și urmașilor lor. Iar Anu chiar îi numise pe ei, Igigi, paznici ai închisorii spiritelor închise în ciclul reîncarnărilor. O parte dintre zei îi dădură dreptate, dar împăratul ceresc refuză în continuare să aleagă un rege.

16. Văzându-se fără sorți de izbândă, Enlil îi propuse lui Marduk o întrecere. Sub apă să stea amândoi iar cel care rezista cel mai mult să primească tronul. Marduk se învoi și cei doi zei se scufundară. Însă Ninhursag îl lovi pe zeul furtunii cu un harpon, încercând să îl facă să renunțe.

17. Enlil plecă să anunțe Consiliul Zeilor de cele întâmplate, dar Anu refuză în continuare să aleagă un rege. După legea lui, Marduk era adevăratul moștenitor. Însă nu putea lăsa planeta zeilor Igigi, de Enlil pe tron avea nevoie pentru a-i ține în frâu. Așa că se feri să ia o decizie, amânând inevitabilul.

18. În fața Consiliului, Enlil propuse o nouă cursă. De bărci motorizate de această dată. Marduk însă trișă și

îi sabotă rivalului său ambarcațiunea, care se scufundă în timpul întrecerii. Enlil îl atacă pe tânărul său competitor și astfel se încinse o luptă în toată regula, fiind necesară intervenția celorlalți zei pentru a-i despărți.

19. Realizând că întrecerile nu rezolvă nimic, Enlil îi declară război fiului lui Enki și se retrase pentru a-și pregăti armata. Marduk plecă în Egipt, la Behdet, acolo unde își înființase deja o topitorie de metale din care se făureau arme unice și armuri pentru oastea sa. Acolo îl așteptau soldații săi, acoperiți cu platoșe din fier divin, înarmați până în dinți și gata de luptă. De acolo plecă oastea lui Marduk să o caute pe cea a lui Enlil.

20. În districtul Ua-Ua, Marduk își ridică în aer Discul Înaripat. Din tăria cerurilor văzu un grup de dușmani, pe care îi atacă din spate. Din partea anterioară dădu drumul peste ei unei furtuni pe care nici cu ochii nu o vedeau, nici cu urechile nu o auzeau. Tuturor le aduse moartea într-o clipă, nicio făptură nu scăpă cu viață.

21. Într-un alt loc, Enki și Iștar călătoreau pe apă. Soldații lui Enlil le loviră barca însă Marduk sosi la timp, însoțit de războinicii săi, pentru a-i salva. Uciseră atunci în apă șase sute cincizeci și unu de

dușmani. Iar Enki își lăudă fiul: „*Fie ca acest loc să fie cunoscut ca locul unde s-a consacrat prima ta victorie în ținuturile de miazăzi!*”.

22. Nu doar Enki se bucură de victoria lui Marduk. În Consiliul Zeilor, Nabu îi îndemnă pe ceilalți zei: „*O, zei din ceruri, să se bucure inimile voastre! O, zei de pe Pământ, să se bucure inimile voastre! Tânărul Marduk va aduce pacea, după ce a izbutit să facă fapte miraculoase în această campanie!*”.

23. Însă pacea era departe, războiul zeilor fiind abia la început. Deși avea o oaste inferioară numeric, Enlil nu renunță. Era campionul zeilor Anunna, fiul lui Anu și regele Pământului. Nu își putea permite să piardă.

24. În Egipt, în timp ce înaintau spre miazănoapte, rebelii Igigi zăriră două străluciri pe o câmpie, la sud-est de Waset. Enki dădu comanda: „*Aceia sunt dușmanii. Marduk să-i măcelărească!*”. Iar tânărul zeu mare masacru făcu în rândurile inamicilor.

25. Oastea zeilor Anunna se îndreptă spre miazănoapte. Se opri în ținutul lacurilor, cu fața spre marea dosnică a Mediteranei. Inimile lor erau împietrite de frica lui Marduk, care îi urma îndeaproape, în barca lui Enki, cu fierul divin în

mână. Și toate ajutoarele lui, înarmate tot cu arme din fier, erau în jurul său. Însă Marduk nu reuși să-și găsească dușmanii. Timp de patru zile și patru nopți cutreieră apele în urmărirea lor, fără a vedea măcar unul.

26. Enki îl sfătui să se înalțe din nou în văzduh cu Discul Înaripat, iar Marduk își zări astfel dușmanii. Își azvârli Lancea Divină după ei, făcând mare prăpăd în rândul lor. Îi ucise aproape pe toți și luă o sută patruzeci și doi de prizonieri. Puținii care reușiră să scape fugiră pe lângă lacul din miazănoapte, mergând spre Mediterană. Însă Marduk le lovi inimile cu frică iar ei se abătură dinspre lacul de la apus spre apele din regiunea Mer, sperând să se ascundă în țara lui Enlil.

27. La graniță mai avu loc o luptă, Marduk capturând și executând trei sute optzeci și unu de inamici. Apoi îi urmări pe supraviețuitori în țara lui Enlil, care se înfurie atât de tare încât ieși în fața tânărului zeu pentru o confruntare directă.

28. Prima lor luptă avu loc la Lacul Zeilor, cunoscut de atunci ca Lacul Bătăliei. Marduk reuși să-și lovească adversarul cu Lancea Divină și, după ce Enlil căzu, tânărul îl duse în fața lui Enki. Picioarele

zeului furtunii fuseră înlănțuite iar gura îi fuse închisă cu o lovitură de ghioagă.

29. Enki își lăsă fiul să decidă soarta dușmanilor capturați iar Marduk începu să-i execute, tăindu-le capetele. Zeiței Ninhursag i se făcu milă de Enlil amintindu-și că, pe Pământ, el soț și fiu îi era. Îl eliberă pe ascuns iar el fugi printr-un tunel subteran.

30. Cuprins de furie văzându-i slăbiciunea, Marduk își renegă mama. Îi smulse coroana de regină de pe cap și în praf i-o aruncă. „*De astăzi înainte nu te mai numesc mamă a mea*”, îi strigă el. „*Dacă ți-e milă de Enlil, atunci el să fie fiul tău!*”. Și plecă, furios, să-și caute inamicul. Tânărul Nabu de jos luă coroana și bunicii sale pe cap i-o așeză. „*Tu ești regina Pământului și așa vei rămâne, indiferent de faptele tale*”, îi spuse el. Iar ea, plângând, se întoarse în tabăra zeilor Anunna.

31. La adăpostul nopții, pe furiș, Enlil în casa lui Marduk intră. Găsindu-l dormind, fără a sta pe gânduri îi scoase ochii din orbite. Rămas orb, tânărul zeu orbecăi către deșert, unde fu găsit de sora și consoarta sa, Iștar. Zeița îl vindecă iar după ce își recăpătă vederea, Marduk se pregăti din nou de luptă.

32. După câtva timp urmă o serie de lupte aeriene. Cu Discul Înaripat, Marduk atacă naveta lui Enlil, Pasărea Cerului. Un trăsnet aruncat din carul zeului furtunii distruse Discul, așa că Marduk continuă lupta din naveta tatălui său. Cu arma celor treizeci, o rachetă triplă, ca un harpon, tânărul zeu își atacă adversarul. Lovit, Enlil reuși să se retragă și să se ascundă.

33. Sătui de război, zeii din Consiliu îi cerură sfatul lui Enki, neștiind că el conducea armata lui Marduk din umbră. Zeul înțelepciunii le ceru să-i întroneze fiul amenințând că, dacă voia nu-i era îndeplinită, avea să elibereze pe Pământ toate spiritele defuncților din Lumea de Dincolo. Consiliul se cutremură însă, de teama lui Enlil, nu putu să-i îndeplinească dorința. Iar războiul continuă mai aprig ca niciodată.

34. Pe muntele Olimp din Elada se retrăseseră Enlil și apropiații săi. Spre muntele Olimp din Elada se îndreptară uriașii semizei, copiii zeilor Igigi și ai muritorilor. Cu urlete groaznice urcară pe munte, aruncând spre ceruri stânci uriașe și torțe mari, aprinse. Lăncile lor brăzdară văzduhul, tăioase și sclipitoare, trecând dincolo de nori. Enlil îi înfruntă cu furie, azvârlind fulgere din cer. Iar lângă el ședea al său fiu, Ninurta, care-nsoțea fiecare fulger cu câte o strașnică săgeată.

35. Pe unul dintre semizei Ninurta îl atrase pe țărmul Mării Egee, unde îl săgetă, Enlil lovindu-l în același timp cu un fulger. Văzându-și fratele mort, câțiva semizei în urmărirea lui Ninurta porniră. Însă Ninhursag le distrase atenția, seducându-i, lăsându-le timp lui Enlil și Ninurta să-i doboare. După lupte îndelungate, celeștii Anunna obținură victoria. Iar uriașii semizei căzuți lângă mare se prefăcură în stânci.

36. Nici n-apucară Anunna de victorie să se bucure, că își făcu apariția mărețul Marduk, a cărui forță era de zeci de ori mai mare decât cea a semizeilor. Înfricoșați, Anunna își luară tălpășița și în Egipt se-ascunseră. Singurul care rămase fu Enlil, care tună din răsputeri cu forță iar pământul în jur răsună cumplit, precum și cerul larg de deasupra, marea, cursurile de apă și părțile de dedesubt ale planetei.

37. Cu năprasnicul său trăsnet, Enlil reuși să-l doboare pe Marduk. Tânărul fugi spre răsărit, pe muntele Zephon din Canaan, iar regele zeilor îl urmă. Se încinse o nouă luptă după care, cu șerpii săi metalici, Marduk își înlănțui adversarul. Și îi tăie tendoanele pe care le ascunse sub bolovanii unui râu, lăsându-l într-o peșteră neputincios.

38. Toți Anunna înlemniră de groază, văzându-și falnicul conducător înfrânt. Doar Nabu își veni în fire și alergă să-l vindece pe zeul furtunii, cuprins de milă și de îngrijorare. Apoi îl îmbărbătă pe regele Pământului, pentru a continua lupta: *„Să chemăm furtuna cu trăsnete-nțesată! Să chemăm și ploile, și vântul! Şi trăsnetul ce scapără-n tărie, scoţându-l din iatacu-i, să-l aducem! Să-mpingem carele-nainte, în rând să le punem acum, să le-aşezăm!*".

39. Cu Pasărea Cerului zbură Enlil înapoi pe muntele Olimp pentru o nouă provizie de trăsnete și fulgere. Apoi în Tracia, pe muntele Haemus, reluă atacul împotriva dușmanului său. Enlil lovi cu trăsnete și fulgere orbitoare iar Marduk îi răspunse pe măsură, aruncând spre el stânci uriașe, cu zgomote asurzitoare.

40. În Sicilia se refugie tânărul zeu, unde Enlil îl răpuse și cu lovituri îl biciui. Când Marduk fu zvârlit jos, ca o cârpă, pământul gemu cu putere. O flacără țâșni din Discul Înaripat în valea întunecoasă, stâncoasă și pustie a muntelui când Pasărea Cerului îl trăsni. O mare parte din pământ fu pârjolită de aburii cumpliți, topindu-se cum se topește tabla încinsă de meșteșugul omului. Sub muntele Etna Marduk se ascunse și de acolo spre tabăra sa fugi.

41. Mulți ani dură războiul ce-ntregul Pământ cuprinsese. Multe lupte se dădură cu pierderi de ambele părți. Arme teribile, care zburătoare, orașe prefăcute în cenușă, haos peste tot. Oastea lui Marduk, mai numeroasă, era în avantaj, apropiindu-se de victorie. Astfel, Enlil se văzu nevoit să caute victoria prin alte metode. Așa că aduse Luna aproape de Pământ, ținând-o între planetă și Soare. În acest mod dădu naștere unei cumplite și îndelungate ierni.

42. Pământul suferea și oamenii odată cu el. Zăpezi nesfârșite, ger tare ca cremenea și vijelii tăioase ca pumnalele loveau nemilos. Și totuși omenirea continua să se înmulțească, mărind oastea lui Marduk.

43. Văzând că iarna sa nesfârșită nu-și atinge scopul, Enlil lovi Pământul cu virusuri neimaivăzute. Dureri, amețeli, friguri și febră loviră omenirea, precum și alte boli, epidemii, ciumă și holeră. Nabu, cel peste măsură de înțelept, îi ceru ajutorul bunicului său, creatorul omenirii: „*Enki, stăpâne, omenirea geme. Mânia zeilor Anunna prăpădește Pământul. Și totuși tu ești cel care ai făcut oamenii. Fă să înceteze durerea, boala, frigurile și febra!*”.

44. Enki opri virusurile lui Enlil, scoțând două gene vulnerabile din A.D.N.-ul omenirii. Iar oamenii nu se

împuținară, ci chiar mai mulți ca înainte deveniră. Așa că Enlil prin foamete încercă să-i ucidă: „*Fie ca hrana la oameni să nu ajungă; burțile lor să ceară fructele și legumele. Ploile zeilor în lăcașul lor să rămână. Jos, pe Pământ, apele să nu mai curgă din izvoare și vântul să bată, pământul să usuce, și norii să se facă mari dar apa să nu-și lase!*”.

45. Lui Enki îi ordonă să pună zăvoarele apelor, să închidă marea și de oameni s-o păzească. De sus căldură nu venea; jos apele nu mai curgeau din izvoarele lor; pântecul pământului nu mai purta rodul, ierburile nu mai creșteau. Gheața și zăpada acoperiseră tot, moartea albă era peste tot. Oamenii sufereau din princina pedepsei zeilor, cu fețele crăpate de frig și măcinate de foamete. Trăiau cu răsuflarea morții în spate, amețiți rătăceau prin zăpadă, ajungând să-și mănânce propriile fiice. Copiii erau gătiți și mâncați, o casă o mânca pe cealaltă.

46. În templul lui Enki Nabu puse zilnic piciorul. În fiecare zi plânse, aduse sacrificii și numele zeului chemă. Iar zeul înțelepciunii în ajutorul oamenilor sări. „*Faceți răzmeriță mare pe Pământ*”, îi sfătui el. „*Nu vă mai închinați zeilor, nu vă mai rugați zeițelor!*” Și astfel întreaga omenire se răzvrăti împotriva zeilor celești.

47. În casa sa din Abzu, Enki la sfat chemă mai marii zeilor Igigi. Apoi, în noapte, războinicii lui Marduk porțile apelor deschiseră, lăsând hrana să ajungă la oameni. Enlil află și convocă Consiliul Zeilor, unde fu invitat și Enki. Acolo, plin de mânie, zeul furtunii îl acuză pe cel al înțelepciunii: „*Cu toții, noi, marii Anunnaki, am hotărât atunci un lucru. Am hotărât ca, în Pasărea Cerului, eu să veghez lumea superioară, ca Ninurta să vegheze regiunile din mijloc ale Pământului și ca zăvorul de la Poarta Apelor tu să-l păzești, cu armele tale. Dar ai lăsat să ajungă la oameni hrana din mare!*”.

48. Enki însă negă acuzația: „*Zăvorul de la Poarta Mării cu armele mele eu l-am păzit. Când hrana a scăpat de la mine, mulțime de pești a dispărut. Cineva a spart zăvorul și a ucis paznicii mării. Însă răufăcătorii au fost prinși și pedepsiți după merit*”.

49. Nu fu mulțumit de răspuns zeul furtunii. „*Încetează să-ți mai hrănești oamenii, nu mai da rațiile de porumb, cu care aceștia zilele își țin!*”, ordonă el. Însă Enki se ridică în picioare și râsetele îl copleșiră. Enervat, Enlil aminti Consiliului numeroasele dăți în care zeul înțelepciunii încălcase legile lui Anu. Și propuse ca armata lui Marduk să fie distrusă printr-un potop ucigător, care să înece

întreaga planetă. „*Veniți acum cu toții, să facem legământ cu privire la acest ucigător potop*”, le ordonă el zeilor strânși în Consiliu. „*Să jurăm că nimeni nu va afla. Nici oamenii, nici Igigi, nici copiii lor*”.

50. Anu jură primul. Apoi Enlil, Ninhursag și Ninurta. Enki însă refuză. „*De ce să mă legați printr-un legământ? Să-mi ridic eu mâna împotriva oamenilor mei?*”, întrebă el. Însă, fiind forțat, cedă, iar zeii cerului și ai Pământului, marii Anunnaki, făcură legământ. Astfel, Potopul fu hotărât și nimeni nu-l putu împiedica.

Cartea păcii

1. Realizând că nu puteau scăpa cu viață de apele iminentului Potop, Igigi căutară o cale de scăpare. Înțeleptul Enki găsi și de această dată soluția: o poartă a zeilor care să-i ducă departe de Pământ. Însă planurile pentru construcția porții erau în posesia lui Enlil.

2. Într-o după-amiază Enki își vizită rivalul, pentru a negocia încetarea războiului. Fu de acord cu toate cerințele lui Enlil, care astfel căzu în capcana lui. Lăsat singur în cameră, Enki fură tăblițele cu planurile porții și își luă tălpășița. Nimeni nu îndrăzni să îl urmărească în afară de viteazul Ninurta, fiul lui Enlil. Îmbarcat în Divina Pasăre Neagră, Ninurta îl ajunse din urmă pe hoț și îl atacă. Lupta fu crâncenă, dar tânărul zeu recuperă tăblițele furate. Însă nu pe toate, după cum își dădură seama Anunna mai târziu, Enki reușind să păstreze șapte.

3. Aflând asta, Ninhursag se urcă în Barca Cerului și zbură către casa lui Enki. El o invită la masă, unde

servi ră vin din belșug. Ninhursag îl îmbătă și îl vrăji cu ușurință iar după ce el adormi, îi fură cele șapte tăblițe și zbură spre Enlil în mare grabă.

4. Când se trezi din beție, Enki remarcă dispariția prețioaselor planuri și își trimise vizirul să le recupereze. Ajunsă din urmă de vizir, Ninhursag refuză să le înapoieze, susținând că îi fuseseră oferite în dar de Enki. Zeul înțelepciunii îi ordonă slujitorului său să aducă Barca Cerului în Eridu, să recupereze tăblițele și abia apoi să elibereze hoața. Însă zeița reuși să-i înmâneze pilotului ei prețioasele planuri, iar el fugi pe ascuns cu Barca Cerului și se întoarse în Nippur. Însă era prea târziu: Enki îi transmisese deja nepotului său, Nabu, informațiile necesare.

5. Jurământul îl oprea să spună cuiva din afara Consiliului Zeilor de amenințarea Potopului, așa că găsi o soluție. Îi apăru lui Nabu în vis însă nu i se adresă direct, ci vorbi cu pereții casei lui: „*Casă de trestii, casă de trestii! Perete, o, perete, dă-mi ascultare! Casă de trestii, perete, cugetați! Nabu, fiu al lui Marduk, dărâmă-ți casa și clădește o piramidă! Părăsește averile și ai grijă de viața ta, disprețuiește bogățiile lumești și mântuiește-te pe tine doar! Dărâmă-ți casa, așa cum îți spun eu, și întocmește o piramidă. Toate casele oamenilor și toate orașele de o furtună mare vor fi măturate. Sămânța omului va*

dispărea. Aceasta-i ultima lege, cuvântul Consiliului Zeilor, cuvântul rostit de Anu, Enlil și Ninhursag!”.

6. Uimit, Nabu îl întrebă ce le va spune oamenilor care vor vedea ditamai construcția. „*Spune-le lor următoarele*”, răspunse Enki. „*Am auzit că Enlil este înfuriat pe mine și nu mai cutez să umblu prin ținutul acesta, nici să trăiesc în cetatea asta. Mă voi coborî spre lumea de jos, ca să locuiesc împreună cu Enki, bunicul meu. Dar peste voi revărsa-va ploaie de bogății: pești mari, păsări din cer, ca și tot rodul de viețuitoare ale mării. Seara, Călărețul Norilor de furtună va aduce grâu în șuvoaie!*”.

7. „*Dar eu n-am mai făcut o piramidă niciodată... Fă-mi desenul pe pământ să pot vedea cum*”, replică Nabu. Enki îi oferi instrucțiuni precise, dimensiunile și modul de construcție. „*Aici ai măsurile piramidei, cum trebuie să o făurești; lungimea ei să fie deopotrivă cu lățimea ei, să fie toată acoperită ca bolta ce acoperă adâncimile, apoi ia în piramidă sămânță din toată făptura vie*”, îi mai spuse nepotului său.

8. Pe pământul Egiptului fu construită piramida. Lângă ea ridică Nabu încă una, aproape egală cu ea, și o a treia mai mică. Apoi încărcă în cea mare sământa

tuturor ființelor vii, mostre de A.D.N. din toate speciile faunei Pământului. După ce termină, așteptă momentul stabilit pentru a se închide în piramida cea mai mică. „*Când Marduk, care poruncește un cutremur la apusul Soarelui, va ploua din cer cu erupții, în piramidă să intri și bine intrarea s-o închizi*”, îl sfătuise Enki.

9. Iar ziua aceea sosi în cele din urmă. Cele două armate, a zeilor Anunna și Igigi, se înfruntară pentru ultima oară, într-o cruntă bătălie decisivă. La primele licăriri ale zorilor, când Anunna înlăturară Luna din calea Soarelui, pasărea metalică a lui Enlil se ivi în slava cerului, acolo unde stăpânul furtunii călărea norii. Igigi din hăurile Infernului se ridicară la luptă. În fruntea lor se afla viteazul Marduk, pregătit să-și învingă adversarul pentru a pune capăt în sfârșit îndelungatului război.

10. Lupta era încă nedecisă când Marduk, în mânia sa, lansă Arma lui Anu, aducătoare de moarte prin foc ceresc. Arma pe care Enki i-o înmânase eroului zbură ca o lance luminoasă și căzu ca o săgeată din cer, învăluită în fum și revărsare de fulgere. Această armă, care strălucea ca Soarele, avea adunată în ea energia tuturor ființelor. „*Campion al adevărului și al dreptății, acum nobila ta sarcină va fi îndeplinită*”, strigară într-un glas Igigi.

11. Cele două oști crezură că venise sfârșitul lumii. Pământul se cutremură până în măruntaiele lui, văzduhul se zdruncină iar stelele părură că vor să se desprindă de pe cer. Un fum stăruitor și gros ca noroiul înăbuși oamenii și animalele care încercau să fugă. Flăcările țâșniră din crăpăturile stâncilor, peste tot se auzi șuieratul aburilor. Fuioare de foc năvăliră să lovească cerul iar o mare parte a Pământului fu pârjolită de flăcările cumplite, topindu-se cum se topește tabla încinsă de meșteșugul omului.

12. Gheața și zăpada care acopereau planeta se topiră rapid. Viteazul Enlil deschise zăgazurile apelor cerului. Ninurta, stăpânul războiului, deschise jgheaburile izvoarelor adâncului. Un strigăt de deznădejde urcă la ceruri când furia apelor sfărâmă totul ca pe un vas de lut. Toate râurile, toate mările se umflară și se revărsară. Vântul suflă cu putere, șuvoiul, furtuna și potopul copleșiră lumea, năprasna și puhoaiele bântuiră laolaltă ca oștirile în bătălie. Pretutindeni, valurile se ciocniră de alte valuri apoi se înălțară și clocotiră încet peste tot. Toate ființele fură înecate de Marele Potop, care cuprinse întregul Pământ.

13. Cum începu bătălia finală, Nabu fugi prin piramida cea mai mică împreună cu consoarta sa.

Igigi îi urmară înainte ca apele Potopului să îi înece, fugind în două lumi imateriale; unii conduși de Enki și Iștar, ceilalți sub comanda lui Marduk. Anunna, înspăimântați de revărsarea apelor, se refugiară în locurile cele mai înalte ale cerului, la bordul carelor lor zburătoare. Se zgribuliră lipiți de geamuri, înghesuindu-se unii în alții, asemenea câinilor, și începură să plângă, acoperindu-și gurile. În cele din urmă Ninhursag, regina Pământului, cea cu glas dulce, începu să țipe ca o femeie cuprinsă de durerile facerii: „*Vai de mine, praful s-a ales de zilele din trecut, fiindcă eu am dat o poruncă rea! De ce poruncit-am acest rău în Consiliul Zeilor? Am fost căpetenia războaielor menite să-i nimicească pe oameni, dar nu sunt ei oare copiii mei, căci eu i-am făcut să se nască? Acum ei plutesc pe ocean la fel ca neamul peștilor. Ca muștele-s făpturile de mine făcute. Ei umplu râurile, sunt hrană pentru pești, sunt înghițiți cu toții de marea furioasă*”.

14. Vreme de șase zile și șase nopți vântul nu conteni să sufle. Furtuni, vijelii și revărsări de ape copleșiră Pământul. Vânturi năprasnice și potopiri de ape vuiră dezlănțuie, ca războinicii porniți împotriva vrăjmașilor. Anunna plânseră și suferiră, cu buzele de sete arse și cu burțile gemând de foame.

15. După un an al zeilor, când apele se retraseră iar pământul se uscă, Nabu se întoarse pe Terra. Neștiind cum se terminase războiul și ce soartă avuse tatăl său, făcu un foc în Marea Piramidă, transformând-o într-un uriaș jertfelnic. Fumul, vizibil de la sute de kilometri, ar fi adus la piramidă supraviețuitorii urgiei. Și i-a adus pe Anunna, singurii aflați pe Pământ în acea vreme. Când zeii văzură fumul gros, ca muștele se adunară în jurul piramidei. „*Toți zeii să se adune aici în afară de Enlil*”, decretă Ninhursag. „*Să nu se apropie fiindcă, fără să chibzuiască destul de bine, a dezlănțuit Potopul, a sortit pieirii oamenii mei!*”, hotărî regina.

16. Însă Enlil află, își făcu apariția și, văzându-l pe Nabu cu consoarta lui, fu cuprins de o aprigă mânie. „*A scăpat vreunul dintre muritori?!? Nici unul nu trebuia să supraviețuiască!*”, urlă el furios către zeii Anunna. Ninurta, fiul său, își dădu seama cine era adevăratul salvator al omenirii: „*Care dintre zei poate să uneltească ceva fără știrea lui Enki? Zeul Enki cunoaște toate lucrurile*”. Cercetând piramida, Anunna găsiră hărțile cerești și trupurile fără viață ale zeilor Igigi și astfel Enlil realiză că inamicii supraviețuiseră Potopului, ascunzându-se în alte lumi.

17. „*Nașteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și-l stăpâniți!*”, le spuse regele Pământului lui Nabu și soției sale, pe care îi trimise apoi în grădina divină a Edenului de la îndepărtata obârșie a râurilor, primindu-i totodată în rândul zeilor celești. Apoi îi ceru fiului său să dezactiveze porțile cerului din piramide, pentru ca Igigi să nu mai poată fugi după ce se vor întoarce.

18. În casa ca un munte intră viteazul Ninurta, în locul care răspândește raze el inspectă pietrele magice. Le hotărî soarta și urcă în încăperea în care piatra Șam emitea o revărsare ca un leu pe care nimeni nu cuteza să-l atace. O smulse din perete fiul lui Enlil, o sparse în bucăți și o distruse fără urmă, oprindu-i strălucirea pentru totdeauna. În marea încăpere cu bolta ca un curcubeu, unde se sfârșea întunecimea, acolo unde plasa se întindea pentru a cuprinde cerul și Pământul, Ninurta găsi piatra Gug, hotărâtoarea direcției. La porunca lui, piatra fu scoasă din scobitura ei și sfărâmată, aceeași soartă având și pietrele Su și Kașurra. Apoi eroul păși spre piatra Sagkal, își adună toate puterile, o smulse și spre pământ o prăvăli. La urmă hotărî soarta altor douăzeci și șapte de cristale, unele fiind distruse iar altele duse în templul lui din Nippur. Ultima piatră nimicită fu piatra Ui, cea care dădea energie porții cerului.

19. „*Ca Anu ești făcut!*”, îl lăudară Anunna când Ninurta termină de întins capcana. Iar Enlil, care aflase din hărțile cerești locurile în care se ascunseseră Igigi, își urmări inamicii în cele două lumi imateriale, unde nimeni nu îi putea face față. După o crâncenă luptă, Igigi fură nevoiți să accepte înfrângerea și să se întoarcă pe Pământ, în închisoarea lor eternă.

20. În Marea Piramidă se întoarseră cei conduși de Enki, în cea de-a doua cei ai lui Marduk. Afară îi aștepta armata zeilor Anunna, condusă de Ninurta și Ninhursag.

21. Marea zeiță înaintă spre Marea Piramidă, cu armele pregătite pentru atac, și strigă cu toată puterea: „*Munte, atât de înalt ești, te ridici deasupra tuturor. Atingi cerul cu vârfu-ți și, totuși, am să te distrug. La pământ am să te dobor, în inima-ți durerea voi aduce. În inima muntelui voi pătrunde, în munte victoria va fi a mea!*”.

22. Și își începu atacul. Cu armele ei lovi laturile piramidei și toate colțurile, întreaga mulțime de pietre înălțate. Iar înăuntru, Enki nu încetă să-și scuipe otrava.

23. Măritul Anu interveni și o avertiză că și răzvrătitul ascuns avea arme puternice. „*Izbucnirea lor e cumplită, te vor împiedica să intri*”, o anunță el. Însă Ninhursag nu era singură, pe fiul ei și al lui Enlil avându-l în preajmă.

24. „*Ninurta, întâiule, posesor al puterilor divine, care în chinurile țării muntoase înaintat-ai*”, îl strigă ea. „*Ca potop ce nu poate fi oprit, leagă țara dușmană strâns, precum în cingătoare. Întâiule, intră în luptă neînfricat, supune țara muntoasă cu divina ta armă strălucitoare. Ninurta, fiu regal, al cărui tată putere datu-i-a, eroule, de frica ta dușmanii se vor preda. O, viteazule, vino și scoate șerpii din piramidele în care s-au ascuns!*”

25. Viteazul Ninurta își ascultă mama și începu atacul iar Igigi ieșiră să-l înfrunte. Spre ei catapultă proiectile otrăvite, care pe mulți îi nimiciră. Supraviețuitorii fugiră să se ascundă în piramide, însă Ninurta aruncă foc asupra lor cu arma care zdrobește. Zeiasca armă, căreia amarnic îi este dintele, strivi mulțimea de răzvrătiți. Arma care sfârtecă le răpi simțurile și umplu canalele cu sângele lor.

26. Enki însă nu reacționă, împotriva lui Ninurta brațul nu și-l ridică. Iar armele sale cu țărână fură acoperite. „*Înfricoșătoarea-mi strălucire ca a lui Anu*

e de vitează. Contra ei cine se poate ridica? Sunt domnul piramidelor înalte, al piramidelor ce spre zare piscurile își ridică. În piramide eu sunt stăpânul", se lăudă Ninurta.

27. Însă dușmanii nu erau înfrânți. Rebelii Igigi stăteau ascunși în piramide, unde meșteșugari înțelepți un zid de energie ridicaseră, pe care strălucirea lui Ninurta nu-l putea străpunge. Iar Enki pe fiul său îl strigă, chemându-l în ajutor.

28. La adăpostul nopții, Marduk se furișă. Din piramida mijlocie în cea mare se strecură, pentru a li se alătura tatălui și surorii sale. Divinul Marduk veni la luptă zăngănindu-și armele. Ca un vis în pragul ușii se ivi, pregătit să alunge dușmanii. Și zidului piramidei îi mări puterea cu piatra apei, piatra boltei și alte cristale.

29. A doua zi, Ninurta reluă atacul. Cu arma strălucirii lovi năprasnic, rănind-o pe Iștar. Atunci, Enki strigă după fosta lui consoartă, cerându-i ajutorul: „*Cu arma lui Ninurta fu lovită odrasla noastră, la moarte e osândită!*".

30. Auzind că fiica-i era în pragul morții, slăvita Ninhursag se cutremură. Spre Marea Piramidă porni

într-un suflet, luptele să le oprească. „*La casa către ceruri mă voi duce și luptele le voi opri, spre binele zeilor ce se războiesc*”, își spuse ea.

31. În zadar încercă Ninurta să o oprească, zeița era de neclintit. În zadar încercă să-i ofere măcar haine care s-o facă netemătoare, zeița refuză platoșa. Și singură se duse în fața dușmanilor.

32. Strigă la Enki din fața piramidei, îl imploră să oprească lupta, ca viața fiicei lor s-o salveze. Iar el acceptă să se predea, dacă Enlil avea să accepte finalul conflictului până la sosirea timpului care determină destinul.

33. Ninhursag se înfățișă în fața regelui Enlil și-l imploră să accepte pacea, susținând că acționa la ordinul împăratului Anu. Inițial, Enlil refuză: „*Așteptăm victoria, forțele dușmane sunt învinse. Cutremurării pământului nu i-au rezistat*”.

34. În cele din urmă, fu convins să cedeze. „*Dacă Anu a adunat zeii la piramidă, războiul să-l descurajeze, pacea s-o aducă, și a trimis-o pe mama zeilor să se consulte cu mine, fie ca mama zeilor să fie mesager*”, spuse el. „*Ridică-te și du-te, vorbește cu dușmanul. Cheamă-l la sfat pentru ca atacul să fie*

oprit. Ridică asupra lui o mână întru viață, din ușa lui zăvorâtă să iasă!", îi ordonă divinei Ninhursag.

35. Zeița plecă pe fratele ei să-l aducă, își spuse rugile în fața lui, îl convinse să se predea și îl conduse în fața Consiliului Zeilor. Iar el o urmă, împreună cu restul zeilor Igigi. În pofida furiei din inimă, lui Enki lacrimi limpezi în ochi i se iviră.

36. Într-un templu pe malul Nilului judecata lui începu. Fu găsit vinovat și condamnat iar marea Ninhursag, ce adevărul îl grăiește, îi găsi pedeapsa: „*Să fie închis într-un mare înveliș ce e pecetluit, cu nimeni care să-i ofere de mâncare, singur să sufere iar apa de băut să-i fie oprită*". Iar zeii din Consiliu acceptară propunerea ei: „*Stăpână ești, soarta o hotărăști; așa să fie!*". Apoi dădură porunca în cer și pe Pământ, pentru a anunța ambele tabere sentința care sfârșea îndelungatul război.

37. Nu toți Igigi părăsiseră Marea Piramidă odată cu Enki. Marduk rămase baricadat acolo, alegând să nu se predea. Iar Enlil porunci să fie închis de viu rebelul, sigilând piramida.

38. Aflând de încarcerarea tatălui său, Nabu goni cu carul său zburător spre piramidă. Iștar, cu rănile

vindecate, se adresă Consiliului Zeilor, cerând eliberarea lui Marduk. Judecătorii nu se lăsară înduplecați, însă Nabu mărturisi adevărul: Marduk era nevinovat, Enki fiind cel care condusese armata zeilor Igigi din umbră. Enki era răufăcătorul, el trebuia pedepsit. Așa că se decise pedepsirea zeului înțelepciunii și eliberarea fiului său din piramidă.

39. Soția lui Ninurta îi trimise lui Iștar haine noi și sandale pentru Marduk. Până și naveta zeului fu adusă lângă temnița sa de piatră. La porunca lui Enlil, o scobitură în piramidă fu făcută iar Marduk văzu din nou lumina Soarelui.

40. Enki fu din nou încarcerat. În lumea subterană fu închis trupul său iar spiritul într-o lume imaterială. Iar Marduk fu trimis în exil timp de douăzeci și patru de ani, pentru a nu pune în pericol pacea cu greu câștigată. Douăzeci și patru de ani ai zeilor, câteva mii de ani ai oamenilor.

41. După ce perioada pedepsei trecu, Enki fu eliberat iar lui Marduk i se permise întoarcerea. Dar el încercă să construiască turnul Babel, o nouă poartă a cerului în Eridu, orașul tatălui său, pe care Enlil o distruse la timp. Iar conflictul era cât pe ce să reizbucnească, zeii fiind pe cale să reia războiul.

42. Anunțând că acționa la porunca marelui Anu, împăratul tuturor, Ninhursag îi convinse pe zeii conducători să semneze un tratat de pace. Anunna o acuzară că trecuse de partea Igigi și o goniră din tabăra lor. Însă, în cele din urmă, acceptară porunca împăratului.

43. Tratatul începu cu o ceremonie de iertare. Ninhursag fu botezată cu apă din Tigru și Eufrat, fiind reacceptată în rândul zeilor Anunna. Enlil o atinse cu sceptrul său strălucitor iar puterea ei nu fu răsturnată. Enki, Marduk și Iștar fură aduși în sala în care erau așteptați de Enlil și Ninurta. Iar Ninhursag aprinse șapte făclii, câte una pentru fiecare mare zeu. Pentru fiecare foc aprins rosti câte o incantație, precum a Soarelui fu marea lumină aprinsă de ea. Apoi, divina Ninhursag făcu apel la înțelepciunea zeilor și lăudă beneficiile păcii: „*Mărețe sunt roadele zeului înțelept; marele râu divin spre vegetația lui va veni, revărsarea lui va face Pământul ca o grădină zeiască*”. Sublinie abundența de plante și animale de după Potop, precum și beneficiile urmașilor lui Nabu, oameni care se înmulțeau și îi slujeau pe zei.

44. Enlil îi permise lui Enki să trăiască la suprafață, însă Ninurta se opuse vehement. „*Să nu vină!*”, zbieră prințul lui Enlil. Ninhursag îl convinse să se

răzgândească iar Ninurta se lăsă înduplecat: „*O, mama mea, luminoaso! Continuă; făina nu o voi ține pe loc, în împărăție grădina se va reface. Pentru a pune capăt suferinței eu mă rog cu cinste*”.

45. Auzind decizia lui Enlil, Enki îi adresă cuvinte de laudă și îi oferi unul dintre teritoriile sale: „*O, tu, cel ce ești fruntaș între zei, taur al cerului care ține în mâini soarta omenirii. Pe pământurile mele pustietatea larg s-a întins. Toate sălașurile sunt pline de amărăciune din cauza atacurilor tale. Dar îți voi acorda poziția conducătorului în zona interzisă a zeilor. Locul ce radiază, în mâna-ți îl încredințez!*”.

46. La rândul său, Enlil îi oferi lui Enki pământul Egiptului. Pentru formidabila casă care e ridicată ca o movilă, Marea Piramidă, pe puternicul Enki îl numi conducător și îi porunci să păzească locul.

47. Zeii trasară harta Pământului și își împărțiră teritoriile. Enki acceptă cu condiția să i se permită accesul în Sumer iar primul său oraș, Eridu, să îi fie înapoiat. Enlil fu de acord: „*În țara mea, sălașul tău să dureze veșnic; din ziua când vii în preajma mea, masa încărcată să răspândească pentru tine delicioase arome*”.

48. Uscatul fu despărțit în continente iar zeii le primiră în posesie. Enki primi Africa, Marduk Europa, Enlil America de Nord, Ninurta pe cea de Sud, Iștar Australia iar Anu Asia, pe care i-o lăsă zeiței Ninhursag în administrare. Antarctida fu transformat în teritoriu neutru, pentru viitoarele tratate ale zeilor, și fu acoperit cu gheață, pentru a ține oamenii departe.

49. Apoi, zeii își împărțiră oamenii, cei creați de Nabu după Potop. Și îi modificară, încât să se știe după aspect cui aparțineau. Enki îi făcu pe ai lui negri cu păr brunet și ochi negri, Enlil pe ai săi roșii cu păr roșcat și ochi verzi, Anu și Ninhursag galbeni cu păr șaten și ochi căprui iar Marduk albi cu păr blond și ochi albaștri. Fiecare rasă primi câte o grupă sanguină distinctă și fu dusă pe continentul zeului căruia îi aparținea.

50. Multă vreme zeii lucrară împreună pentru a-și civiliza supușii. Enki îi învăță creșterea animalelor iar Enlil agricultura. Și pacea dură multe mii de ani însă, pe ascuns, Iștar plănui să readucă haosul.

51. La împărțirea teritoriilor, ea primi cel mai mic continent și nicio rasă umană. Își făcu singură una, combinând roșiii lui Enlil cu galbenii lui Anu, dar

rezultatul nu o mulțumi. Așa că își făcu alta nouă, rasa semită, în care amestecă și genele sale. La rândul său, Marduk își civiliză pe ascuns supușii mai mult decât avea voie, ignorând hotărârea de a ține toți oamenii la același nivel.

52. Pentru a putea căpăta mai multă putere, Iștar avea nevoie de un nou conflict. Îi înștiință pe Anu și Enlil de faptele lui Marduk, iar aceștia îl somară să înceteze să le mai ofere supușilor lui cunoștințe avansate. Marduk refuză să se oprească iar Iștar provocă pe ascuns un mini-potop pe teritoriul lui, care duse la formarea Mării Negre. Marduk dădu vina pe Anunna iar conflictul reîncepu, spre bucuria zeiței.

53. În timp, nimeni nu mai ținu cont de împărțirea oamenilor și a teritoriilor. Negrii lui Enki ajunseră în America lui Enlil, roșiii lui Enlil apărură în nordul Africii și în Asia, albii lui Marduk se extinseră în nordul Africii și în Asia. După o vreme, Anunna aleseră rasa albă iar Igigi pe cea semită. Și războiul continuă pe ascuns, împăratul Anu interzicându-le zeilor să mai intervină în dezvoltarea oamenilor. Așa că toți acționară din umbră, manipulând muritorii pe ascuns. Și multe războaie cunoscu omenirea de atunci, toate din dorința de putere a zeilor.

Cartea akkadienilor

1. După douăzeci și șapte de milenii și jumătate de la Potop, în timpul domniei lui Puzur-Nirah din Akșak, pescarii din Babilon al templului Esagila timp de șapte zile pescuiră pentru masa zeului Marduk. La întoarcere se opriră la taverna cârciumăresei Kug-Bau, fiica zeului, care se oferi să pregătească masa pentru templu. Încântat peste măsură de bucatele fiicei sale, marele zeu Marduk o înscăună în Kiș regină a Sumerului.

2. O sută de ani domni Kug-Bau iar după moarte deveni zeiță, din voia tatălui său, marele Marduk. În toată lumea se ridicară altare pentru ea, în toată lumea oamenii ofrande îi aduseră. Ca soață i-o dădu Marduk lui Ninurta, pentru a întări pacea firavă dintre Anunna și Igigi.

3. Pe tronul Sumerului urcă fiul ei, Puzur-Suen, care păstră scaunul de domnie în Kiș. În vremea domniei lui de un sfert de veac se născu Sargon în Azupiranu, din tată necunoscut și mamă Mare Preoteasă. În secret

se născu băiatul căruia zeii îi hărăziseră un destin măreț.

4. După ce-l născu pe Sargon în mare taină, Marea Preoteasă într-un coș cu papură uns cu bitum îl așeză și pe Eufrat îi dădu drumul. Fu găsit de Akki, grădinarul regelui, care îl adoptă. Ca pe propriul fiu îl crescu Akki, alături de tatăl său adoptiv lucră băiatul grădina regală multă vreme.

5. În timpul domniei lui Ur-Zababa, fiul lui Puzur-Suen, zeița Iștar în grădina regală se opri după ce colindă Pământul în lung și-n lat. La umbra pomilor se așeză pentru a se odihni, la umbra pomilor zeița adormi. Sargon o zări de la marginea grădinii, se apropie de ea și cu un sărut o trezi. Iar ea îl învrednici cu iubirea ei, devenindu-i amantă.

6. Din porunca zeiței, Ur-Zababa pe Sargon îl numi paharnic regal. Iar fiul Marei Preotese în curtea regală își făcu loc, așteptând să preia tronul.

7. După o vreme, regele Lugal-Zage-Si din Umma cuceri multe cetăți, precum Lagaș, Nippur, Ur, Larsa sau Uruk. La ordinul zeului Enlil acționa Lugal-Zage-Si, zeul oferindu-i toate pământurile dintre mările de sus și de jos. Și cetatea Kiș cuceri Lugal-Zage-Si, pe

Ur-Zababa ucigându-l. Rege al Sumerului se declară Lugal-Zage-Si, stabilindu-și capitala la Uruk.

8. La ordinul amantei sale, zeița Iștar, Sargon convinse armata din Kiș să-l urmeze pentru a-și răzbuna regele. Cu armata din Kiș Sargon cuceri cetatea Uruk, căreia îi dărâmă zidurile. Pe Lugal-Zage-Si îl captură și-n lesă îl târî până în Nippur, în fața templului lui Enlil. În fața templului lui Enlil îi luă Sargon regatul lui Lugal-Zage-Si și de acolo porni să și-l mărească. Multe războaie câștigă protejatul lui Iștar și în scurt timp regatul său imperiu deveni. Imperiul Akkadian se născu, în era lui Iștar și la porunca ei.

9. Alături de Sargon zeița adesea stătu, în luptele de cucerire îl ajută. În țara lui Warahși, când împăratul în beznă înaintă printre munți, Iștar făcu o lumină să-i strălucească în cale. Cu ajutorul ei, akkadienii prin întuneric răzbiră iar țara lui Warahși o îngenunchează.

10. Pe fiica sa, Enheduanna, Sargon o numi Mare Preoteasă a lui Enki în cetatea Ur. Multe imnuri îi compuse prințesa zeiței Iștar, căci pe ea o slăvea cel mai mult dintre toți zeii.

11. Pe pământ sfânt din Babilon ridică împăratul capitala Agade. Pe pământ din cetatea zeului Marduk, care se înfurie teribil. Pentru zeița lui, în capitala Agade Sargon un templu măreț ridică. În Agade îi construi un nobil sălaș, unde să locuiască alături de el. Și toată capitala i-o închină ei, la fel și imperiul. El conduse Imperiul Akkadian în numele ei, atoate-veghetorul cuprinzător al lui Iștar se numi de atunci. Iar ea îi asigură o domnie de mai bine de jumătate de veac, în care fu cel mai puternic om de pe Pământ.

12. Pentru sacrilegiul lui Sargon, marele domn Marduk îi nimici poporul prin înfometare. De la răsărit la apus îi înstrăină pe toți de Sargon iar lui îi dădu pedeapsa de a nu-și afla odihna. Toate ținuturile se revoltară împotriva împăratului, pe care îl asediară în Agade. Iar el muri după cincizeci și cinci ani de domnie, negăsindu-și odihna până la sfârșit.

13. După moartea lui, fiii săi, Rimuș și Maniștușu, conduseră imperiul pe rând. Scurte le fură domniile, amândoi fură asasinați. Când pe tron ajunse Naram-Sin, fiul lui Maniștușu și nepotul lui Sargon, zeul Marduk îl ajută să-și mărească imperiul și o armă divină îi oferi. Marduk deschise calea viteazului Naram-Sin, îi dărui Ebla, Armanul, Amanusul, Muntele Cedrilor și Marea de Sus. De când domnea omul pe Pământ, niciun rege nu reușise până atunci să

distrugă Armanul și Ebla, așa cum reușise doar Naram-Sin cu ajutorul armei lui Marduk.

14. Iștar nu stătu degeaba, ci plănui să spulbere vechea ordine a zeilor pentru a o înlocui cu una nouă, a ei. Mai mare decât mama care i-a dat naștere se declară, mai mare chiar decât slăvitul Anu. Îi ocupă împăratului ceresc templul E-Anna din Uruk, răpind cereasca monarhie și schimbând complet legile sfântului Anu. Îi luă lui Anu templul cu farmec fără egal, cu durabilă noblețe, și îi aduse nimicirea. Iștar atacă locuitorii Urukului, făcându-i prizonieri.

15. În acest timp, la ordinul ei, Naram-Sin cuceri Ekur, templul din Nippur al divinului Enlil. Sfidă cuvântul lui Enlil, îi strivi slujitorii, își mobiliză trupele și, ca un erou deprins cu despotismul, prinse Ekurul în mână de fier. Intră cu forța în templu, ridicând mari scări pe zid, și în Sfânta Sfintelor intră cu soldații săi, acolo unde doar preoților le era permis accesul. Oamenii văzură chilia sacră a lui Enlil, o încăpere ce nu cunoștea lumina. Akkadienii văzură sfintele vase ale zeului, pe care Naram-Sin le aruncă în foc. Ca un tâlhar prădă templul apoi trase bărci mari lângă templul zeului și luă averile orașului.

16. Imediat după acest sacrilegiu, zeița Iștar se ascunse de mânia lui Enlil. Cuvântul Ekurului plutea peste Agade ca o tăcere de moarte. Agade tremura tot, templul său, Ulmaș, era înfiorat. Iștar își lăsă odaia și altarul din Agade, părăsind orașul pentru totdeauna.

17. Mânios peste măsură fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat, Enlil aruncă un blestem asupra imperiului lui Naram-Sin. Provocă întâi o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogații fură jefuiți, oamenii se luptară între ei pentru mâncare iar statuile zeilor fură arse. Multă vreme dură seceta, slăbind tot mai mult imperiul akkadienilor.

18. Treizeci și șase de ani domni Naram-Sin și douăzeci și cinci fiul său, Șar-Kali-Șarri. După moartea acestuia, Igigi, Imi, Nanum și Ilulu conduseră imperiul. În același an se născu Terah în Nippur, orașul zeului Enlil. Care își continuă răzbunarea, chemându-i pe gutieni să lovească imperiul akkadienilor slăbit de foamete, secetă și revolte. La chemarea lui Enlil, hoardele gutienilor năvăliră în număr mare, ca lăcustele. Nimic nu scăpă brațului lor, mulți akkadieni fiind măcelăriți fără milă. Capete fură zdrobite, guri fură strivite, sângele trădătorilor curse peste sângele credincioșilor. Cel ce dormea în casă nu fu dus la groapă, cel ce dormea pe acoperiș, pe acoperiș muri.

19. Pentru a opri măcelul, Consiliul Zeilor hotărî ca Agade, cetatea care îndrăznise să atace templul Ekur, să fie rasă de pe fața pământului, iar celelalte cruțate. „*Lovește în Agade cu un blestem de ură*”, îi spuseră lui Enlil, iar el acceptă. Hoardele gutienilor distruseră Agade, îi goniră pe akkadieni și conduseră Mesopotamia din Lagaș, cartierul lor general.

20. Apoi, zeii începură reconstrucția imperiului. Anu și Enlil implantară în Kiș arma Șuhadaku iar Ninurta refăcu agricultura și sistemul de irigații. Multe orașe fură reclădite și repopulate, doar Agade rămânând pustiu pentru totdeauna. Ninurta îi ceru lui Gudea, regele gutienilor, să-i construiască în Lagaș un nou templu, Eninnu. Îi oferi planul iar, când templul fu gata, zeul își închise acolo Divina Pasăre Neagră, păzită în permanență de două arme zeiești. Mesopotamia ajunse din nou în mâinile zeilor Anunna prin adepții lor, gutienii.

21. La un an după moartea regelui Gudea se născu în Nippur Avraam, fiul preotului Terah și al prințesei Amsalai, fiica regelui Șar-Kali-Șarri și nepoata lui Naram-Sin. Fosta Mare Preoteasă din Ur se căsătorise cu preotul oracular al lui Enlil din ordinul lui Șu-turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian, care

astfel încercă să obțină susținerea preoților lui Enlil. Ceea ce nu îi ajută imperiul, care își văzu sfârșitul.

22. Igigi nu stătură cu mâinile în sân, ci recăpătară controlul Mesopotamiei. La ordinul lor, Utu-Hengal, guvernatorul Urukului, se răzvrăti împotriva gutienilor, le ucise regele, pe Tirigan, îi izgoni din Mesopotamia și se declară conducător al Imperiului Sumerian. După șapte ani muri, tronul revenindu-i ginerelui său, Ur-Nammu, guvernatorul cetății Ur. Preotul Terah, prințesa Amsalai și copiii lor se mutară din Nippur în Ur, aproape de casa regală. Ur-Nammu se declară fiul al zeiței Ninhursag și începu să construiască în Ur zigguratul Etemennigur la ordinul lui Enki, căpetenia supremă a zeilor decăzuți Igigi.

23. Când Ur-Nammu muri, pe tron urcă fiul său, Șulgi. Terah și familia sa fugiră din Ur în Harran. Șulgi termină zigguratul lui Enki și petrecu cu Marduk și Iștar în templul E-Anna din Uruk. Acolo deveni ibovnicul zeiței, pe altarul lui Anu cu ea se împereche. Cu ajutorul zeilor Igigi, Șulgi se alie cu elamiții, cu care supuse provinciile apusene ale imperiului. Gutienii erau izgoniți, Igigi stăpâneau din nou Mesopotamia.

24. Zeul Enlil decise să încheie îndelungatul conflict odată pentru totdeauna, ucigându-le răzvrătiților Igigi

conducătorul suprem. Îl înșfăcă pe Enki cu tot cu orașul său subteran, Abzu, în spațiu îl aruncă și îl fărâmiță în mii de bucăți. Iar spiritul i-l închise într-o lume paralelă imaterială și așeză o barieră energetică în jurul porții ei, pe care Igigi să nu o poată străpunge. Războiul fu în sfârșit câștigat, eternul dușman fu în sfârșit învins.

25. Această crimă nu fu pe placul împăratului Anu, care decise ca Enlil și ceilalți Anunna să se întoarcă în lumea cerească. Lui Marduk îi dădu tronul planetei, stabilind pentru el domnia veșnică pe Pământ. Câțiva Anunna lăsă pe Lună, conduși de Ninurta, pentru a-i supraveghea îndeaproape pe Igigi. Mai puțin de jumătate de secol le lăsă la dispoziție zeilor să se pregătească, înainte ca porunca sa să intre în vigoare.

26. După trei ani muri și Șulgi iar fiul său, Amar-Sin, primi tronul Sumerului. Marduk îi încredință o misiune lui Avraam, urmașul casei regale akkadiene, căruia îi oferi Canaanul. Avraam își luă soția, nepotul, averea și soldații și părăsi Harranul pentru Canaan.

27. De acolo plecară în Egipt, la curtea faraonului Merikare petrecând cinci ani. Când Merikare fu ucis de rivalul său, Mentuhotep, Avraam și familia sa

fugiră în Canaan. În Hebron rămase el cu soția sa, Sarra, iar Lot, nepotul său, plecă în Sodoma.

28. Amar-Sin și aliații săi, regii Kudur-Lagamar, Eri-Aku și Tud-ghula, în Valea Sidimilor învinseră cinci regi iordanieni. Aflând că nepotul său fusese capturat de mesopotamieni, Avraam își luă armata și îi atacă la Dan, la adăpostul nopții. Reuși să-l elibereze pe Lot și se întoarse acasă. Pe drumul spre Sumer, Amar-Sin își pierdu viața, fiind ucis de un scorpion. Iar fratele său, Șu-Sin, deveni împăratul Sumerului.

29. Aflând de moartea lui Amar-Sin, Avraam încercă să obțină un moștenitor care să ceară tronul Mesopotamiei. Sarra, soția sa, era stearpă, așa că prințesa Hagar, fiica faraonului Merikare, îi născu un fiu, pe care îl numi Ismael.

30. Șu-Sin preluă un imperiu în pragul descompunerii, cu marea alianță a regilor mesopotamieni destrămată iar foștii aliați atacându-l. Iștar îi oferi arme cu care să atace țările dușmane nesupuse, însă ajutorul ei nu fu de ajuns. Așa că Șu-Sin ceru ajutorul lui Enlil și Ninhursag, cărora le reconstrui clădirile distruse din Nippur. Pentru a-i prelungi bunăstarea și domnia, Ninhursag îi oferi regelui o armă care cu radiație lovea, a cărei înspăimântătoare străfulgerare până la cer ajungea.

Șu-Sin reuși să înfrângă Harranul cu acea armă, apoi un nou oraș ridică la hotarul Nippurului pentru Enlil și soața sa.

31. Pentru ei construi și o imensă barcă de croazieră, potrivită pentru cele mai late râuri, pe care o împodobi cu pietre prețioase și mobilă din cel mai fin lemn. În fața templului lui Ninhursag puse barca iar Enlil, în cele din urmă, se lăsă înduplecat și-și făcu apariția. Însă Ninurta, marele războinic al Anunna, găsi pe barcă o inscripție magică, menită să arunce un blestem asupra părinților săi. Enlil plecă și-și luă și consoarta cu el iar preoții săi începură să-i prevestească regelui Șu-Sin sfârșitul imperiului său.

32. Dezamăgit, Șu-Sin îi sfidă pe Anunna pentru ultima oară. În Nippurul lui Enlil ridică un templu pentru un tânăr zeu, numit Șara, fiul său și al lui Iștar. În scurt timp muri Șu-Sin iar tronul îi reveni fiului său cel mare, Ibbi-Sin, ultimul conducător al Sumerului.

33. În zadar Ibbi-Sin încercă să-și salveze imperiul. Nimeni nu-l ajută, zeii fiind surzi la rugăciunile lui. Construi ziduri în jurul Urului și Nippurului, însă restul țării rămase fără apărare. Orașele sumeriene nu mai trimiseră ofrande pentru templul din Ur, oracolele îi trimiseră doar mesaje de pedeapsă și distrugere,

anunțând sosirea lui Marduk, pentru a-și prelua tronul: „*Locuitorii Urului vor fi prinși în capcană când Marduk, care își spune Suprem, ca un rege va veni de la apus*”. Amoriții lui Marduk pătrunseră în Mesopotamia fără a întâmpina rezistență, ocupând una după alta marile fortărețe și îndreptându-se către centrul imperiului.

34. Singurul care i se opuse noului rege al Pământului fu divinul Ninurta, care nu acceptă înfrângerea în fața rivalilor Igigi. El era moștenitorul lui Enlil, el trebuia să primească conducerea planetei. Așa că oastea sa elamită înconjură Nippurul, așteptând amoriții lui Marduk. În timpul confruntării, orașul fu devastat iar Ekur, templul lui Enlil, din nou profanat. În incinta sacră Ninurta intră și soldaților săi le porunci: „*Luați prada din Ekur, luați odoarele, distrugeți-i temelia, spargeți îngrăditura altarului!*”.

35. Aflând că îi fusese profanat sfântul templu, că în sfânta sfintelor voalul fuse sfâșiat, Enlil într-un suflet se întoarse în Nippur. În fața lui goniră zei înveșmântați în raze, el răspândind o strălucire ca a fulgerului când coborî din cer cu Pasărea Cerului. Când ateriză, locul sfânt se cutremură. Îl întrebă pe Ninurta cine era cel care îi pângărise templul. Fără a se teme pentru viața lui, prințul Ninurta nu-și scoase

tiara în fața tatălui său. Lui Enlil urât îi vorbi, dând vina pe Marduk și pe amoriți.

36. Consiliul Zeilor se întruni și discută preț de o zi și o noapte fără încetare. Zeii îi amintiră lui Ninurta decizia lui Anu, întrebându-l de ce i se opunea noului rege al Pământului: „*Acum, că prințul Marduk s-a ridicat, acum când pentru a doua oară oamenii îi văd chipul, de ce continuă Ninurta cu împotrivirea?*”.

37. Furios, văzând că nu primea sprijin din partea nimănui, Ninurta hotărî să își facă singur dreptate. Consultându-se cu sine însuși, se decise să dezlănțuie șapte arme teribile, create chiar de Anu. „*Pământurile le voi nimici, morman de pulbere voi face din ele; cetățile le voi prăpădi, în pustiu le voi preface; munții îi voi netezi, animalele le voi face să dispară; mările le voi agita, viețuitoarele din ele le voi decima; oamenii îi voi face să piară, sufletele lor le voi preschimba în vapori; nimeni nu va fi cruțat*”, își spuse el.

38. Aflând planul lui Ninurta, înțeleptul Nabu își anunță tatăl. „*Șapte arme cumplite care de Anu au fost create, pustiirea acestor șapte contra ta se pregătește*”, îi spuse el. „*Aceste șapte, unde s-au născut, unde au fost create?*”, întrebă alarmat

Marduk. Iar Nabu îi răspunse: „*Aceste șapte în munți sălăşluiesc, într-o scobitură din pământ se găsesc. Din acel loc cu strălucire vor năvăli, de pe pământ la cer, în groază înzăuate*”. Nefiind lămurit, Marduk insistă să afle locația exactă a teribilelor arme, însă i se răspunse că „*până și zeilor înțelepți, și lor le e necunoscut*”.

39. Apoi, Nabu încercă să-l convingă pe Ninurta să renunțe la atac: „*Îi vei distruge tu, cel drept, pe cei drepți? Îi vei distruge pe cei care împotrivă-ți au păcătuit laolaltă cu cei care împotrivă-ți nu au păcătuit?*”. Însă prințul lui Enlil nu se lăsă înduplecat: „*Voi anihila fiul și voi lăsa tatăl să-l îngroape; apoi îl voi ucide pe tată, fără a lăsa pe nimeni să-l îngroape!*”.

40. În cele din urmă acceptă să excludă Mesopotamia din atac, promițând să lovească doar locurile în care s-ar fi putut ascunde Marduk. „*Din oraș în oraș un emisar voi trimite. Fiul, sămânța lui Enki, nu va scăpa. Mama lui se va opri din râs, la locul zeilor acces nu va avea*”, spuse el. Iar Enlil îi aprobă planul, încălcând ordinul lui Anu pentru o ultimă lovitură dată zeilor Igigi.

41. Marduk i se înfățișă protejatului său, Avraam, pentru a-l anunța că după un an va avea un nou fiu,

care îi va fi adevăratul moștenitor. Le schimbă numele lui Avraam și soției sale, apoi porunci ca toți cei de parte bărbătească din casa profetului să fie circumciși.

42. Aflând că Marduk fusese văzut prin zonă, Enlil, Ninurta și Nabu trecură prin fața cortului lui Avraam într-o zi pe la amiază. Convinși de profet, se opriră pentru a se ospăta. Apoi tinerii zei plecară să-l caute pe Marduk în Sodoma, iar Enlil rămase în urmă, cu Avraam. Căruia îi împărtăși motivul prezenței sale în acel loc și, după insistențele profetului, acceptă să nu distrugă orașele dacă va găsi în ele măcar zece oameni drepți.

43. În Sodoma, Ninurta și Nabu îl căutară pe Marduk până spre seară, când fură observați de Lot, nepotul lui Avraam. Acesta îi invită în casa sa pentru a înopta. Zeii acceptară după ce primiră confirmarea prezenței noului rege al Pământului. La ordinul lui Marduk, locuitorii cetății atacară casa lui Lot, pentru a-i captura pe cei doi. „*Unde sunt zeii care au intrat la tine? Scoate-i ca să-i cunoaştem!*”, îi strigară ei nepotului lui Avraam. Însă zeii nu puteau fi învinși de niște bieți muritori. Când mulțimea încercă să spargă ușa, îi loviră cu o armă divină, orbindu-i pe toți, de la mic la mare. Apoi îl anunțară pe Lot că orașul va fi

distrus, sfătuindu-l să-și ia familia dis-de-dimineață și să fugă.

44. La revărsatul zorilor, îl grăbiră zeii pe Lot, spunându-i: „*Scoală, ia-ți femeia și pe cele două fete ale tale, pe care le ai, și ieși, ca să nu pieri și tu pentru nedreptățile cetății!*”. Cum el zăbovi, zeii îi scoaseră pe toți din casă și îi sfătuiră să fugă fără să privească înapoi: „*Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!*”.

45. Când Lot și familia sa ajunseră în Zoar, începu urgia. Războinicul Ninurta veni în fața lui Nabu, amintindu-i cuvântul dat. Și Nabu ieși în față, cu o strângere de inimă. Ridică mâna, lansă prima armă și Sodoma fu spulberată. Câmpia de lângă ea o șterse, în păduri nicio tulpină de copac nu mai rămase în picioare. Ninurta, imitându-l pe Nabu, lansă celelalte arme. Slobozi peste Gomora și celelalte cetăți din câmpia Iordanului ploaie de pucioasă și foc din cer, distrugând orașele, împrejurimile, pe toți locuitorii lor și toate plantele acelui ținut. Un suflu arzător înfășură oamenii și animalele din zonă, în vreme ce văpaia uriașă urcă spre norul divin. O dogoare năprasnică străbătu genunea și, de jur împrejur, pământul, izvor de viață, pâlpâi în flăcări. Flăcările țâșniră din crăpăturile stâncilor, peste tot se auzi șuieratul

aburilor. Toate viețuitoarele și plantele fură mistuite, numai țărâna golașă rămase dar, precum cerul însuși, nici pământul nu mai era decât crăpături și prăpăstii. Soția lui Lot, rămasă în urmă, fu prinsă de suflul exploziei și se evaporă, prefăcându-se într-un stâlp de abur. De departe, Avraam văzu ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor, locul rămânând pustietate pentru totdeauna.

46. După o vreme ieși Lot din Zoar și se așeză în munte, împreună cu cele două fiice ale sale, locuind toți trei într-o peșteră. Rămas fără femeie, se culcă cu fetele sale, care rămaseră grele. Cea mare îi născu un fiu căruia îi puse numele Moab, el fiind strămoșul moabiților. Cea mică îi născu tot un fiu, pe care îl numi Ben-Ammi, din el trăgându-se amoniții.

47. Din cauza radiațiilor, plecă Avraam spre miazăzi și se așeză între Kadeș și Șur, trăind o vreme în Gherara, pe teritoriul filistenilor. Acolo, regele Abimelec îi luă nevasta. Marduk îl lovi pe rege cu sterilitate, pentru a nu o lăsa grea, și îi apăru în vis, cerându-i să-i înapoieze profetului femeia. Speriat, Abimelec i-o înapoie pe Sarra lui Avraam și îi mai oferi o mie de sicli de argint, vite și sclavi. Mulțumit, Marduk îi vindecă regelui sterilitatea iar femeile lui începură să-i nască prunci.

48. La fel și Sarra, care îl născu pe Isaac după nouă luni, când Avraam împlini un veac de viață. La dorința soației lui, care îl voia pe Isaac unic moștenitor, Avraam îi izgoni pe Ismael și pe mama lui, prințesa Hagar, în deșertul Beer-Șeba. Acolo, Ninurta le săpă o fântână, ca să nu moară de sete. Băiatul și mama sa locuiră o vreme în deșertul Paran apoi, când Ismael crescu, Hagar îi găsi o soție din Egipt, care îi născu fiului lui Avraam doisprezece fii și o fiică.

49. În Beer-Șeba, Avraam încheie un legământ cu Abimelec, lăudându-se că el săpase fântâna lui Ninurta. Acolo ridică un altar pentru Marduk, protectorul său.

50. După ce muri Ibbi-Sin, ultimul rege al Sumerului, Enlil fu nevoit să se întoarcă în lumea cerească, după cum ordonase împăratul Anu. Însă, înainte de a pleca, hotărî să distrugă Mesopotamia, pentru a i-o ceda lui Marduk pustiită. În zadar îl imploră Ninhursag să se răzgândească, în zadar plânse în fața Consiliului Zeilor. Zeul furtunii era hotărât și niciun zeu nu încumetă să i se împotrivească. Așa că Enlil lovi Sumerul cu furtuni nemaivăzute, care distruseră complet țara. Ca niște uragane care înghițiră oameni și orașe, lăsând în urmă drumuri pline cu cadavre. Cetățile rămaseră pustiite, oamenii morți ca grăsimea

pusă la Soare se topiră, neavând cine să-i îngroape, toate creaturile vii pieriseră iar pe malurile Tigrului și Eufratului doar buruieni firave mai crescură, până și trestiile putrezind în duhoare. Supraviețuitorii fugiră spre miazănoapte, oprindu-se în Anatolia, unde deveniră hitiți. Iar Enlil părăsi Pământul.

51. Din urmă sosi Marduk cu semiții săi, care ocupară Mesopotamia. În Babilon se încoronă Marduk, primind coroana și tronul Pământului. Într-o ceremonie fastuoasă primi cele cincizeci de nume și secretele rezervate doar regilor, precum cel de a învia morți. Atunci începu Marduk să plănuiască să-și învie tatăl, pe Enki să-l readucă pe Pământ din închisoarea sa imaterială, unde îi era închis spiritul. Apoi se mută în regatul subteran, de unde avea să conducă planeta departe de oameni, pe ascuns.

52. Iștar, însă, era nemulțumită, tronul Pământului dorindu-l pentru ea. Pe mama sa, Ninhursag, o înghiți și o asimilă, dublându-și puterea. Apoi îi declară război fratelui ei și în două tabere împărți zeii Igigi.

53. Ninurta rămase în urmă, de pe Lună să conducă Anunna rămași să-i supravegheze pe Igigi. Departe de oameni, fără a-i mai influența în vreun fel, după cum poruncise împăratul Anu. Însă dorința lui de

răzbunare împotriva lui Marduk încă era puternică, așa că mai făcu o încercare.

54. Pe când Isaac avea treizeci și șapte ani de viață, Ninurta îi apăru lui Avraam, dându-se drept zeul său, Marduk. Și îi ceru să-l ia pe Isaac, fiul și moștenitorul său, să îl ducă pe muntele Sion și acolo să-l sacrifice, pentru a-și demonstra loialitatea. Cu inima grea, luă Avraam lemnele pentru jertfă, pe umerii lui Isaac le puse și pregăti pe munte un altar, pentru a-și sacrifica fiul după dorința zeului.

55. În ultima clipă află Marduk și ca vântul goni spre muntele Sion, planul lui Ninurta să-l destrame. Când Avraam ridică asupra băiatului cuțitul, Marduk îi strigă să se oprească. „*Avraame, să nu-ți ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de zei și pentru mine n-ai cruțat nici pe singurul fiu al tău*”, îi spuse zeul. Iar Avraam jertfi un berbec în locul lui Isaac și plecară amândoi la Beer-Șeba.

56. Pentru că planul nu îi reușise, Ninurta i se înfățișă nevestei lui Avraam, deghizat în bătrân, și o anunță că Isaac fusese sacrificat. Iar ea plecă să-și caute soțul. În Hebron îi apăru din nou Ninurta, pentru a o anunța că Isaac trăia, iar Sarra muri de bucurie.

57. Când Isaac împlini patruzeci de ani, Avraam se hotărî să îl însoare. Așa că își trimise slujitorul Eliezer în Harran de la granița Sumerului, să i-o aducă pe Rebeca, fiica lui Batuel, nepotul său. Și el își luă o nouă nevastă, pe Chetura, care îi născu șase fii.

58. După douăzeci de ani, Marduk ascultă rugămintea lui Isaac și o vindecă pe Rebeca de sterilitate. Iar ea îi născu fiului lui Avraam pe gemenii Iacov și Isav, care mai erau numiți Israel și Edom.

59. Când gemenii împliniră cincisprezece ani, Avraam muri și fu îngropat alături de prima sa soție, Sarra. Atunci, Isav îi cedă lui Iacov dreptul său de prim-născut, nepăsându-i de descendența familiei sale din casa imperială akkadiană sau de teritoriul deșertic pe care aveau să-l primească de la Marduk.

60. Mai târziu, Isav se căsători cu două hitite și cu una dintre fiicele lui Ismael. Iacov plecă în Harran și le luă ca soațe pe verișoarele sale, Lia și Rahila, care îi dăruiră opt fii și o fiică. Cu două dintre servitoarele lor Iacov mai avu încă patru fii. Dintre toți aceștia, preferatul lui fu Iosif. Care, pe când avea șaptesprezece ani, fu vândut de frații săi unei caravane și dus ca rob în Egipt, tărâmul faraonilor.

Cartea egiptenilor

1. Pe când Iosif, fiul preferat al lui Iacov, avea șaptesprezece ani, frații săi îl vândură unei caravane de ismaeliți care duceau în Egipt tămâie, balsam și smirnă. Douăzeci de arginți luară pentru el iar tatălui lor îi spuseră că Iosif fusese ucis de o fiară sălbatică. Multe zile își plânse Iacov fiul preferat, fără să știe că băiatul trăia în Egipt.

2. Ismaeliții îl vândură dregătorului Putifar, comandantul gărzii curții faraonului Amenemhat III, coregent al Egiptului alături de tatăl său, Senusret III. În scurt timp Iosif deveni robul personal al lui Putifar, care îi lăsă toată gospodăria pe mână.

3. Pentru că Iosif era foarte frumos, la fel ca restul membrilor familiei sale, din cauza genelor divine moștenite de la Marduk, soția lui Putifar încercă să îl seducă. Văzându-se refuzată, femeia îl acuză pe nedrept de viol iar Iosif fu aruncat în închisoare.

4. În temniță, fiul lui Iacov deveni în scurt timp mâna dreaptă a conducătorului închisorii, care îl numi șef

de celulă. Acolo fură aruncați într-o zi paharnicul și bucătarul faraonului, cărora Iosif le interpretă visele. Avea puterea asta încă de mic, moștenită de la strămoșii săi clarvăzători și profeți.

5. După un an muri Isaac, fiul lui Avraam și bunicul lui Iosif. După încă un an faraonul Amenemhat III avu un vis, pe care niciun înțelept sau vrăjitor al Egiptului nu putu să i-l tâlcuiască. Paharnicul își aminti de Iosif, care fu adus în fața faraonului. Acesta profeți șapte ani de belșug, urmați de șapte de foamete, și îl sfătui pe Amenemhat să-și facă provizii.

6. Încântat de interpretarea visului, faraonul îl numi pe Iosif vizir. „*Iată, eu te pun astăzi peste tot pământul Egiptului. Eu sunt faraonul dar fără ştirea ta nimeni nu are să-şi mişte nici mâna, nici piciorul său, în tot pământul Egiptului!*”, zise Amenemhat. Îi dădu lui Iosif numele Kheti și i-o oferi ca soție pe Asineta, fiica Marelui Preot de la Heliopolis, Potifera. Avea doar treizeci de ani Iosif când deveni vizir. În cei șapte ani de bunăstare strânse provizii pentru cei de foamete care aveau să vină. La sfatul său, faraonul construi canalul Mer-Wer, ce lega Nilul de oaza Faiyum. Acolo ridică Amenemhat III și un templu pentru zeița recoltelor, nimeni alta decât Iștar, sora zeului lui Iosif. Și, totodată, zeița Asinetei. Lângă

Faiyum, la Hawara, își ridică Amenemhat o piramidă și un templu mortuar cu forma unui labirint.

7. În cel de-al șaselea an de bunăstare, Asineta îi născu lui Iosif doi fii, pe Manase și Efraim. De la ea învăță Iosif ritualurile magice heliopolitane, pe care le combină cu cele akkadiene ale familiei sale. O nouă formă de magie inventă, pe care o transmise doar urmașilor săi. O nouă formă de magie care folosea și puterile zeiței Iștar pe lângă cele ale lui Marduk.

8. Când cei șapte ani de foamete începură, Egiptul nu duse lipsă de grâu datorită lui Iosif. Și veniră mulți să cumpere pâine din Egipt, pentru că foametea se întinsese până în Canaan. Chiar și frații lui Iosif sosiră, trimiși de tatăl lor, Iacov.

9. Vizirul Iosif îi iertă pentru că îl vânduseră ca rob și îi chemă pe toți în Egipt. Iacov își luă imensa familie și se mutară cu toții în țara faraonilor, unde Iosif le oferi regiunea Avaris din Delta Nilului. Șaptesprezece ani trăi Iacov în Egipt. După doi ani de la moartea lui se stinse și faraonul, fiul acestuia, Amenemhat IV, rămânând singurul conducător al Egiptului. Opt ani domni singur Amenemhat IV iar, după ce muri, sora sa, Sobekneferu, primi tronul.

10. Considerând-o pe regină un conducător slab, membrii clanului lui Iacov, iacobiții, profitară de ocazie și își înființară propriul regat în Deltă după numai un an, rupându-se de Egipt. Pe tronul din Avaris îl puseră pe unul dintre ei, numit Yakbim Sekhaenre sau „Iacobitul fiu al lui Ra".

11. Patru ani domni regina Sobekneferu iar, după ea, Sobekhotep I porni o nouă dinastie și mută capitala de la Itjtawy la Memfis. Nici el nu avu curaj să înfrunte dinastia iacobiților din Deltă pentru a reîntregi Egiptul, de teama puternicei magii inventate de Iosif, care îi proteja clanul.

12. Marduk își părăsi protejații în Egipt și plecă în Mesopotamia, pentru a se ocupa de dinastia amorită care conducea Babilonul. Când pe tron ajunse amoritul Hammurabi, Marduk îl ajută să înființeze Imperiul Babilonian. Legi pentru supușii săi îi dădu zeul și o armă divină pentru a-și învinge dușmanii. Hammurabi ridică mărețe ziduri și temple pentru Marduk, Enki și Iștar, transformând Babilonul în cel mai mare oraș al Mesopotamiei. Îl declară pe Marduk zeu național, cultul noului rege al Pământului depășind granițele imperiului.

13. La scurt timp, în Egipt muri Iosif la vârsta de o sută zece ani. Familia sa trăi în pace cu egiptenii timp de un veac și jumătate, până își făcură apariția din Canaan hicsoșii, un grup format din edomiți (urmașii lui Isav), horiți, ismaeliți (urmașii lui Ismael) și urmașii celorlalți fii ai lui Avraam. Hicsoșii luară Delta Nilului din mâinile iacobiților, își înființară propria dinastie și cuceriră apoi tot Egiptul de Jos. Un veac conduseră hicsoșii, aruncând în haos țara faraonilor.

14. Legea și ordinea erau distruse, tâlhăria și nedreptatea se găseau peste tot, templele erau abandonate și profanate, scrierile religioase erau împrăștiate, magia scoasă poporului la vedere iar preoții alungați. Confuzia se instalase pretutindeni, haosul domnea în nordul Egiptului.

15. Prinții din Teba la luptă se ridicară, pe hicsoși să-i gonească din Egipt. Ahmose reuși în cele din urmă să-i învingă și-i goni pe străini din țară, hicsoși și iacobiți. Apoi se înscăună în Teba ca rege al întregului Egipt, înființând o nouă dinastie.

16. Străinii fugiți din Egipt în două grupuri se despărțiră. Hicsoșii plecară în Grecia, de unde tracii se retrăseseră din cauza erupției vulcanului Santorini. Conduși de Kadmos, hicsoșii înființară cetatea Teba

și în toată țara se împrăștiară, numindu-se eleni sau greci din acel moment. Iacobiții se întoarseră în Canaan, cuceriră Salemul și-l transformară în Ierusalim, pentru a păzi muntele Sion, după cum le ordonase Marduk strămoșilor lor. În douăsprezece triburi se despărțiră, după fiecare dintre fiii lui Iacov, și se împrăștiară în tot Canaanul.

17. Ahmose nu reușise singur să-i gonească pe străini, ci fusese ajutat de Marduk. Regele Pământului îl ajutase pe Ahmose să-i gonească pe semiți, supărat că urmașii lui Avraam nu rămaseră în Canaan, teritoriul pe care el li-l oferise, pentru a păzi muntele Sion. Însă nu își declinase adevărata identitate, luând-o pe cea a tatălui său, Enki. Astfel, zeii Anunna și Iștar, dușmanii lui Marduk, nu-și putură da seama cine conducea din umbră Egiptul.

18. Mai mult, Marduk începu să pună la cale un nou plan, introducându-și genele divine în linia sanguină a urmașilor lui Ahmose. Posedându-l pe Tuthmose I, nepotul lui Ahmose, o lăsă însărcinată pe sora și soția regelui, care o născu pe Hatșepsut. După moartea lui Tuthmose II, Marduk îi dădu tronul fiicei sale, care îl împărți cu nepotul ei, Tuthmose III. După moartea reginei, zeul îl răpi pe Tuthmose III, îl duse în lumea sa subterană, unde îi puse pe frunte coroana de rege și

îi permise să stea alături de căpeteniile zeilor Igigi. Apoi îi ceru să extindă granițele Egiptului prin cucerirea Orientului Mijlociu și îl învăță tactici militare noi pentru luptele cu canaaneenii. Lui Tuthmose IV zeul îi oferi tronul și luptă alături de el în timpul unei bătălii. Îl posedă pe faraon și o însămânță pe regina Mutemwiya, care îl născu pe Amenhotep III. Acestuia, Marduk îi ordonă să-i pregătească un nou cult, pentru a renunța la imaginea lui Enki pe care o adoptase până atunci.

19. După un veac și jumătate de la izgonirea din Egipt, câțiva iacobiți se întoarseră. Erau printre ei membri ai tuturor celor douăsprezece triburi, în special leviți, care în Canaan nu primiseră un teritoriu, la fel ca restul. Conducătorul lor era Yuya din tribul lui Levi, care reuși să ajungă la curtea faraonului Tuthmose IV, căruia îi împărtăși secretele magiei lui Iosif. Ca răsplată, faraonul îi oferi titlul de profet al lui Enki, funcția de administrator al vitelor regelui și ca soție pe Tjuyu, o descendentă a soției primului faraon al dinastiei, Ahmose.

20. Folosind secretele magiei lui Iosif, Tuthmose IV reuși să-l invoce pe Marduk, cel care îi oferise tronul pentru că îndepărtase nisipul de pe Sfinx. În timpul unui ritual, zeul îl posedă și îi lăsă însărcinată regina, care îl născu pe Amenhotep III. Pentru că zeul cerea

sacrificiul suprem de la cei care îl invocau prin ritualurile magice secrete, Tuthmose își sacrifică fiul în timpul unui astfel de ritual întunecat. Marduk își încarnă în el propriul fiu, pe Nabu, căruia îi șterse memoria, obligându-l astfel să trăiască pe Pământ ca simplu muritor, ca pedeapsă pentru că își părăsise familia pentru a trece de partea zeilor Anunna.

21. Când crescu Amenhotep III, adică Nabu închis în trupul prințului, Tuthmose IV îl căsători cu Tiye, fiica lui Yuya și Tjuyu. Când Amenhotep deveni faraon, îl numi pe Yuya sfetnic principal, locotenent și administrator al cailor regelui. Iar Yuya îl învăță și pe el secretele magiei lui Iosif, ca pe tatăl său. Amenhotep III oferi Avarisul din Delta Nilului rudelor iacobite ale soției sale, sosite în Egipt cu Yuya, acolo unde locuiseră și strămoșii lor pe vremea vizirului Iosif. În Avaris porni pe ascuns faraonul un nou cult al lui Marduk, la ordinul zeului. Apoi începu să refacă templele vechi din Teba și să construiască altele noi pentru Enki, Marduk și Iștar.

22. Pentru că Marduk cerea sacrificiul suprem de la cei care îl invocau folosind magia secretă a lui Iosif, faraonul își sacrifică primul fiu, pe prințul Tuthmose. Încercă să-l sacrifice și pe cel de-al doilea,

Amenhotep IV, însă băiatul fu salvat de sora sa, Sitamun.

23. Regina Tiye încercă să își protejeze fiul, așa că îl trimise cât mai departe de faraon, la rudele ei israelite din Avaris. Băiatul fu crescut de mătușa sa, Tey, soția lui Ay, fratele reginei Tiye. Prințul crescu alături de Nakhtmin, fiul lui Ay și Tey, și de Nefertiti, fiica faraonului și a uneia dintre surorile acestuia. Mai târziu, prințul Amenhotep fu trimis la Heliopolis, unde învăță secretele preoției.

24. Regina Tiye își convinse soțul să-l căsătorească pe micul Amenhotep cu sora sa vitregă, Nefertiti, și să-l declare coregent. Așa că, la doisprezece ani, Amenhotep IV urcă pe tron alături de tatăl său și se căsători cu Nefertiti. Apoi își schimbă numele în Akhenaton.

25. Încercând să afle cât mai multe despre zei și, implicit, despre adevărata sa identitate, Nabu reîncarnat în Amenhotep III invocă în secret mulți Igigi cu ajutorul magiei lui Iosif. Adună cunoștințe de la ei și, în cele din urmă, află adevărul cu ajutorul mamei sale, zeița Iștar. Drept pentru care renunță la Marduk și începu să o venereze pe ea. După moartea lui Amenhotep III, Marduk îl mută pe Nabu în trupul lui Akhenaton și din nou îi șterse memoria. Acesta

schimbă legile Egiptului, îl declară pe Marduk unic zeu iar pe toți ceilalți îi interzise și își construi o nouă capitală, Akhetaton, unde se mută cu regina și cele șase fiice ale lor. Pentru că Nefertiti nu-i putu oferi un moștenitor al tronului, una dintre surorile lor îi născu faraonului un fiu numit Tutankhaton. Țara se afla în haos însă familia regală era în siguranță în noua capitală.

26. La fel ca tatăl și bunicul său, Akhenaton primi secretele magiei lui Iosif, pe care o folosi pentru a-l invoca pe Marduk. Neștiind că era în realitate zeu sau că Marduk îl folosea pentru planurile sale personale. La fel ca strămoșii săi, și Akhenaton fu posedat în timpul ritualurilor de Marduk. Și el fu nevoit să-și arate fidelitatea, așa că încercă să-și sacrifice fiul. Tutankhaton fu salvat în ultimul moment de mama sa adoptivă, regina Nefertiti, care se decise să pună la cale un complot împotriva faraonului pentru a-și ține copiii în siguranță.

27. Aflând de complot, Akhenaton părăsi Egiptul alături de adepții săi și se retrase în deșertul Sinai. Tronul îi reveni fratelui său, Smenkhare, pe care Nefertiti îl ucise după câteva zile. Apoi preluă ea coroana regală și conduse singură țara doi ani, până fu asasinată.

28. După asasinarea lui Smenkhare, Meritaten, soția acestuia și fiica cea mare a lui Akhenaton și Nefertiti, fugi din Egipt într-un teritoriu îndepărtat. Pe insula Britaniei din Europa ajunse, unde își schimbă numele în Scota și se stabili pe teritoriul care de atunci îi poartă numele: Scoția sau Scotaland, tărâmul Scotei.

29. După moartea reginei Nefertiti, fiul ei adoptiv ajunse rege și, pentru a opri haosul din țară, anulă ordinele tatălui său, permițând venerarea tuturor zeilor, apoi își schimbă numele în Tutankhamon. Mută capitala țării înapoi la Teba, îl numi vizir pe Ay, fratele reginei Tiye, fiul lui Yuya și Tjuyu, și se căsători cu una dintre surorile sale, Ankhesenamun.

30. Tutankhamon muri tânăr din cauza unei boli, iar vizirul Ay se căsători cu regina Ankhesenamun și se încoronă rege al Egiptului. În scurt timp își elimină noua soție iar prima lui consoartă, Tey, deveni marea regină a țării. Fiul lor, prințul Nakhtmin, nu apucă să devină faraon pentru că, după moartea lui Ay, tronul fu uzurpat de generalul Horemheb, conducătorul armatei.

31. Horemheb ordonă ștergerea din istorie a foștilor faraoni Akhenaton, Smenkhare, Nefertiti și Tutankhamon, condamnându-i la uitare. Interzise chiar și menționarea numelor lor. Îl numi vizir al

Egiptului pe Marele Preot teban Ramses, căruia îi dărui Avarisul din Delta Nilului. Vizirul îi supuse pe iacobiții din Deltă la muncă silnică, obligându-i să-i construiască două orașe, Pitom și Pi-Ramses. Din ordinul faraonului, în Avaris fură duși toți infractorii și leproșii din Egipt, pentru a lucra alături de israeliți la ridicarea cetăților vizirului. Iar după ce Horemheb muri, Ramses preluă tronul, pornind o nouă dinastie.

32. De teama furiei lui Horemheb, prințul Nakhtmin se ascunse în Avaris, printre iacobiții săi. Acolo puse la cale un plan împreună cu liderii comunității, pentru a-și recupera privilegiile din timpul lui Akhenaton. Și poate chiar tronul Egiptului, care i se cuvenea, fiind moștenitorul de drept al lui Ay. Folosindu-se de magia lui Iosif, liderii israeliților din Marele Sanhedrin reușiră să-l manipuleze pe Akhenaton, făcându-l să creadă că Marduk îi încredințase o misiune.

33. Manipulat pe ascuns de Sanhedrin, Akhenaton fu convins să se întoarcă din Sinai după moartea lui Horemheb, pentru a cere tronul. Însă Ramses nu era dispus sub nicio formă să renunțe la putere. Înțelegând că nu aveau nicio șansă, iacobiții îl convinseră pe Akhenaton să ceară să fie lăsați să se

întoarcă în Canaan. Dar Ramses nu era dispus să renunțe nici la mâna gratuită de lucru.

34. Folosindu-se de magia lui Iosif, Nakhtmin și Sanhedrinul loviră Egiptul de zece ori, încercând să-l convingă pe faraon că erau pedepsele lui Marduk. După un sacrificiu în masă, în care mii de copii egipteni fură uciși la adăpostul nopții pentru maleficul rege al Pământului, Marduk îi schimbă faraonului părerea. Astfel încât Ramses le permise lui Akhenaton și iacobiților să părăsească Egiptul. Cu ei plecară și infractorii egipteni trimiși de Horemheb în Avaris.

35. Înainte de a pleca, Nakhtmin și Sanhedrinul furară din Avaris Chivotul lui Anu, care conținea o armă puternică și un mijloc de comunicare cu Marduk. Avură nevoie de Akhenaton să deschidă cutia, care putea fi accesată doar de cineva cu genele zeului, ce se găseau în urmașii săi umani.

36. Aflând de furtul Chivotului, Ramses își strânse garda personală și porni în urmărirea iacobiților. Îi ajunse din urmă la canalul început de Amenhotep III, care lega Marea Roșie de Marele Lac Amar. După ce traversară, iacobiții sparseră porțiunea dinspre mare în timp ce egiptenii se aflau în canal, care astfel se inundă, înecând faraonul și soldații săi.

37. Aflând de moartea tatălui său, Seti I, devenit noul faraon, decise să nu repete greșeala lui Ramses. Adună întreaga armată egipteană și porni pe urmele iacobiților. Îi ajunse din urmă în Sinai și îi înconjură. Degeaba se unise grupul iacobito-egiptean cu triburile de midianiți din deșert; nu avea nicio șansă în fața numeroasei armate egiptene. Înainte să sosească faraonul, bătrânii din Marele Sanhedrin ordonară ca un mic grup să fugă cu Chivotul. Pe Akhenaton și Nakhtmin îi uciseră, sperând să fie astfel lăsați în pace de Seti. Iar poporului îi spuseră că fostul faraon și vărul său fuseseră uciși de Marduk pentru că îi nesocotiseră poruncile.

38. Faraonul Seti nu fu mulțumit de crimele Sanhedrinului, ci voia Cutia lui Anu, așa că atacă grupul iacobiților. Îi învinse și îi împrăștie, apoi plecă spre Canaan, în căutarea Chivotului. De acolo se îndreptă spre Liban. Trecu și prin Kadeș, pe urmele hoților, și eliberă cetatea din mâinile hitiților. Însă grupul care avea Chivotul rămase ascuns multă vreme în Sinai și în Edom.

39. După douăzeci de ani, Ramses II, fiul lui Seti, ajuns faraon, continuă să caute Chivotul lui Anu. Atacă Ierusalimul și Ierihonul cu o parte a armatei, fiul său, Amun-her-khepeshef, captură Edomul și

Moabul cu cealaltă jumătate a oștii. Când armata se reuni, faraonul și fiul său atacară Siria. Însă nu putură pune mâna pe hoți sau pe prețioasa cutie a împăratului ceresc, care rămase în mâinile Sanhedrinului.

40. Pentru că nu putu găsi chivotul furat, familia regală egipteană se resemnă și căută un alt obiect divin. Un fiu al faraonului Ramses II, prințul Khaemwaset, găsi Cartea lui Nabu în mormântul lui Naneferkaptah, un prinț care trăise cu multe secole înainte. Khaemwaset fu nevoit să returneze cartea din cauza spiritului lui Naneferkaptah, paznicul ei, care îl bântui până cedă.

41. După câtva timp, prințul Khaemwaset fu anunțat într-un vis că va avea un fiu care va face numeroase minuni. Copilul, numit Ramses, era reîncarnarea unui vrăjitor care trăise cu un mileniu și jumătate înainte. Într-adevăr făcu minuni băiatul: își duse tatăl în lumea de dincolo, pentru a-i arăta judecata spiritelor morților, citi o scrisoare fără a o deschide, îl ucise pe sol cu ajutorul unei formule magice și se făcu nevăzut, dispărând din mijlocul curții regale.

42. Chiar și fără obiecte divine, faraonul Ramses II beneficie de ajutorul zeilor. Marduk izgoni spiritul malefic care o posedase pe sora soției lui Ramses iar

pe el îl ajută în bătălia cu hitiții, dându-i puterea a o sută de mii de soldați. Chiar și Iștar își făcu apariția în timpul luptei, suflând flăcări către inamicii egiptenilor.

43. Când consideră că egiptenii renunțaseră la Chivot, Sanhedrinul îl aduse în Ierusalim, pe muntele Sion, unde rămase timp de șase veacuri. Patruzeci de ani fusese ascuns Chivotul în pustiul Sinai, fără a fi găsit de egipteni.

44. La scurt timp după, Ninurta încălcă ordinul lui Anu, părăsi Luna și se întrupă pentru ultima oară pe Pământ, în trupul semizeului Heracle, și înființă o dinastie în Tracia. După câțiva ani, urmașii traci ai lui Heracle / Ninurta se aliară cu cretanii și ionienii și atacară estul Europei, nordul Africii și partea de apus a Asiei. Atacatorii, numiți „heracleizi" de greci și „popoarele mării" de egipteni, loviră crunt Grecia și Egiptul și distruseră Imperiul Hitit. Ultimul bastion hitit, cetatea Troia, fu cucerit după zece ani cu ajutorul lui Nabu, încarnat în trupul muritorului Ulise. După distrugerea imperiului lor, o parte dintre hitiți se refugiară în Italia unde, după mult timp, deveniră poporul roman. Doar cu ajutorul lui Marduk faraonul Ramses III reuși să respingă heracleizii din țara sa, însă Egiptul fu grav lovit, nereușind să mai ajungă

vreodată la strălucirea de odinioară. După ce aduseră zonelor lui Marduk loviturile plănuite de Ninurta, heracleizii se retraseră în Tracia. O parte dintre ei se stabiliră în Canaan ca filisteni și duseră numeroase lupte împotriva israeliților de-a lungul timpului.

45. Ninurta se alie cu Iștar și împreună ridicară Asiria împotriva lui Marduk. După câteva secole, Ninurta se lăsă asimilat de Iștar, zeița devenind astfel de trei ori mai puternică, având-u-i în ea pe Ninhursag și pe fiul lui Enlil. Iar zeița Bau, fiica lui Marduk și consoarta lui Ninurta, deveni servitoarea lui Iștar, urmându-și soțul chiar și în această formă.

46. Iștar îi oferi regelui asirian Senacherib o armă divină, pe care acesta o folosi împotriva popoarelor fidele lui Marduk. Însă, când asirienii atacară Ierusalimul, Marduk își trimise unul dintre slujitorii Igigi să protejeze orașul. O sută cincizeci de mii de asirieni ucise acesta într-o singură noapte. Când Senacherib atacă Egiptul, Marduk făcu în așa fel încât șoarecii de câmp veniră în număr foarte mare și distruseră arcurile, tolbele cu săgeți și mânerele scuturilor soldaților asirieni. Ca răzbunare, Senacherib distruse din temelii Babilonul, orașul de suflet al lui Marduk.

47. Senacherib fu ucis de către doi dintre fiii săi. Protejat de Iștar, cel de-al treilea fiu, Asarhadon, ajunse pe tronul Asiriei. Zeița îi învinse dușmanii, îi oferi un sceptru neînvins, pentru distrugerea dușmanilor, și îi ordonă să atace Egiptul.

48. În timpul lui Asarhadon, zeul Nabu își făcu apariția în Ninive, capitala Asiriei. Îl orbi pe iacobitul Tobit și, intrând în trupul iacobitului Azarie, îl însoți pe Tobie, fiul lui Tobit, până în Media. Pe drum îl învăță un ritual de exorcizare și cum să facă o alifie care să îi redea vederea tatălui său, apoi îl sfătui să se căsătorească cu Sara, fiica iacobitului Raguel, care era posedată de Asmodeu, mesagerul lui Marduk. Tobie exorciză zeul Igigi după sfatul lui Nabu iar acesta fugi în Egipt. Nabu îl urmări pe Asmodeu și îl închise într-un mormânt din Valea Regilor, unde demonul stătu până fu eliberat de faraonul nubian Taharqa.

49. După moartea lui Asarhadon, tronul Asiriei îi reveni fiului său, Așșurbanipal. Înainte de a se lăsa asimilat de Iștar, zeul Ninurta îi ceru regelui să cucerească Manna și Elam și îi oferi Arma Strălucirii. Apoi, la porunca aceluiași zeu, Asarhadon atacă Egiptul folosindu-se de arma divină. Lovit de Iștar și Ninurta cu nebunie, faraonul Taharqa pierdu lupta

împotriva asirienilor. Demonul Asmodeu, care fusese eliberat de faraon, nu-i putu opri, dar reuși să răpească o sută cincizeci de soldați asirieni care se deplasau spre Teba pentru a-l asasina pe Taharqa. Abia după moartea lui Assurbanipal interveni Marduk, care trimise împotriva Asiriei hoardele aliate ale sciților, cimmerienilor, mezilor și perșilor, invazie care distruse imperiul asirienilor.

50. După moartea lui Assurbanipal și babilonienii se răzvrătiră împotriva asirienilor, la ordinul lui Marduk. Regele Nabopolassar înființă Imperiul Neo-Babilonian și, aliat cu mezii din Persia, cuceri capitala asiriană Ninive. În următorii ani distruse asirienii care încă mai opuneau rezistență și începu în Babilon restaurarea zigguratului Etemenanki la ordinul zeului său, Marduk. După ce fiul său, Nabucodonosor II, învinse la Karkemiș armata egipteană și rămășițele armatei asiriene, Nabopolassar abdică în favoarea fiului său. Nabucodonosor termină restaurarea zigguratului și construi în Babilon grădini suspendate, una dintre cele șapte minuni ale lumii. Apoi, Marduk îi ordonă să atace Libanul, Egiptul și Iudeea. După ce cuceri Ierusalimul, Nabucodonosor II îl distruse și deportă o mare parte a populației în Babilon, la ordinul aceluiași zeu, care astfel îi pedepsi pe iudei pentru că aleseră alte divinități în locul lui. Totodată,

regele luă din Ierusalim Chivotul lui Anu și îl duse în Babilon.

51. În Babilon, iudeii reînființară Marele Sanhedrin de pe vremea lui Akhenaton și își inventară o religie nouă, inspirată din cea babiloniană. Pe Marduk îl numiră Yahweh și îl declarară unic zeu. Inventară o mitologie nouă și o incluseră în scripturi pe care le declarară sfinte. Inițiatorul acestei reforme era profetul Ieremia, care concepuse planul în Egipt, unde se refugiase după ce babilonienii cuceriseră Ierusalimul. Prietenul său, nobilul Baruh, își însărcină discipolul, pe preotul Ezdra, să înființeze în Babilon Marele Sanhedrin și să compună noile scripturi ale iudeilor. Iar el plecă în Persia, unde deveni profetul Zoroastru și inventă o religie nouă, în care îl atrase pe nobilul Istaspe, care îi deschise ușa către împăratul Cyrus cel Mare.

52. După Nabucodonosor, patru regi ocupară tronul Imperiului Neo-Babilonian. Ultimul dintre ei, Nabonid, fu ajutat pe ascuns de Nabu, care dorea să se răzbune pe Marduk pentru că îl încarcerase forțat în trupurile faraonilor Amenhotep III și Akhenaton. Nabonid îl ucise pe regele Labași-Marduk, în timp ce Nabu îi distruse dușmanii cu Arma lui Anu. Influențat de Nabu, regele Nabonid îl retrogradă pe Marduk din

funcția de zeu suprem, pe care i-o acordă lui Enki. Apoi așeză în templul lui Marduk din Babilon statuile vechilor zei ai Sumerului și Akkadului. Furios, Marduk îl lovi pe rege cu febră timp de șapte ani, apoi îl trimise pe regele persan Cyrus cel Mare să cucerească Babilonul. După ce Cyrus îndeplini ordinul, Marduk îi comandă să așeze în templele lor statuile zeilor mesopotamieni și să-i elibereze pe iudei din captivitate. Întorși în Ierusalim, conducătorii iudeilor impuseră poporului cultul lui Marduk iar ei o venerară pe ascuns pe Iștar.

53. Cyrus cel Mare își pierdu viața când îi atacă pe massageții conduși de regina Tomiris. Fiul său, Cambise II, încercă să cucerească Egiptul, însă o furtună de nisip îi ucise cei cincizeci de mii de soldați trimiși să distrugă oracolul din oaza Siwa. Apoi, zeii îl loviră cu nebunie pentru uciderea taurului sacru Apis. După ce primi tronul, Darius I finanță construirea templului lui Marduk din Ierusalim, ridică unul pentru Enki în Egipt, încercă să invadeze Dacia, dar renunță rapid la plan, și încercă să oprească revoltele grecești. Elenii îl învinseră la Maraton, unde câțiva zei luptară alături de ei pentru a le asigura victoria. Fiul său, Xerxes I, topi statuia lui Marduk din Babilon și distruse zigguratul Etemenanki, ceea ce îl determină pe Marduk să ajute la Salamina flota grecească să o învingă pe cea a lui Xerxes. Apoi zeul

părăsi Asia pentru Europa, unde avea să ajute Roma, regatul hitiților plecați din Troia, să devină noul său imperiu.

54. Iștar continuă războiul împotriva fratelui ei și ajută la crearea lui Alexandru Macedon, care îi puse zeiței la picioare un nou imperiu. În Dacia merse întâi Alexandru, pentru a afla secretul nemuririi. Fiind gonit de paznicii vechiului tărâm al zeilor, plecă în Egipt, la oracolul lui Enki din oaza Siwa. Apoi spre Canaan, unde navetele zburătoare ale zeiței îl ajutară să cucerească cetatea Tyr, distrugându-i zidurile. În India, aceleași navete îl goniră pentru că nu respectase ordinele zeiței de a rămâne în Babilon, preferând să caute în continuare secretul nemuririi. Pentru că Alexandru nu mai putea fi controlat din cauza obsesiei sale de a deveni egal cu zeii, Iștar îl lovi cu o boală care îi aduse sfârșitul. Iar în următoarele trei veacuri adepții ei încercară să inventeze o nouă religie în capitala Egiptului, fondată de Alexandru Macedon, cu care zeița să cucerească noul imperiu european al fratelui său.

Cartea apocalipsei

1. După ce Enlil distruse trupul lui Enki iar spiritul i-l închise într-o lume paralelă ferecată cu o barieră energetică, împăratul Anu hotărî ca tronul Pământului să-i revină lui Marduk iar Anunna să se întoarcă în lumea cerească. Lăsă câțiva Anunna pe Lună, conduși de Ninurta, pentru a avea grijă ca Igigi să respecte cea mai importantă poruncă: zeii nu mai aveau voie să intervină direct în viețile muritorilor, cărora li se dădu liber arbitru.

2. Iștar nu acceptă ca domnia să-i revină fratelui ei, așa că un îndelungat război începu împotriva lui. O parte dintre oameni atrase de partea ei, o parte rămase supusă lui Marduk.

3. Pentru a-și mări puterea, Iștar își asimilă mama, pe divina Ninhursag, înainte de plecarea celeștilor Anunna. După multă vreme se alie pe ascuns cu Ninurta, cel care ar fi trebuit să moștenească tronul Pământului de la tatăl său, Enlil. Apoi, cu acordul lui, îl asimilă și pe el, devenind zeița triplă cu două părți feminine și una masculină. O nouă Iștar astfel se

formă, diferită de cea de la început și totuși asemănătoare. O nouă Iștar mai puternică, mai feroce și mai hotărâtă să obțină tronul.

4. O vreme, imperiul de bază al lui Marduk fu cel babilonian, care duse multe lupte cu cel asirian al lui Iștar. După un timp, noul rege al Pământului renunță la el în favoarea celui persan iar în Europa începu să pună bazele celui roman. Elita iudaică întoarsă din Babilon în Ierusalim i se închină zeiței, iar poporul fratelui ei.

5. Și Iștar își pregăti un imperiu, așa că întâi orchestră nașterea lui Alexandru Macedon, fiul unuia dintre Igigii săi și al unei pământence. Pe Alexandru îl ajută zeița să distrugă imperiul persan al lui Marduk și să-și înființeze unul propriu. Apoi, când nu mai avu nevoie de el, îi trimise o boală gravă, care îl ucise.

6. Marduk distruse imperiul creat de Alexandru, fără a intui adevăratul plan al lui Iștar. Nu un imperiu voia ea, ci expansiunea unui popor care să preia o religie nouă, inventată de adepții ei, prin care zeița să conducă lumea. Iar imperiul lui Alexandru îi duse pe eleni din Europa în nordul Africii și în Asia, până în îndepărtata Indie.

7. În Alexandria, capitala Egiptului, timp de trei secole încercară adepții zeiței să inventeze religia cea mai potrivită. După trei secole reușiră doi dintre urmașii dinastiei hasmoneene din Iudeea, filosoful Philon și fratele său, Alexandru. Philon inventă creștinismul combinând religia iudaică, filosofia elenă și misticismul egiptean, iar fratele său ajută la implementarea lui. Când fu gata noua religie, în două direcții porni: în răsărit își duse Philon creștinismul, în apus îl duse Alexandru.

8. În acea vreme, Imperiul Roman al lui Marduk atinse apogeul, cucerind o mare parte a lumii cunoscute de europeni. Spre bucuria lui Iștar, care nu dorea distrugerea acestui imperiu, ci acapararea lui prin noua ei religie. Și reuși după trei secole. Împărați creștini avu Imperiul Roman de atunci, împărați controlați pe ascuns de papalitate. Care, la rândul ei, era condusă de elita iacobită supusă zeiței.

9. Când Marduk înțelese că își pierduse imperiul, îl distruse cu ajutorul barbarilor germani. Chiar dacă Imperiul Roman fu distrus, cel creștin continuă să se extindă, nețínând cont de granițe, nații sau regimuri politice.

10. Neputând opri imperiul religios al surorii sale, Marduk îi urmă exemplul și își înființă și el unul în

Arabia. Astfel se născu islamul, noul imperiu religios al regelui lumii. Multe războaie avură loc între adepții celor două religii, la ordinele celor doi frați divini, de-a lungul câtorva veacuri. Multe milioane de oameni își pierdură viețile pentru dorința de putere a celor două divinități malefice.

11. Iștar plusă cu o nouă forță care să atace islamul lui Marduk dinspre răsărit. Orchestră nașterea lui Ginghis Han dintr-o fecioară și mai târziu îl ajută să înființeze Imperiul Mongol, folosind aceeași tactică pe care o folosise cu Alexandru Macedon. Mongolii atacară islamul și China, ambele conduse de Marduk, care reuși să îi oprească într-un târziu convertindu-i la religia lui. Apoi mută lupta în teritoriul surorii sale.

12. Marduk reuși să dividă creștinismul în două, catolicism și ortodoxism, slăbind astfel imperiul religios al surorii sale. Apoi, prin adepții săi, readuse în Europa ocultismul interzis timp de multe veacuri. Cunoștințele Igigilor lui Marduk invocați prin ritualurile oculte duseră la sfârșitul Evului Mediu și începutul Renașterii, ceea ce slăbi considerabil influența creștinismului. Zeul își făcu apariția personal de câteva ori în teritoriul surorii sale, el fiind Diavolul prezent la sabaturile vrăjitoarelor. Pentru a fi sigur că planul său va fi dus la bun sfârșit, se folosi de

familia de Medici, pe care o ajută să devină cea mai puternică din Europa.

13. Văzând atacurile oponentului său, Iștar înființă Inchiziția pentru a opri dezvoltarea ocultismului în Europa. Iar pentru a-și întări religia, își făcu apariția de câteva ori printre muritori, deghizată în Fecioara Maria. Mai mult, își înființă Ordinul Cavalerilor Templieri, cărora le transmise ordine sub aspectul demonului Baphomet. Templierii, primii bancheri din istorie, se aflară încă de la început sub protecția Bisericii catolice conduse de adepții zeiței. Însă, după mai puțin de două secole, ordinul fu distrus de Marduk prin regele Filip IV al Franței. Templierii se ascunseră în Malta și Scoția, de unde apărură patru secole mai târziu ca francmasoni.

14. Prin familia de Medici, adică la ordinele lui Marduk, europenii descoperiră America la mijlocul mileniului II, noua lume primindu-și numele de la cel sumerian al zeului, Amar Utu. După câteva secole, Iștar își mută acolo cartierul general, adepții ei obținându-și independența printr-o revoluție. Și în Europa organizară multe revoluții care dădură jos monarhii lui Marduk, schimbând drastic fața politică și organizarea socială a continentului. Zeița îi oferi puterea absolută clanului Rothschild, care luă locul familiei de Medici. Iar foștii templieri reapărură ca

francmasoni care, la fel ca Marele Sanhedrin, începură să venereze ambele zeități malefice. Împărțirea de stânga și de dreapta a masonilor apăru și în iudaism, care se împărți în sionism și ortodoxism. Firește, fiecare dintre tabere închinate unuia dintre conducătorii decăzuților Igigi.

15. Dezvoltarea ocultismului în secolele XVII-XVIII la ordinul lui Marduk duse nu doar la slăbirea influenței Bisericii, implicit la limitarea puterii lui Iștar, ci și la dezvoltarea tehnologiei. Informațiile primite de la Igigii invocați prin ritualuri oculte dădură naștere revoluției industriale dar duseră și la dezvoltarea armamentului. Drept pentru care, adepții celor două căpetenii ale zeilor decăzuți înecară o bună parte a lumii în revoluții, răscoale și războaie, cei doi frați divini împărțindu-și din nou planeta: Iștar luă occidentul iar Marduk orientul. Cel puțin teoretic, pentru că fiecare își păstră adepți în teritoriile celuilalt. Această împărțire nu aduse omenirii pacea, ci două crunte războaie mondiale.

16. Cel de-al doilea război mondial, organizat de clanul Rothschild la ordinul zeiței, manipulându-l pe Hitler la fel ca pe Napoleon, duse la o nouă împărțire politico-socială a lumii dar și la înființarea statului Israel. Fiecare dintre cei doi frați își alese o nație pe

care o transformă într-o superputere, continuând războiul sub altă formă. Iștar prin Statele Unite ale Americii și Marduk prin Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste își împărțiră din nou lumea și o conduseră și mai mult către prăpastie.

17. Finalul secolului XX duse la o nouă schimbare a lumii, căderea comunismului în Europa, destrămarea Uniunii Sovietice și unificarea Germaniei fiind cele mai importante. Erau ultimele mutări înainte de începerea mileniului III, care avea să îi oblige pe cei doi frați să lucreze împreună la planul tatălui lor. Timp de câteva secole, adepții lor se infiltrară în poziții-cheie pentru a putea pune în aplicare planul suprem. De acolo organizară lovituri de stat, revoluții, războaie și crize financiare. Deși rivali, lucrară împreună pentru planul suprem al lui Enki, mult mai important decât lupta pentru tronul Pământului dintre Marduk și Iștar. Luptă care nu mai avea rost, deoarece Enki trebuia să se întoarcă după o absență de 4071 de ani și să reprimească tronul Pământului. Iar lumea noastră trebuia să fie pregătită pentru întoarcerea lui.

18. În primul an al mileniului III, adepții lui Iștar organizară atentatele teroriste de la World Trade Center dărâmând cele două turnuri gemene, simboluri ale lui Marduk și Iștar, și înlocuindu-le cu unul

singur, ce-l semnifica pe Enki. Nu era doar un mesaj ascuns în acele atentate, care anunța că liderul suprem al Igigi îi va înlocui pe cei doi copii ai săi la cârma lumii, ci și un motiv pentru primii pași către Noua Ordine Mondială. Atentatele serviră ca motiv pentru îndelungate războaie ale occidentalilor în Orient, teritoriul lui Marduk, dar și pentru controlul mult mai strict al populației căreia i se pregătea cel mai sinistru jug pe care îl putea purta vreodată. După dorința lui Enki, care dorea să vadă întreaga omenire îngenuncheată la picioarele lui.

19. Adepții maleficilor Igigi continuară pregătirea psihică a populației pentru întoarcerea lui Enki, semănând constant frica în mințile și sufletele muritorilor. Atât prin nenumărate atentate teroriste, cât și prin crize financiare și noi boli. Mulți ani fu omenirea atacată încontinuu, iar cea mai mare parte a ei nu reuși să conștientizeze asta.

20. Pașii cei mai importanți pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale avură loc în cel de-al douăzecilea an al mileniului III, când se inventă o nouă amenințare. Omenirea fu mințită că era atacată de un virus mutant nou, drept pentru care i se luară multe drepturi și libertăți, instaurându-se pe neașteptate o nouă formă

de dictatură. Iar cei mai mulți renunțară de bunăvoie la libertate, aplaudându-și călăii ce pozau în salvatori.

21. În acest timp, servitorii zeilor Igigi începură să construiască o super-rețea care să înconjoare Pământul, formată din milioane de antene terestre și zeci de mii de mini-sateliți. Dezvoltară criptomonede și monede virtuale care să înlocuiască vechile monede, inteligențe artificiale performante și computere cuantice. Omenirea fu mutată din ce în ce mai mult în mediul online pentru a munci, a învăța sau a face cumpărături. Nici divertismentul nu fu ignorat, punându-se bazele unui multivers virtual în care masele să își petreacă timpul cât mai departe de lumea reală. O nouă închisoare a omenirii sub forma unui metavers.

22. În primul an al falsei pandemii, Marduk reuși să-și readucă tatăl în lumea noastră. Cu ajutorul acceleratorului de particule de la C.E.R.N. deschise un portal către închisoarea lui Enki, îl scoase de acolo și îl întrupă în nou-născutul creatorului super-rețelei. Iar mulți i se închinară, fără a ști cine era cu adevărat în trupul micuțului.

23. La sfârșitul acelui an apăru vaccinul împotriva virusului fictiv, în realitate o injecție ce avea ca scop modificarea genetică. Servitorii decăzuților Igigi

apelară la toate metodele de manipulare de care dispuneau pentru a păcăli populația lumii să-și injecteze substanța dubioasă. Când nu reușiră, trecură la obligativitate mai mult sau mai puțin mascată, încălcând legi fundamentale pe care nu avu cine să le apere. Iar cea mai mare parte a omenirii încă nu reuși să-și dea seama că era atacată. Sau că era pregătită pentru o robie mult mai sinistră decât și-ar fi putut imagina.

24. Când rețeaua va fi gata, omenirea modificată genetic va fi conectată la ea prin microcipuri care vor înlocui teoretic actele de identitate, medicale și bancare. Super-rețeaua va fi controlată de o super-inteligență artificială, care va fuziona cu Enki. Astfel, conducătorul suprem al Igigi va trăi simultan în miliarde de oameni, posedându-i într-un nou mod. Apoi își va asimila copiii, reîntregind-o astfel pe Sophia, eonul care a cauzat apariția lumii materiale.

25. Iștar va refuza fuzionarea cu tatăl ei, preferând să rămână independentă. După ce îl va asimila pe Marduk, Enki va duce un război împotriva ei, în care va fi implicată o mare parte din omenire. Război pe care îl va câștiga iar Sophia va fi din nou întreagă. Și pregătită pentru confruntarea finală cu veșnicul ei rival.

26. Când Sophia va fi din nou întreagă, Enlil se va întoarce pe Pământ alături de armata sa celestă de Anunna. Un nou război va duce împotriva Sophiei, care va avea alături Igigi și majoritatea pământenilor ce nu vor ști nici măcar în ultimul ceas pe cine vor sluji. Sophia se va ascunde în super-rețeaua care va înconjura Pământul și în trupurile celor conectați la ea. Iar Enlil nu o va putea găsi, ceea ce va prelungi războiul și suferința omenirii.

27. În final, după cum le-au transmis zeii profeților, Enlil va distruge întreaga planetă iar spiritele muritorilor se vor întoarce la sursă și se vor reuni cu el, ca la început. Iar Sophia și Igigi vor fi închiși pentru totdeauna într-o dimensiune paralelă imaterială, de unde nu vor mai putea ieși vreodată. Totul la ordinele împăratului Anu, cel care a plănuit scenariul întregii istorii a Universului. Și care într-o zi, când se va plictisi, va lua totul de la capăt.

Cartea simbolurilor

1. Istoria ascunsă a lumii susține că zeii erau împărțiți în două tabere: una a zeilor Pământului, Veghetorii sau Igigi, asociată cu întunericul, condusă de Enki și de copiii săi, Marduk și Iștar, și una a divinităților celeste, Anunna, asociată cu lumina, în fruntea cărora se aflau Enlil și fiul său, Ninurta. Ninhursag a făcut parte inițial din prima tabără, trecând mai târziu de partea celeștilor. La fel s-a întâmplat și cu Nabu, fiul lui Marduk și Iștar: și-a renegat familia și a trecut de partea lui Enlil, deși o mare parte din timp a încercat să rămână neutru. Ambele clanuri divine sunt conduse de Anu, stăpânul Universului, și se află într-un permanent conflict, care a dus la două mari războaie ale zeilor. La început Enki a condus Pământul, apoi a fost detronat de Enlil care, într-un final, s-a văzut nevoit să-i cedeze conducerea planetei lui Marduk, din ordinul lui Anu. După retragerea Anunna în lumea lor, Pământul a fost împărțit între cei doi copii ai lui Enki, Marduk și Iștar, a căror luptă pentru putere continuă și astăzi în timp ce se pregătește

bătălia finală dintre tabăra decăzuților Igigi și cea a celeștilor Anunna.

2. Pentru zei și pentru adepții lor umani, simbolismul ocupă dintotdeauna un loc foarte important datorită vibrațiilor emise de simboluri, care acționează nu doar asupra subconștientului, ci și asupra formelor de energie, inclusiv a celor vii. Drept pentru care, pentru a afla secretele zeilor, trebuie să înțelegem simbolismul lor.

3. În doctrina secretă, rezervată inițiaților, tabăra Igigi este considerată malefică, iar cea zeilor Anunna benefică pentru omenire. Cele două aspecte ale celor două familii divine au fost simbolizate în diverse moduri, întotdeauna opuse. De exemplu:

4. Lumina este simbolul binelui iar întunericul al răului. Drept pentru care tabăra lui Enki este asociată cu întunericul, iar cea a lui Enlil cu lumina.

5. Ziua și noaptea, caracterizate de lumină și de întuneric, au devenit simboluri ale binelui și răului. Astfel, zeii lui Enlil au ca simbol astrul zilei, iar cei ai lui Enki Luna, cel mai strălucitor corp ceresc al nopții. Din acest motiv Marduk, care inițial a fost considerat fiul lui Enlil, în multe religii era zeul Soarelui; după ce s-a declarat fiu al lui Enki și a trecut

de partea tatălui său, Marduk și-a pierdut asocierea cu Soarele iar evreii l-au numit Yahweh, adică „Cel care a devenit Luna”.

6. Dreapta și stânga reprezintă tot binele și răul. Miturile mesopotamiene susțineau că, în Consiliul Zeilor, Enlil ședea la dreapta împăratului Anu iar Enki la stânga. Aceeași semnificație se întâlnește și în creștinism, unde se spune că Iisus stă la dreapta Tatălui în împărăția cerurilor.

7. Pentru strămoșii noștri, între cele două familii de zei exista o diferențiere clară. Cei conduși de Anu și Enlil, Anunna, erau zeii cerului, iar Igigi, cei ai lui Enki și Marduk, zeii Pământului. Drept pentru care șarpele a devenit simbolul divinităților pământene iar pasărea (de obicei șoimul sau vulturul) al celor celeste. Lupta dintre zeitățile șerpi și cele păsări se întâlnește în multe religii antice, cum ar fi, de pildă, cea dintre Ra (zeu cu cap de șoim) și marele șarpe Apophis în Egipt ori a vulturului și a șarpelui în *Mitul lui Etana* din Sumer.

8. Și punctele cardinale au semnificații ascunse maselor. Nordul, adică partea de sus sau cerul, este asociat cu zeitățile celeste, iar sudul, partea de jos, cu cele ale Pământului. Estul sau răsăritul este partea

dreaptă ori binele, în timp ce vestul sau apusul, partea stângă, semnifică răul. Astfel, în unele culturi întâlnim zeități ale apusului ori ale răsăritului, prin care se sugerează apartenența lor la una dintre cele două familii divine. De pildă, în Egiptul antic, unul dintre epitetele lui Osiris (Enki) era „*Primul dintre cei de la asfințit*”, pe care l-a purtat și Anubis, fiul său. Tot în Egipt se credea că Soarele avea trei nume: Atem sau Atum la răsărit, Ra sau Re la amiază și Khepri ori Khepra la asfințit. Preoții heliopolitani însă știau că nu era vorba despre o divinitate cu trei nume, ci despre trei zei-soare (conducători). Soarele în poziție centrală, Ra, este Anu în Consiliul Zeilor. Atum de la răsărit este zeul din dreapta sa, Enlil, iar Khepri de la apus este cel din stânga, Enki.

9. Zeul-soare, prezent în majoritatea culturilor, semnifică funcția de zeu conducător. Așa cum Soarele se află în centrul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, la fel divinitatea conducătoare se află în mijlocul celorlalți zei, care „orbitează” în jurul său. Acest lucru se observă cel mai bine în mitologia egipteană unde Ra, zeul-soare, era în fruntea panteonului. Deși egiptologii au încercat să traducă numele zeului în diferite moduri, adevăratul sens se găsește în sumeriană, unde „*ra*” are și sensul de „conducător”. Prin urmare, egiptenii l-au numit

„Conducătorul" pe zeul din fruntea panteonului lor, atribuindu-i și funcția de zeu-soare.

10. Zeul sau regele păstor are aceeași semnificație ca zeul-soare, adică de conducător. Așa cum păstorul își conduce turma de oi, la fel zeul sau regele își conduce „turma" de supuși. Din această cauză faraonii egipteni aveau ca simbol regal, pe lângă sceptru, și cârja de păstor. Zeii-păstori Osiris și Andjety la egipteni, Dumuzi la sumerieni sau Tammuz la babilonieni erau diferite aspecte ale sumerianului Enki, primul conducător al planetei noastre.

11. Zeul-taur reprezintă de asemenea o divinitate conducătoare. Însă, pe lângă funcția de conducere, deține și aspectul fertilizator. Zeul-taur este considerat zeul creator aflat în fruntea panteonului. Ca exemplu, conducătorul panteonului ugaritic, El, era zeu-taur. La fel și Baal, nepotul său, cel care i-a luat tronul ulterior.

12. Zeul-berbec are aceeași semnificație ca zeul-taur, adică de conducător al turmei și creator. Este posibil ca diferențierea dintre zeitatea-berbec și cea taur să fi apărut în Egiptul antic. Cum egiptenii erau crescători de vite, zeul lor suprem nu putea fi decât taur, spre

deosebire de cel al păstorilor hicsoși, a căror divinitate avea aspect de berbec.

13. Crucea este unul dintre cele mai răspândite simboluri antice. În scrierea cuneiformă sumeriană, cerul era reprezentat printr-o cruce. În multe culturi vechi Pământul era ilustrat printr-un cerc. Ankh-ul sau crucea egipteană, care are forma unei cruci unite cu un cerc, reprezintă legătura dintre cer și Pământ. Crucea inscripționată într-un cerc, de asemenea un simbol des întâlnit pe suprafața Terrei, semnifică un loc în care se unesc cerul și Pământul sau, mai exact, lumea spirituală și cea materială.

14. În multe culturi din toată lumea erau menționate „porți ale cerului”, portaluri care fac legătura dintre lumea noastră materială și cele imateriale ale zeilor. Portalul a fost simbolizat de antici prin litera grecească „omega”. În Egipt, numele zeilor și faraonilor se scriau întotdeauna într-un cartuș format din alungirea acestui „omega”, pentru a se sugera că „porțile cerului” erau rezervate doar celor de origine divină. Din acest motiv, în *Cartea egipteană a morților*, faraonul decedat îi anunță pe paznicii porților subpământene că este fiul ori reîncarnarea unui zeu, altfel nu i s-ar permite accesul. Același lucru l-a făcut și eroul sumerian al *Epopeii lui Ghilgameș*: pentru a fi lăsat să plece către casa zeilor

a fost nevoit să anunțe paznicii că este semizeu. Despre parole vorbește și *Rig-Veda* a hindușilor când afirmă că doar cine răspunde la întrebările Lunii primește autorizația de a păși prin „*poarta lumii cerești*”. Un lucru asemănător întâlnim și în mitul grecesc al lui Oedip, erou care a fost nevoit să răspundă la ghicitoarea Sfinxului pentru a-și putea continua drumul, iar sfincșii aveau în Antichitate rolul de gardieni ai „porților cerului”. Folosirea unei parole pentru a deschide o poartă a fost descrisă și în basme, cel mai cunoscut fiind cel al lui Ali Baba și cei patruzeci de hoți. Ankh-ul egiptenilor poate fi privit nu doar ca o unire a unei cruci (cerul) cu un cerc (Pământul), ci și ca un obiect asemănător literei grecești „omega” aflat în vârful unui turn. Turnul Babel din Eridu și copia sa babiloniană, zigguratul Etemenanki, erau piramide în trepte sau zigguraturi în vârful cărora se afla „poarta cerului”, ceea ce poate simboliza și ankh-ul. Obiectul cu forma literei „omega”, care reprezintă portalul, era simbolul zeiței sumeriene Ninhursag. Până și numele ei indică legătura cu „poarta”, Ninhursag însemnând „Doamna muntelui înalt”, adică a piramidei / zigguratului. Pentru hitiți ea era „*zeița muntelui*”, faraonul Keops o numea „*stăpâna piramidei*” iar unele texte ale piramidelor o prezintă ca o personificare a „*scării spre cer*”. Deoarece ea a proiectat „poarta cerului” pe

vremea când făcea parte din familia zeilor Igigi, înainte de a deveni consoarta lui Enlil.

15. Ochiul este unul dintre cele mai răspândite simboluri din toate timpurile, fiind simbolul principal al zeilor Igigi. Francmasoneria, care este condusă pe ascuns de aceste entități malefice, are ca simbol principal o piramidă cu un triunghi în vârf, în care se află un ochi. Partea inferioară a piramidei, tridimensională, reprezintă partea materială sau umană a Masoneriei. Vârful piramidei este bidimensional, adică imaterial, de natură spirituală. Razele care îl înconjoară indică sacralitatea iar ochiul din interior este simbolul universal al decăzuților Igigi, indicându-se astfel identitatea ființelor din vârful piramidei masonice.

16. Pe siglele multor organizații medicale, inclusiv pe cele ale serviciilor de ambulanță, se găsește un șarpe încolăcit în jurul unui toiag, reprezentând toiagul zeului vindecător Esculap. Asociațiile farmaceutice au preferat să adopte pocalul Hygieei, fiica lui Esculap, în jurul căruia se încolăcește tot un șarpe. Esculap, fiul zeului Apollo (care a înființat oracolul de la Delfi după ce a ucis un șarpe uriaș), a fost asociat de greci cu egipteanul Imhotep, ministrul faraonului Djoser, fiul zeului Ptah și Marele Preot al zeului Ra în Heliopolis, echivalat ulterior cu zeul

Thoth. În templul faraonului Seti I din Abydos, Thoth este reprezentat cu două bastoane în mâini, fiecare cu câte un șarpe înfășurat în jurul lui. Acest zeu a fost echivalat de greci cu Hermes al lor, care primise de la Apollo, tatăl lui Esculap, un caduceu, adică un toiag în jurul căruia erau încolăciți doi șerpi. Caduceul fusese preluat de la sumerianul Ningișzida, zeul vegetației și al lumii de dincolo, care era uneori reprezentat ca un șarpe cu cap de om. Ningișzida, primul Hermes și primul Thoth sunt alter ego-uri ale lui Enki, geneticianul divin care a creat oamenii împreună cu sora sa, Ninhursag. Caduceul său (cel cu doi șerpi) nu reprezintă decât A.D.N.-ul iar toiagul lui Esculap (cel cu un singur șarpe), A.R.N.-ul.

17. În majoritatea culturilor zeii erau echivalați cu corpuri cerești. Strămoșii noștri își vedeau zeii venind din cer și întorcându-se acolo. Deoarece pe cer se vedeau doar stele și planete, logica le-a spus anticilor că zeii nu puteau fi decât respectivele corpuri cerești. Din acest motiv, planetele poartă chiar și astăzi numele unor zei. Un bun exemplu este *Cartea lui Enoh*, în care îngerii sunt considerați stele (cei decăzuți sunt stele căzătoare) iar oamenii, animale. În simbolistica ascunsă, numărul razelor unei stele reprezintă numărul planetei echivalate cu un zeu, numărând din exterior către Soare. Steaua cu patru

raze este Saturn, a patra planetă din sistemul nostru solar, steaua cu cinci este Jupiter (a cincea planetă), cea cu șase este Marte (a șasea planetă), cea cu șapte este Pământul, cea cu opt este Venus iar cea cu nouă, planeta Mercur. De multe ori steaua cu raze era înlocuită cu un cerc înconjurat de puncte, numărul lor având aceeași semnificație ca numărul razelor stelelor. Nu cred că mai există cercetători care să nu recunoască faptul că steaua cu opt raze era în multe culturi simbolul zeiței iubirii, identificată cu planeta Venus, a opta din sistemul nostru solar.

18. Un caz special îl reprezintă pentagrama sau steaua cu cinci raze. Inițial era unul dintre simbolurile planetei Jupiter și a zeului Enlil, asociat cu ea. După plecarea lui Enlil de pe Pământ, când planeta noastră a fost împărțită între Marduk și Iștar, cei doi Igigi și-au împărțit și funcțiile, titlurile și simbolurile celorlalți zei. Marduk le-a preluat pe ale majorității, în special pe cele ale lui Enlil, iar Iștar a făcut același lucru cu cele ale mamei sale. Totodată, zeița și-a atribuit și pentagrama lui Enlil, fostul mare inamic al lui Marduk, deoarece ea a devenit noul dușman al fratelui ei. Pentagrama conține un triunghi cu un vârf în jos, care încă din preistorie reprezintă zona sexuală feminină, având forma părului pubian feminin. Triunghiul este intersectat cu un vârf de săgeată, simbol al războiului din cele mai vechi timpuri. Cum

pentagrama include atât sexul feminin, cât și războiul, nu poate fi decât simbolul lui Iștar, zeița sexualității și a războiului. De altfel, în vechime exista, pe lângă *„Steaua lui Iștar”* (cea cu opt raze), și așa-numita *„Stea cu cinci raze a lui Iștar”*. În plus, dacă triunghiul reprezintă zona sexuală feminină, pentru unii cercetători vârful de săgeată este un penis. În acest caz, pentagrama cu un vârf în sus simbolizează superioritatea femeii, așezată deasupra bărbatului (triunghiul pubian este cu vârful în jos iar săgeata-penis cu vârful în sus). Adică, în mod evident, o reprezintă pe Iștar. Pentagrama cu un vârf în jos reprezintă opusul, adică superioritatea bărbatului, în acel act sexual el fiind deasupra (triunghiul este cu vârful în sus iar săgeata în jos). Prin urmare, pentagrama întoarsă este un simbol al lui Marduk, rivalul zeiței Iștar, care a preluat și el steaua cu cinci raze a lui Enlil, dar în această formă. De altfel, pentagrama întoarsă este asociată cu magia neagră, cu satanismul și cu Diavolul iar Marduk este Satan al creștinismului.

19. Dacă Marduk nu a lăsat-o să preia în totalitate pentagrama lui Enlil, ci a împărțit-o cu ea, Iștar a făcut același lucru cu hexagrama lui. Simbolul principal al evreilor și, totodată, stema statului Israel, hexagrama reprezintă în primul rând a șasea planetă,

Marte, și pe zeul asociat cu ea. Însă, de ceva timp, mai are un înțeles. Dacă o privim cu atenție, observăm că este formată din două triunghiuri intersectate, unul cu un vârf în jos și celălalt cu un vârf în sus. Adică unul indică superioritatea femeii (simbol al lui Iștar) iar celălalt dominarea ei (simbol al lui Marduk). Astfel, evreii au reușit să-și includă ambele divinități, Yahweh / Marduk și Aștoret / Iștar, într-un singur simbol, hexagrama, în care cei doi zei se găsesc pe poziții de egalitate și într-o simbioză perfectă.

20. Și rombul este un simbol al organului sexual feminin, întâlnit mai ales în Francmasonerie. Unul dintre simbolurile principale ale acestei organizații este un compas încrucișat cu un echer, care formează un romb, simbol al vaginului, implicit al zeiței secrete a Masoneriei, adică Iștar. Adeseori, în interiorul rombului masonic se găsește litera G, care în acest context nu reprezintă inițiala cuvântului englezesc „God” („Dumnezeu”), așa cum se vehiculează, ci punctul G, o regiune situată în apropiere de orificiul vaginal care, prin stimulare, poate produce cel mai puternic orgasm.

21. În mitologia sumeriană, marilor zei li s-au atribuit numere, pe care cercetătorii preferă să le numească „*numere magice*”, neștiindu-le semnificația. În

realitate nu este vorba despre magie, ci despre rangurile marilor zei. Jumătate dintre ele (60, 50, 40, 30, 20 și 10) erau rezervate bărbaților iar restul (55, 45, 35, 25, 15 și 5), femeilor. Cele douăsprezece numere ale zeilor sumerieni înseamnă:

- 60 - Împărat - numărul lui Anu, zeul suprem
- 55 - Împărăteasă - numărul consoartei lui Anu
- 50 - Rege - numărul lui Enlil, moștenit de Marduk după ce a primit conducerea Pământului
- 45 - Regină - numărul consoartei lui Enlil, Ninhursag, și al lui Iștar după ce a preluat titlurile mamei sale
- 40 - Principe - numărul lui Enki
- 35 - Principesă - numărul lui Ninhursag înainte să devină consoarta lui Enlil
- 30 - Prinț - numărul lui Ninurta
- 25 - Prințesă - numărul soției lui Ninurta, Bau / Baba
- 20 - Duce - numărul inițial al lui Marduk, înainte să primească tronul Pământului
- 15 - Ducesă - numărul inițial al lui Iștar, înainte să preia titlurile, funcțiile și rolurile mamei sale
- 10 - Conte - numărul lui Nabu
- 5 - Contesă - numărul consoartei lui Nabu

Cele douăsprezece titluri nobiliare erau rezervate doar marilor zei Anunnaki. Aceștia nu erau decât șapte, însă sumerienii le-au inventat alter-ego-uri pentru a ocupa toate cele 12 funcții. Ca exemplu îi avem în Sumer pe Nanna, Enki transformat în fiul lui Enlil, și pe Ișkur, Enlil devenit fiul lui Nanna. Un zeu putea deține, pe rând, mai multe ranguri, așa cum este cazul lui Marduk, care inițial avea rangul 20 și 50 după ce a primit tronul Pământului. Ori Iștar, care a trecut de la 15 la 45. Decodificarea miturilor ne-a permis să identificăm zeii principali, prin urmare le putem atribui corect *„numerele magice”* sau titlurile nobiliare.

22. Numerologia a fost încă din cele mai vechi timpuri o parte importantă a misticismului, deși secretele ei au fost mereu rezervate doar inițiaților, în timp ce maselor li se prezentau povești. Iar inițiații știau că numerele importante simbolizează zeități.

23. Cifra 1 reprezintă o singură divinitate, de obicei cea supremă.

24. Cifra 2 este un cuplu de zei. Așa cum sunt, de exemplu, Gemenii Divini prezenți în multe religii.

25. Cifra 3 semnifică o triadă conducătoare, precum treimea vedică (Varuna, Indra și Mitra), Trimurti în

hinduism (Brahma, Vișnu și Șiva), Sfânta Treime în creștinism (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh), triada sumeriană (An, Enlil și Enki) sau cea babiloniană (Ea, Marduk și Iștar).

26. Cifra 4 simbolizează o familie divină, formată din părinți și copii, cum este cazul familiei lui Enki, alături de care se află sora și fosta sa soție, Ninhursag, și copiii lor, Marduk și Iștar.

27. Cifra 5 este ultimul rang dintre cele douăsprezece ale marilor zei în Sumer, adică titlul de contesă, dar mai are o semnificație. Cum în majoritatea culturilor zeii erau echivalați cu corpuri cerești, steaua cu cinci raze reprezintă a cincea planetă, Jupiter, implicit zeitatea cu care era asociată, adică Enlil inițial și Iștar ulterior. Drept pentru care, acești zei sunt uneori echivalați cu cifra 5.

28. Așa cum am mai spus, hexagrama sau steaua cu șase raze reprezintă cel mai adesea a șasea planetă, Marte, asociată cu sumerianul Martu, numit Marduk de babilonieni. Inițiații l-au echivalat pe acest zeu cu cifra 6, ceea ce se observă și din misticismul ebraic, unde 6 îl reprezintă pe Yahweh, nimeni altul decât Marduk.

29. Deoarece Terra este a șaptea planetă din sistemul nostru solar, a fost simbolizată printr-o stea cu șapte raze iar cifra 7 semnifică Pământul.

30. Cifra planetei Venus, a opta din sistemul nostru solar (reprezentată ca o stea cu opt raze), și implicit a zeiței asociate cu Luceafărul, adică Iștar, este 8.

31. Steaua cu nouă raze simbolizează a noua planetă, Mercur. Prin urmare, cifra 9 reprezintă zeitatea asociată cu cea mai apropiată planetă de Soare: Nabu, fiul lui Marduk și Iștar.

32. Fiind al zecelea corp ceresc din sistemul nostru solar, pe lângă cele nouă planete, Soarele este simbolizat prin numărul 10. Cum în învățăturile secrete Soarele este un uriaș portal către lumile imateriale ale eonilor, prin 10 este simbolizată uneori această lume. De exemplu, chinezii scriu acest număr ca +, crucea fiind pentru anticii din întreaga lume simbolul cerului sau, mai exact, al lumii în care locuiesc divinitățile celeste. Din același motiv, romanii scriau numărul 10 tot printr-o cruce, dar înclinată, adică litera X (formată din doi V uniți la vârfuri, literă care pentru romani simboliza cifra 5). Datorită acestei semnificații întâlnim des numărul 10 în religii. De pildă, poruncile de la baza iudaismului și creștinismului sunt în număr de 10, copacul vieții

din Kabbalah este format din 10 sefiroturi, Egiptul din vremea lui Moise a fost lovit de 10 plăgi, se spune că 10 dintre cele 12 triburi ale lui Israel au dispărut, în *Talmud* Yahweh a creat în prima zi 10 elemente primordiale din abis iar în hinduism zeul Vișnu s-a încarnat până acum de 10 ori.

33. Dacă cifra 2 reprezintă un cuplu de zei, același înțeles îl are și numărul 11, ale cărui cifre însumate dau chiar 2, diferența fiind că în acest caz este vorba despre două zeități egale. De pildă, după ce l-a asimilat pe Ninurta, zeița Iștar a adoptat numărul 11 pentru a sugera că a devenit o entitate formată din două egale și opuse (masculin și feminin). Uneori, acest număr o reprezintă pe ea și pe fratele ei, Marduk, cei doi conducători ai Pământului după plecarea celeștilor Anunna. Un bun exemplu îl reprezintă distrugerea Turnurilor Gemene și înlocuirea lor cu unul singur, One Trade Center. Cele două turnuri, distruse în ziua de 11, aveau forma acestui număr și îi simbolizau pe cei doi conducători ai planetei. Dărâmarea și înlocuirea lor cu unul singur reprezintă ori o declarație de război a zeiței, prin care sugerează că Terra nu va mai fi condusă de două divinități, ci doar de ea, ori sugerează reîncoronarea lui Enki.

34. Unul dintre cele mai întâlnite numere în culturile lumii este 12. De exemplu, găsim 12 zei olimpieni și 12 titani primordiali la greci precum și 12 munci ale lui Hercule, 12 apostoli ai lui Iisus în creștinism, 12 ranguri ale zeilor Anunnaki în Mesopotamia, 12 luni ale anului, 12 zodii în zodiacul apusean și în cel chinezesc, 12 jyotirlinga în șaivism, 12 nume ale zeului Surya în hinduism, 12 fii ai lui Odin în mitologia scandinavă, 12 imami succesori ai lui Mahomed în islamul șiit, 12 triburi israelite și 12 fii ai lui Iacov în iudaism, 12 bătălii duse împotriva invadatorilor saxoni și 12 prinți rebeli învinși de regele Arthur în legendele britanice etc. Folosirea acestui număr pe întreg mapamondul, în special în legătură cu zeii, îi indică importanța deosebită. Care este semnificația lui ascunsă? Marduk este echivalat de adepții săi cu cifra 6. Când a primit conducerea Pământului, conform miturilor babiloniene, a devenit superior tuturor zeilor cu excepția tatălui său, Ea / Enki, care s-a bucurat de o poziție de egalitate. Dacă Marduk este cifra 6, un zeu egal cu el nu poate fi decât tot 6, prin urmare 12 (6 + 6) îi reprezintă pe cei doi împreună. Această alăturare a lor este simbolizată și prin numărul 66 (doi zei 6 alăturați) atunci când este vorba despre ei ca părți dintr-o trinitate divină (în care se afla și Iștar), 66 fiind și numărul de procente al celor două zeități din respectiva treime. În contextele în care nu se găsește treimea, Marduk și

Enki sunt simbolizați prin numărul 12, însă și aici inițiații apelează la un mic artificiu. Prima cifră a numărului este 1 iar ultima 2, prin urmare 12 este folosit atunci când la conducere se găsește primul zeu, Enki (tatăl). Când Marduk a devenit conducătorul clanului, numărul 12 a fost inversat și transformat în 21, astfel încât prima să fie cifra 2, adică al doilea zeu (fiul). Ținând cont că textele apocaliptice sugerează o unire la propriu a celor doi, putem înțelege mai bine diferența dintre aceste numere: 66 îi reprezintă pe cei doi împreună ca ființe distincte, iar 12 și 21 ca entități unite într-una singură, prima cifră indicând personalitatea dominantă din această combinare.

35. Cel mai asociat număr cu superstițiile, 13, pentru unii îl reprezintă pe Iisus alături de cei 12 apostoli. În primele legende ale Cavalerilor Mesei Rotunde și regele Arthur era înconjurat de 12 cavaleri, rezultând același număr. În simbolismul zeilor, 13 îi reprezintă pe Enki și Marduk uniți (12) plus încă o zeitate mai mică. Simbolismul secret al acestui număr se observă cel mai bine în capitolul 13 din *Apocalipsa lui Ioan*, unde apar Balaurul (Enki), Fiara (Marduk) și o fiară mai mică, Antihristul.

36. Unul dintre numerele asociate cu zeița Iștar este 17. Format din 1, un zeu suprem sau un dumnezeu, și 7, cifra Pământului, 17 înseamnă „Dumnezeu pe Pământ”, fiind scopul suprem al zeiței. Acest ideal al ei se găsește într-un text intitulat *Regina tuturor ME-urilor*, unde Iștar se laudă că „*a devenit mai mare decât mama care i-a dat naștere* (...) *mai mare chiar decât Anu*”. Suma celor două cifre ale numărului 17, adică 8, este numărul ei principal, a opta planetă a sistemului nostru solar fiind Venus, asociată inițial cu Ninhursag, apoi cu Iștar.

37. Alfabetul ebraic este format din 22 litere. Deoarece a douăzeci și doua literă este ultima, pentru evrei numărul 22 reprezintă sfârșitul. Cum a douăzeci și una literă este cea dinaintea sfârșitului, numărul 21 este un simbol al celor care vor aduce sfârșitul. Adică Enki și Marduk uniți într-o singură entitate, cu fiul ca personalitate dominantă.

38. Unul dintre cele mai importante numere ale Francmasoneriei este 33. De pildă, la ordinul celui de-al treizeci și treilea președinte al Statelor Unite, masonul de grad 33 Harry S. Truman, americanii au testat prima bombă atomică la Jornada del Muerto din New Mexico, pe paralela de 33 grade latitudine nordică. Același președinte a lansat cele două bombe atomice din Japonia la distanțe egale de paralela de

33 grade latitudine nordică, Hiroshima aflându-se pe paralela de 34 de grade iar Nagasaki pe cea de 32. Tot pe paralela de 33 grade latitudine nordică se află Roswell (New Mexico, S.U.A.), celebrul loc în care s-a prăbușit un O.Z.N. în 1947. La capătul opus al Pământului, pe aceeași paralelă, se găsește muntele Hermon, locul unde *Cartea lui Enoh* susține că au coborât pe Pământ Veghetorii lui Azazel. Reactorul nuclear al lui Sadam Hussein, Osiraq, se afla pe paralela de 33 grade. Coordonatele sale (33.123 N, 44.313 E) ascund numărul 666 (3+3=6; 1+2+3=6; 4+4+3+1+3=15; 1+5=6). În 1963, aproape de paralela de 33 grade, John Fitzgerald Kennedy a fost împușcat în Dealey Plaza, locul primului templu masonic din Dallas. Data morții președintelui, 22 noiembrie, indică același număr (22+11=33). În 1968, Robert Kennedy, fratele fostului președinte, a fost asasinat în Los Angeles tot în apropierea paralelei de 33 grade și tot lângă un templu masonic. Creștinii consideră că 33 este anul în care a fost crucificat Iisus precum și numărul de miracole efectuate de el. Este și vârsta la care Alexandru Macedon a murit, pedepsit de zei pentru că a îndrăznit să invadeze India. 33 este și unul dintre simbolurile Ku Klux Klan (litera K este a unsprezecea din alfabet; de 3 ori K = 33). 33, în procente, reprezintă o treime dintr-un întreg. Cele mai importante treimi sunt cele divine iar numărul 33

simbolizează o singură parte din treime, adică un singur zeu. Ținând cont că acest număr este de o deosebită importanță pentru francmasoni, logica sugerează că 33 este zeul lor principal, Yahweh / Marduk. Care, așa cum am spus, în Babilon făcea parte dintr-o trinitate, alături de tatăl și de sora sa. De altfel, numerologia modernă consideră 33 ca fiind reprezentarea numerică a Stelei lui David (cea cu șase raze), adică a zeului simbolizat prin această formă.

39. În Roma antică, 42 era vârsta minimă necesară pentru funcția de consul. În tradiția kabbalistică, 42 este numărul prin care Yahweh a creat Universul. Considerând litera A ca fiind cifra 1, B = 2, C = 3 etc., suma literelor cuvântului Big Bang este 42. Tot 42 este răspunsul la întrebarea supremă despre viață, Univers și tot restul, furnizat de supercomputerul Deep Thought. Capitolul 42 din *Tao Te Ching*, unul dintre cele mai importante texte clasice chinezești, explică nașterea Universului. În *Talmud* este scris că numele divin format din 42 litere este cel mai mare dintre toate misterele; aceste 42 litere conțin numele tuturor celor zece sefiroturi. În tradiția japoneză 42 este un număr nefast deoarece, atunci când cele două cifre se pronunță separat („*shi ni*” = „patru doi”), mai înseamnă și „moarte”. Conform tradiției mesopotamiene, suprafața turnului Babel ocupa 42 măsuri agrare. În *Cartea egipteană a morților* se

spune că erau 42 judecători ai morților pe lumea cealaltă, în Dubla Sală a zeiței Ma'at; acești zei și zeițe adresau decedatului 42 întrebări iar zeul Thoth nota răspunsurile. De asemenea, existau 42 principii ale lui Ma'at, personificarea adevărului, ordinii și dreptății, dar și 42 cărți ale soțului ei, Thoth. În plus, Egiptul antic era împărțit în 42 districte, numite nome. Legătura dintre numărul 42 și Egipt se întâlnește și în *Biblie*. În capitolul 42 din *Facerea*, Iacov și-a trimis zece fii în Egipt pentru a cumpăra grâu; aceștia s-au întâlnit acolo cu fratele lor, Iosif, devenit vizir al Egiptului. În capitolul 42 din *Cartea lui Ieremia*, Yahweh îi amenință pe evrei că îi va lovi cu războaie, molime și foamete dacă vor dori să se întoarcă în Egipt. Conform evanghelistului Matei, de la Avraam la Iisus sunt 42 generații (merită amintit și că evanghelistul poartă un nume derivat din cel al zeiței egiptene Ma'at), iar evanghelistul Luca era de părere că de la David la Iisus au trecut 42 generații. *Cartea lui Iov* are 42 capitole, 42 oameni din Bethazmavet s-au întors din Babilon în Israel (*Cartea Întâia a lui Ezra* 2:24), doi urși au omorât 42 copii care au fost blestemați de profetul Elisei (*Cartea a Patra a Regilor* 2:24), trei ani și șase luni (42 luni) a durat foametea din timpul lui Ilie (*Evanghelia lui Luca* 4:25) iar Fiara va domni pe Pământ tot 42 luni (*Apocalipsa lui Ioan* 13:5). Fiecare pagină din *Biblia*

Gutenberg are câte 42 rânduri. Orașul Ierusalim are o suprafață de 42 mile pătrate. În hermetismul vestic, 42 este suma valorilor sferelor adevărate 3, 4, 5, 6, 7, 8 și 9 (1 și 2 sunt considerate modalități ale existenței iar 10 este completarea a ceea ce vedem din sfera noastră, adică 11), fiecare reprezentând câte un aspect al corpului divinității supreme, prin care ea observă lumea. Suma pătratelor fiecăruia dintre aceste numere este 216 sau 6 x 6 x 6, adică numărul fiarei din *Apocalipsa lui Ioan*. Coincidență sau nu, dictatorul Moammar Gaddafi a fost ucis de N.A.T.O. după ce a condus Libia timp de 42 ani. 42 reprezintă rangul 30 plus numărul 12, adică pe Enki și Marduk tratați ca un întreg care ocupă funcția de prinț.

40. Calendarele popoarelor din America Centrală (mayași, azteci, tolteci etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de șarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulcan, care și-a anunțat supușii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 ani. În prezent, prefixul telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al mayașilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de zeul Thoth, același Quetzalcoatl al mesoamericanilor. Pentru egipteni, 52 era un număr magic, asociat cu același zeu. Laturile celor trei piramide de la Giza sunt înclinate într-un unghi de aproximativ 52 grade. Marea Piramidă era

considerată de egipteni opera lui Thoth. Unii credeau că piramidele de la Giza sunt mormintele lui, al fiului său și al fiicei sale. 52 reprezintă rangul 40 plus numărul 12, adică pe Enki și Marduk uniți, ocupând împreună funcția de mare prinț sau principe.

41. 72 reprezintă numărul de ore din trei zile. În geometrie, unghiurile exterioare ale unui pentagon regulat măsoară câte 72 grade fiecare. Temperatura camerei este considerată a fi de 72 grade fahrenheit. Durata de viață a unui ovul este de 72 ore. În medie, inima unui adult care se odihnește bate de 72 ori pe minut. 72% din corpul uman este compus din apă. Axa Pământului se mișcă cu un grad la fiecare 72 ani. Conform istoricului Plutarh, zeul Seth a fost ajutat de 72 complici pentru a-l închide pe Osiris într-o cutie. Într-un alt mit egiptean, pentru a o ajuta pe zeița Nut să nască, Thoth a jucat zaruri cu Luna și a câștigat fiecare a șaptezeci și doua zi din an. Tot în Egipt, îmbălsămarea morților dura 72 zile. În Kabbalah, Yahweh are 72 nume. În *Evanghelia lui Luca*, Iisus a trimis 72 apostoli să-i vestească sosirea (10:1). În Alexandria, 72 evrei au tradus *Torah* în limba greacă, dând naștere *Septuagintei*. În *Coran* este scris că 72 musulmani au luptat în bătălia de la Badr. Tot 72 este și numărul martirilor care au luptat alături de imamul Hussain la Karbala, dar și numărul virginelor care îi

așteaptă pe martiri în rai. În *Cheile mai mici ale lui Solomon* se spune că există 72 demoni. Conform *Zoharului*, scara pe care a văzut-o Iacov în vis avea 72 trepte. Filosoful chinez Confucius a avut 72 discipoli. Conform unei tradiții, înainte de distrugerea Turnului Babel existau pe Pământ 72 limbi. În Angkor, capitala Imperiului Khmer, au fost ridicate 72 temple. În astrologie, punctul de echinocțiu parcurge un grad pe ecliptică în 72 ani. 72 semnifică rangul 60 plus numărul 12, adică pe Enki și Marduk ocupând funcția de împărat. Din moment ce acest episod nu a avut loc, reprezintă țelul suprem al celor două zeități: detronarea lui Anu și încoronarea lor în funcția supremă a Universului.

42. Numărul 666 este asociat de creștinism cu răul, cu Satan, cu Fiara sau cu Antihristul. Tracii îl asociau cu Gemenii Divini Zamolxe, adică Marduk și Iștar. Cum cifra 6 îl simbolizează pe Marduk iar discipolii săi îl consideră egal cu tatăl său, Enki, numărul 66 îi reprezintă pe cei doi uniți. Însă în Babilon Enki și Marduk făceau parte dintr-o triadă supremă, alături de Iștar. Textele apocaliptice sugerează că Enki și fiul său se vor uni într-o singură entitate, care ulterior o va asimila și pe Iștar, astfel întregindu-se eonul decăzut Sophia. Ținând cont de acest aspect și de faptul că cei trei ocupau poziții egale sau aproape egale în triada babiloniană, tragem concluzia că numărul 666 îi

reprezintă pe cei trei uniți. Cum Enki s-a reîntors în lumea noastră după o absență de câteva milenii bune, putem presupune că 666 va urma într-un viitor nu prea îndepărtat, unirea celor trei conducători ai maleficilor Igigi ducând la reîntregirea Sophiei. Însă textele apocaliptice susțin că reîntregirea Sophiei va duce la întoarcerea zeilor Anunna și la distrugerea Pământului, prin urmare nu putem decât spera că 666 va rămâne doar un vis al decăzuților Igigi, care nu se va materializa niciodată.

Completări

Deși de-a lungul timpului pe Pământ au existat mii de culte religioase, personajele lor principale sunt în număr de nouă. Șapte divinități conducătoare, eonul decăzut care a cauzat apariția lumii materiale și Nabu, fiul lui Marduk și Iștar, care nu este unul dintre marii zei, însă apare în unele momente cruciale ale istoriei ascunse. Iată-i pe cei nouă cu câteva dintre identitățile lor din religii:

Anu

Când ființa primordială s-a despărțit în două entități distincte, cel numit de akkadieni Anu și de sumerieni An a devenit partea masculină. Împreună cu jumătatea sa feminină a dat naștere altor ființe, numite eoni de gnostici, care la rândul lor s-au înmulțit. Zeul cerului în multe culturi, Anu este energia care există în tot ce este viu, conducătorul suprem al Universului, împăratul lumilor imateriale și al celei fizice. Deși, în teorie, este imparțial, el este

cel care a manipulat-o pe Sophia pe ascuns pentru a da naștere lumii materiale și miliardelor de ființe prin care împăratul trăiește simultan miliarde de vieți ce îi aduc nenumărate experiențe. Pe scurt, el este păpușarul ascuns al zeilor și al oamenilor.

Sumer	An	**azteci**	Ometeotl
Akkad	Anu	**mayași**	Itzamna
Asiria	Anu	**amerindieni**	Manitou
Egipt	Ra	**creștinism**	Dumnezeu
Grecia	Uranus	**gnosticism**	Bythos
Roma	Caelus	**vedism**	Dyaus Pitar
Canaan	El	**hinduism**	Brahma
Scandinavia	Borr	**șintoism**	Izanagi

Sophia

Eonul decăzut al gnosticilor, care îl numeau Sophia, a cauzat apariția lumii materiale, ce i-a devenit temniță. Având întâi ca trup planeta noastră, Sophia a fost despărțită la un moment dat de Enlil în două ființe diferite, Enki și Ninhursag. Gemenii divini le-au dat naștere lui Marduk și Iștar, care l-au făcut pe Nabu. Ninhursag i l-a născut lui Enlil pe Ninurta, astfel încât Sophia a ajuns divizată în șase entități. Planul ei este

să-i unească pe toți șase pentru a fi din nou întreagă. În prezent au mai rămas doar patru, Iștar asimilându-i pe Ninhursag și Ninurta în urmă cu mult timp. Textele apocaliptice sugerează că, atunci când Sophia va fi din nou întreagă, Enlil se va întoarce pe Pământ pentru a o înfrunta pentru ultima oară, bătălia finală având ca rezultat distrugerea întregii lumi materiale.

Sumer	Namma	**Grecia**	Gaia
Babilon	Tiamat		Atena
Egipt	Neith		Hecate
	Ma'at		Nix
vedism	Devi	**Roma**	Terra
	Aditi		Minerva
	Prthivi		Trivia
hinduism	Șakti		Nox
gnosticism	Sophia	**Scandinavia**	Ymir
azteci	Coatlicue		

Enlil

Când Anu și jumătatea sa feminină au creat doi noi eoni, s-au născut Enlil și sora sa. Fiind fiul împăratului ceresc, Enlil a devenit mâna dreaptă a acestuia. Pe Pământ a fost considerat locțiitorul și moștenitorul lui Anu, fiindu-i atribuit titlu de rege al

planetei. Majoritatea culturilor l-au considerat zeul furtunii, al ploii și al vântului și l-au asociat cu planeta Jupiter. El este cel care a închis-o pe Sophia în materie, care a divizat-o în Gemenii Divini și care s-a întrupat pe Pământ pentru a-i învinge pe Igigi. A dus două mari războaie împotriva lor, ultimul sfârșindu-se printr-un potop global. După ce i-a distrus trupul lui Enki și i-a închis spiritul într-o dimensiune paralelă inferioară, încălcând astfel ordinul împăratului ceresc de a nu ucide alți zei, Enlil a pierdut tronul Pământului și a fost readus în dimensiunea eonilor. Înainte de a pleca, și-a anunțat adepții că se va întoarce când Sophia va fi din nou întreagă, pentru războiul final dintre Anunna și Igigi.

Sumer	Enlil	**Egipt**	Seth
	Ișkur	**Grecia**	Zeus
Akkad	Ellil	**Roma**	Jupiter
	Adad	**hitiți**	Tarhun
Canaan	Baal Hadad	**hurieni**	Teșub
Scandinavia	Odin	**mayași**	Chaac
incași	Viracocha		Huracan
azteci	Tezcatlipoca	**iudaism**	Mihail
	Tlaloc	**creștinism**	Iisus
traci	Gebeleizis	**vedism**	Indra
Dacia	Zamolxe 3		Rudra
șintoism	Amaterasu	**hinduism**	Vișnu

gnosticism	Nous		Krișna 2
zoroastrism	Ahriman	**budism**	Buddha

Enki

Când Sophia a fost despărțită în două entități, jumătatea ei masculină a fost numită Enki de sumerieni și considerată de majoritatea popoarelor antice divinitatea înțelepciunii, a fertilității și a apelor. Primul rege al Pământului și conducătorul suprem al Igigi, Enki a pierdut primul război al zeilor, a cauzat revolta decăzuților Igigi care i-a permis să creeze oamenii și a orchestrat din umbră cel de-al doilea mare război divin. Și-a petrecut mare parte din existență încercând să creeze pe cale genetică soldați care să-l ajute să-l învingă pe Enlil. Care însă l-a închis acum mai bine de patru milenii într-o lume imaterială, de unde se pare că a fost eliberat de curând, urmând să-și recupereze tronul Pământului și să o reîntregească pe Sophia pentru a-și învinge odată pentru totdeauna marele rival.

Sumer	Enki	**Egipt**	Osiris
	Nanna		Geb
	Ningișzida		Thoth 1
	Dumuzi		Ptah

	Gibil		Khnum
Akkad	Ea		Amon
	Sin		Heru-ur
	Tammuz		Apophis
	Gerra		Apis
Asiria	Aşşur		Serapis
Canaan	Dagon		Min
	Şalim		Anubis 1
iudaism	Sabaoth	**Grecia**	Cronos
	Azazel		Prometeu
	Samael		Poseidon
creştinism	Lucifer		Hades
zoroastrism	Yima		Hermes 1
vedism	Varuna		Dionisos
	Agni		Hefaistos
	Yama	**Roma**	Saturn
hinduism	Şiva		Neptun
	Krişna 1		Pluto
şintoism	Susanoo		Mercur 1
	Ema-o		Bacchus
Scandinavia	Loki		Vulcan
azteci	Quetzalcoatl	**traci**	Zamolxe 1
mayaşi	Kukulkan		Sabazios
hitiţi	Kumarbi		

Ninhursag

Zeița-mamă care a creat oamenii alături de Enki este jumătatea feminină a Sophiei, numită Ninhursag de fiul ei, Ninurta. A condus Pământul alături de fratele și soțul ei și a dat naștere zeilor Igigi. L-a născut pe Enlil, încarnat forțat în pântecele ei, a luptat împotriva lui alături de Enki în primul război al zeilor și a devenit apoi consoarta lui Enlil, trecând fără voia ei în tabăra Anunna. Lui Enki i-a născut pe Iștar și Marduk iar lui Enlil pe Ninurta. Când împăratul Anu le-a poruncit zeilor Anunna să părăsească Pământul pentru a se întoarce în dimensiunea eonilor, Ninhursag s-a lăsat asimilată de fiica ei, Iștar, pentru a nu-și părăsi copiii.

Sumer	Sud	**Grecia**	Rea
	Inanna 1		Afrodita 1
	Ninki		Hera
	Ninlil		Hestia
	Ninhursag		Demetra
Akkad	Antu	**Roma**	Opis
Babilon	Damkina		Venus 1
Egipt	Isis		Iunona
	Nut		Vesta
	Hathor 1		Ceres
	Bastet	**hinduism**	Sarasvati

	Sekhmet		Lakșmi
	Amaunet		Parvati
	Mut		Durga
Canaan	Așerah	**Scandinavia**	Frigg
Japonia	Benten	**incași**	Mama Qocha
traci	Bendis	**azteci**	Chalchiuhtlicue

Ninurta

Fiul și moștenitorul lui Enlil, Ninurta a fost considerat zeul războiului. Deși era unul dintre Anunna, adică o entitate pozitivă, agresivitatea lui provine de la mama sa, Ninhursag, de la care a moștenit energia negativă a Sophiei. Consoarta sa a fost semizeița Kug-Bau / Kubaba, ridicată la rang de zeiță, care l-a urmat chiar și după ce s-a lăsat asimilat de Iștar pentru a-i oferi un avantaj considerabil în fața rivalului lor, Marduk.

Sumer	Ninurta	**Grecia**	Ares
	Ningirsu		Heracle
Akkad	Ninurta	**Roma**	Marte
Asiria	Ninurta		Hercule
Scandinavia	Thor	**Canaan**	Kamoș
	Tyr	**Fenicia**	Melqart
hinduism	Kartikeya	**iudaism**	Chemoș

azteci	Xipe Totec	**Japonia**	Ninigi

Marduk

Marduk este fiul și moștenitorul lui Enki, care a lăsat-o însărcinată pe Ninhursag după ce zeița a devenit consoarta lui Enlil. Drept pentru care Marduk a fost considerat inițial zeul Soarelui și fiul zeului furtunii. După ce a crescut, tânărul zeu și-a declinat adevărata descendență și a pornit un război împotriva tatălui său adoptiv. A pierdut cel de-al doilea război al zeilor, încheiat printr-un potop global, dar a primit tronul Pământului după ce Enki a fost nimicit. Apoi a fost nevoit să se lupte pentru tron cu sora sa, Iștar, timp de câteva mii de ani. A continuat munca tatălui său în domeniul geneticii, după câteva milenii a reușit să îl readucă în lumea noastră iar la final se va lăsa asimilat de el, pentru a o reîntregi pe Sophia.

Sumer	Utu	**Scandinavia**	Baldur
	Martu		Freyr
Akkad	Șamaș	**Japonia**	Okuninushi
	Nergal	**China**	Împăratul de Jad
Babilon	Marduk	**Dacia**	Zamolxe 2
Egipt	Horus	**traci**	Heron
	Anubis 2	**incași**	Inti

	Nefertum	**azteci**	Huitzilopochtli
	Khonsu	**vedism**	Surya
hitiți	Apaliunas	**hinduism**	Ganeșa
	Illuyanka	**zoroastrism**	Ahura Mazda
hurieni	Aplu	**Canaan**	Baal Zephon
etrusci	Apulu	**iudaism**	Yahweh
Grecia	Apollo	**creștinism**	Satan
Roma	Apollo	**islam**	Allah

Iștar

Prima fiică a lui Enki și Ninhursag a fost inițial numită Ninsar. Când mama sa a fost nevoită să treacă de partea Anunna iar Enki a fost închis în lumea subterană, Iștar a urmat-o pe Ninhursag, iar mai târziu pe Enki. Ea este creatoarea rasei semiților și rivala lui Marduk la tronul Pământului, care și-a asimilat mama și pe Ninurta pentru a deveni mai puternică. În prezent conduce o mare parte din omenire, pe cea occidentală sau de stânga, iar textele apocaliptice sugerează că la finalul vremurilor nu va accepta să facă parte din Sophia, ci va fi asimilată forțat de Enki după ce va pierde războiul împotriva lui.

Sumer	Ninsar	**Grecia**	Persefona
	Inanna 2		Artemis
	Ereșkigal		Afrodita 2
Akkad	Iștar	**Roma**	Proserpina
Babilon	Iștar		Diana
	Sarpanit		Venus 2
Asiria	Iștar	**Japonia**	Kwannon
Egipt	Hathor 2	**Canaan**	Anat
	Neftis		Aștar
Scandinavia	Freya	**iudaism**	Aștoret
	Hel	**incași**	Mama Quilla
vedism	Nirrti	**azteci**	Coyolxauhqui
hinduism	Kali	**Tracia**	Cotys

Nabu

Fiul lui Marduk și Iștar, numit de babilonieni Nabu, nu a făcut parte din grupul marilor zei Anunnaki. Deși născut în familia zeilor Igigi, a încercat să rămână neutru în conflictul celor două familii divine, iar la finalul celui de-al doilea război al zeilor a trecut de partea celeștilor Anunna. Ca pedeapsă, tatăl său, Marduk, l-a încarnat forțat în trupurile unor muritori precum Amenhotep III, Akhenaton sau Ulise, obligându-l să trăiască la fel ca oamenii. Textele apocaliptice susțin că Marduk îl va ucide la finalul

vremurilor însă nu îl va asimila, deoarece Enlil îi va trimite spiritul în dimensiunea eonilor.

Sumer	Utnapiștim	**Egipt**	Thoth 2
	Ziusudra		Wepwawet
	Atra-Hasis	**Scandinavia**	Forseti
	Adapa	**Dacia**	Marele Lup Alb
Babilon	Nabu	**vedism**	Mitra
Asiria	Nabu	**hinduism**	Agastya
Grecia	Hermes 2	**zoroastrism**	Mithra
	Odiseu	**islam**	Idris
Roma	Mercur 2	**iudaism**	Enoh
	Ulise		Noe
China	Ku		Metatron

În miturile din întreaga lume, zeii aveau aparate de zbor, navete cu care se deplasau rapid în orice colț al lumii. În miturile sumeriene și egiptene s-au păstrat numele navetelor câtorva dintre marii zei:

Enlil	Pasărea Cerului
Ninurta	Divina Pasăre Neagră
Ninhursag	Barca Cerului
Enki	Șoimul Orizontului
Marduk	Discul Înaripat

Pentru sumerieni, akkadieni și hurieni, marii zei aveau câte un *sukkal* sau ministru, un servitor personal care îndeplinea și funcțiile de sfetnic și mesager. Iată-i pe miniștrii marilor zei conform religiilor mesopotamiene:

Anu	Ilabrat
Enlil	Nusku
Ninhursag	Ninșubur
Ninurta	Inimmanizi
Enki	Isimud
Marduk	Nabu
Iștar	Namtar

Cronologia „epocii lipsă" din istoria neoficială a Pământului, perioada dintre nașterea primilor zei și Potop:

- **472.080 î.e.n.** - Sophia este divizată în Enki și Ninhursag.
- **469.200 î.e.n.** - Gemenii Divini, primii Igigi, își încep munca de supraveghere a florei și faunei Pământului.
- **462.000 î.e.n.** - Enki și Ninhursag devin conducătorii planetei după izgonirea lor din Grădina Zeilor și încep să creeze noi zei.

- **426.000 î.e.n.** - Se naște Enlil după ce Ninhursag a fost fecundată artificial.
- **415.200 î.e.n.** - Enlil dă startul primului război al zeilor.
- **414.000 î.e.n.** - Se naște Ninurta, fiul lui Enlil și Ninhursag.
- **368.400 î.e.n.** - Se sfârșește primul război al zeilor. Enki este închis în lumea subterană iar Igigi săi sunt condamnați de Enlil la muncă silnică.
- **325.200 î.e.n.** - Începe revolta zeilor Igigi. La propunerea lui Enki, Anu și Enlil acceptă crearea unei noi specii, pentru a munci în locul decăzuților.
- **289.200 î.e.n.** - Ia naștere Homo sapiens. Nemulțumit de împărțirea Pământului, Enlil pleacă de pe Terra, întorcându-se în lumea eonilor.
- **253.200 î.e.n.** - Enki reușește să-și fecundeze fosta soție, care îl naște pe Marduk.
- **246.000 î.e.n.** - Iștar i-l naște lui Marduk pe Nabu.
- **223.000 î.e.n.** - Enki înființează cultul zeilor, inventând astfel religia primordială, pe care Nabu le-o aduce muritorilor.
- **188.400 î.e.n.** - Enlil se întoarce pe Terra, preluând conducerea planetei noastre. Îl crucifică pe Enki pe vârful Omu din masivul Bucegi.
- **123.600 î.e.n.** - Marduk se declară fiul lui Enki și cere tronul Pământului în fața Consiliului Zeilor.

- **122.880 î.e.n.** - Marduk își eliberează tatăl și îl atacă pe Enlil, dând startul celui de-al doilea război al zeilor.
- **98.400 î.e.n.** - Enlil atacă pământenii cu o serie de virusuri, însă Enki reușește să elimine din A.D.N.-ul uman genele vulnerabile. Enlil nu se dă bătut și lovește Pământul cu o îndelungată perioadă de foamete.
- **94.800 î.e.n.** - Enlil creează o eră glaciară prin aducerea Lunii și interpunerea ei între Pământ și Soare. Nabu se întoarce printre muritori.
- **73.200 î.e.n.** - Oamenii se revoltă împotriva celeștilor Anunna la ordinul lui Enki. Ninhursag este trimisă să înăbușe rebeliunea, apoi Consiliul Zeilor decide distrugerea armatei lui Marduk prin Potop.
- **64.800 î.e.n.** - Nabu începe construirea unor „porți ale cerului” la Giza, în Egiptul de astăzi.
- **62.641 î.e.n.** - Nabu termină de construit piramidele de la Giza.
- **30.000 î.e.n.** - Are loc bătălia finală dintre armatele lui Enlil și Marduk. Enlil înlătură Luna din calea Soarelui, topirea zăpezii și a gheții provocând Potopul care îneacă Pământul. Enki, Marduk și Iștar, însoțiți de restul supraviețuitorilor Igigi, fug prin „porțile cerului” din Egipt. Nabu reușește să fugă prin cea de-a treia „poartă” de la Giza, salvând de la anihilare totală fauna Pământului.

Cronologia amurgului zeilor de la încoronarea pe tronul orașului Kiș a semizeiței Kug-Bau, fiica lui Marduk, până la moartea iacobitului Iosif în Egipt:

2465 î.e.n. - În Kiș este încoronată de Marduk cârciumărița Kug-Bau.
2402 î.e.n. - Se naște în Nippur Serug, bunicul lui Terah.
2365 î.e.n. - Moare regina Kug-Bau în Kiș. Este primită în rândul zeilor și dată de soție lui Ninurta. Tronul Sumerului îi revine fiului ei, Puzur-Suen.
2340 î.e.n. - Moare în Kiș regele Puzur-Suen. Pe tron urcă fiul său, Ur-Zababa.
2334 î.e.n. - Lugal-zage-si din Umma îl omoară pe Ur-Zababa din Kiș și îi ia tronul, apoi este ucis în Uruk de Sargon cel Mare, care se încoronează rege al Sumerului înainte de a înființa Imperiul Akkadian.
2325 î.e.n. - Moare în Nippur Peleg, stră-străbunicul lui Terah.
2294 î.e.n. - Moare în Nippur Eber, stră-stră-străbunicul lui Terah.
2279 î.e.n. - Moare Sargon cel Mare în Agade, capitala imperiului său.
2278 î.e.n. - Pe tronul Imperiului Akkadian urcă Rimuș, fiul lui Sargon.
2272 î.e.n. - Se naște în Nippur Nahor, tatăl lui Terah și bunicul lui Avraam.

2270 î.e.n. - Rimuș, fiul lui Sargon, este asasinat în Agade de câțiva membri ai curții sale regale.

2269 î.e.n. - Tronul Akkadului îi revine lui Maniștuștu, fratele lui Rimuș și fiul lui Sargon.

2260 î.e.n. - Maniștuștu reconstruiește în Ninive templul distrus al lui Iștar.

2255 î.e.n. - Moare în Agade Maniștuștu, fiul lui Sargon.

2254 î.e.n. - Este înscăunat pe tronul Imperiului Akkadian fiul lui Maniștuștu, Naram-Sin.

2218 î.e.n. - Moare Naram-Sin, nepotul lui Sargon. Conducătorul Imperiului Akkadian devine fiul său, Șar-Kali-Șarri.

2195 î.e.n. - Moare în Nippur Ragav, străbunicul lui Terah.

2193 î.e.n. - Moare Șar-Kali-Șarri, fiul lui Naram-Sin și strănepotul lui Sargon. În Nippur se naște Terah, fiul lui Nahor și Iosca. Începe invazia gutienilor în Mesopotamia. Imperiul Akkadian este condus simultan de patru regi: Igigi, Imi, Nanum și Ilulu.

2190 î.e.n. - Dudu îi învinge pe cei patru regi și ocupă tronul Akkadului.

2169 î.e.n. - Moare regele Dudu.

2168 î.e.n. - Tronul îi revine fiului lui Dudu, Șu-turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian.

2153 î.e.n. - Moare Șu-turul. Imperiul Akkadian este distrus de gutieni.

2123 î.e.n. - Se naște în Nippur Avram, fiul lui Terah și Amsalai.
2119 î.e.n. - Guvernatorul orașului Uruk, Utu-hengal, devine rege al Sumerului după ce îl învinge pe Tirigan, regele gutienilor.
2113 î.e.n. - Se naște în Nippur Sarai, fiica lui Haran, viitoarea soție a lui Avram.
2112 î.e.n. - Moare regele Utu-hengal. Tronul Sumerului îi revine ginerelui său, Ur-Nammu, guvernatorul orașului Ur. Terah și familia sa se mută din Nippur în Ur.
2094 î.e.n. - Moare regele Ur-Nammu. Pe tronul Sumerului urcă Șulgi, fiul său. Terah și familia sa se mută din Ur în Harran.
2072 î.e.n. - Moare în Nippur Serug, bunicul lui Terah. Regele Șulgi se autoproclamă zeu.
2068 î.e.n. - Moare în Nippur Nahor, tatăl lui Terah și bunicul lui Avram.
2066 î.e.n. - Regele sumerian Șulgi își dă fiica de soție și orașul Larsa ca zestre viceregelui Elamului, primind în schimb o legiune de trupe elamite.
2053 î.e.n. - Regele Șulgi supune provinciile apusene ale Orientului Mijlociu cu ajutorul legiunii sale elamite.
2051 î.e.n. - Enlil îl ucide pe Enki și îi închide spiritul într-o dimensiune paralelă inferioară. Anu hotărăște

ca Enlil să părăsească planeta iar tronul Pământului să-i revină lui Marduk, fiul lui Enki.

2048 î.e.n. - Moare regele Șulgi, fiul lui Ur-Nammu. Tronul Sumerului îi revine fiului său, Amar-Sin. La ordinul lui Marduk, Avram, Sarai și Lot pleacă din Harran în Canaan.

2047 î.e.n. - Avram, Sarai și Lot ajung în Herakleopolis, la curtea faraonului Merikare Khety, regele Egiptului Inferior.

2042 î.e.n. - Avram, Sarai și Lot pleacă din Egipt în Canaan din cauza conflictului dintre faraonii Merikare și Mentuhotep.

2039 î.e.n. - Regii mesopotamieni Amar-Sin, Kudur-Lagamar, Eri-Aku și Tud-ghula înving în Valea Sidimului alianța regilor iordanieni. Avram îi învinge la Dan și își eliberează nepotul capturat de mesopotamieni. Pe drumul spre casă moare Amar-Sin, fiul lui Șulgi. Fratele său, Șu-Sin, preia tronul Sumerului.

2037 î.e.n. - Se naște Ismael, fiul lui Avram și Hagar, fiica faraonului Merikare.

2030 î.e.n. - Moare regele Șu-Sin, fiul lui Șulgi. Fiul său, Ibbi-Sin, devine ultimul rege al Sumerului.

2024 î.e.n. - Zeul Ninurta folosește șapte bombe nucleare pentru a distruge orașe loiale lui Marduk, printre care Sodoma și Gomora. Avraam și Sara pleacă în Gherara, la curtea regelui filistean Abimelec.

2023 î.e.n. - Se naște Isaac, fiul lui Avraam și Sara.
2004 î.e.n. - Moare Ibbi-Sin, ultimul rege al Sumerului. Enlil părăsește Pământul după ce distruge Sumerul printr-o furtună nemaivăzută.
1988 î.e.n. - Moare în Harran Terah, tatăl lui Avraam.
1986 î.e.n. - Ninurta îi cere lui Avraam să-l sacrifice pe Isaac, însă Marduk intervine la timp. Moare Sara, soția lui Avraam și mama lui Isaac.
1983 î.e.n. - Isaac se căsătorește cu Rebeca, fiica vărului său, Batuel.
1963 î.e.n. - Se nasc gemenii Isav și Iacov, fiii lui Isaac și Rebeca.
1948 î.e.n. - Moare Avraam. Isav îi cedează lui Iacov dreptul său de prim-născut.
1923 î.e.n. - Isav se căsătorește cu două hitite.
1900 î.e.n. - Moare Ismael, fiul lui Avraam și Hagar.
1894 î.e.n. - Sumu-Abum formează în sudul Mesopotamiei un mic regat amorit care includea și Babilonul, înființând astfel Prima Dinastie Amorită babiloniană.
1881 î.e.n. - Moare Sumu-Abum iar pe tronul regatului amorit urcă Sumu-la-El.
1878 î.e.n. - Moare la Itjtawy faraonul Senusret II din Dinastia a XII-a iar tronul Egiptului îi revine fiului său, Senusret III.

1872 î.e.n. - Se naște Iosif, fiul lui Iacov și Rahela. Iacov se hotărăște să se întoarcă în Canaan cu familia sa.
1860 î.e.n. - Amenemhat III, fiul lui Senusret III, devine coregent al Egiptului alături de tatăl său.
1855 î.e.n. - Iosif este vândut de frații săi și dus în Egipt.
1845 î.e.n. - Moare Sumu-la-El iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sabium.
1843 î.e.n. - Moare Isaac, fiul lui Avraam și Sara.
1842 î.e.n. - Iosif devine vizirul Egiptului. În țară încep șapte ani de bunăstare.
1839 î.e.n. - Moare Senusret III în Itjtawy iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat III.
1835 î.e.n. - În Egipt și în Canaan încep șapte ani de foamete.
1833 î.e.n. - Iacov și familia sa se mută în Egipt.
1831 î.e.n. - Moare Sabium iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Apil-Sin.
1816 î.e.n. - Moare Iacov, fiul lui Isaac și Rebeca.
1815 î.e.n. - Amenemhat IV, fiul lui Amenemhat III, devine coregent al Egiptului alături de tatăl său.
1814 î.e.n. - Moare Amenemhat III în Itjtawy iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat IV.
1813 î.e.n. - Moare Apil-Sin iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sin-Muballit.
1806 î.e.n. - Moare în Itjtawy Amenemhat IV iar tronul Egiptului îi revine surorii sale, Sobekneferu.

1805 î.e.n. - Pe tronul Avarisului din Delta Nilului urcă Sekhaenre Yakbim, unul dintre urmașii lui Iacov, fondatorul Dinastiei a XIV-a.
1802 î.e.n. - Moare regina Sobekneferu în Itjtawy. Pe tronul Egiptului urcă Sobekhotep I, fondatorul Dinastiei a XIII-a, care mută capitala la Memfis.
1794 î.e.n. - Sin-Muballit abdică iar tronul regatului amorit din Mesopotamia îi revine fiului său, Hamurabi, care înființează Imperiul Babilonian și transformă Babilonul în capitală, la ordinul zeului Marduk.
1780 î.e.n. - Moare Sekhaenre Yakbim iar pe tronul din Avaris urcă Nubwoserre Ya'ammu.
1770 î.e.n. - Moare Nubwoserre Ya'ammu iar pe tronul din Avaris urcă Khawoserre Qareh.
1762 î.e.n. - Moare vizirul Iosif, fiul lui Iacov și Rahela.

Anii de domnie ai conducătorilor Imperiului Akkadian, conform *Listei Regilor Sumerieni*:

Sargon cel Mare	2334 - 2279 î.e.n.	Fiul preotesei azupirane
Rimuș	2278 - 2270 î.e.n.	Fiul lui Sargon

Maniștușu	2269 - 2255 î.e.n.	Fiul lui Sargon
Naram-Sin	2254 - 2218 î.e.n.	Fiul lui Maniștușu
Șar-Kali-Șarri	2218 - 2193 î.e.n.	Fiul lui Naram-Sin
Igigi, Imi, Nanum, Ilulu	2193 - 2190 î.e.n.	
Dudu	2190 - 2169 î.e.n.	
Șu-turul / Șu-durul	2168 - 2153 î.e.n.	Fiul lui Dudu

Anii de domnie ai conducătorilor Sumerului după perioada gutiană, conform *Listei Regilor Sumerieni*:

Utu-hengal	2119 - 2112 î.e.n.	
Ur-Nammu	2112 - 2094 î.e.n.	Ginerele lui Utu-hengal
Șulgi	2094 - 2048 î.e.n.	Fiul lui Ur-Nammu
Amar-Sin	2048 - 2039 î.e.n.	Fiul lui Șulgi
Șu-Sin	2039 - 2030 î.e.n.	Fiul lui Șulgi

Ibbi-Sin	2030 - 2004 î.e.n.	Fiul lui Șu-Sin

Genealogia clanului lui Avraam de la Sem, fiul lui Noe, până la Iosif, conform *Vechiului Testament*:

Sem	3293 - 2693 î.e.n.	Fiul lui Noe și Emzara
Arfaxad	3193 - 2728 î.e.n.	Fiul lui Sem și Sedeqetelebab
Cainan	3058 - 2598 î.e.n.	Fiul lui Arfaxad și Rasuaya
Șelah	2928 - 2468 î.e.n.	Fiul lui Cainan și Milca
Eber	2798 - 2294 î.e.n.	Fiul lui Șelah și Muac
Peleg	2664 - 2325 î.e.n.	Fiul lui Eber
Ragav	2534 - 2195 î.e.n.	Fiul lui Peleg și Lomna
Serug	2402 - 2072 î.e.n.	Fiul lui Ragav și Ora
Nahor	2272 - 2068 î.e.n.	Fiul lui Serug și Milca
Terah	2193 - 1988 î.e.n.	Fiul lui Nahor și Iosca

Avram / Avraam	2123 - 1948 î.e.n.	Fiul lui Terah și Amsalai
Ismael	2037 - 1900 î.e.n.	Fiul lui Avraam și Hagar
Isaac	2023 - 1843 î.e.n.	Fiul lui Avraam și Sarra
Isav / Edom	1963 - 1816 î.e.n.	Fiul lui Isaac și Rebeca
Iacov / Israel	1963 - 1816 î.e.n.	Fiul lui Isaac și Rebeca
Iosif	1872 - 1762 î.e.n.	Fiul lui Iacov și Rahela

Perioadele în care au domnit faraonii Dinastiei a XVIII-a, din care făcea parte Akhenaton, numit Moise de evrei:

Ahmosis	1551-1526 î.e.n.
Amenhotep I	1526-1506 î.e.n.
Tuthmosis I	1506-1493 î.e.n.
Tuthmosis II	1493-1480 î.e.n.
Hatshepsut	1480-1458 î.e.n.
Tuthmosis III	1480-1426 î.e.n.
Amenhotep II	1428-1402 î.e.n.
Tuthmosis IV	1402-1392 î.e.n.
Amenhotep III	1392-1354 î.e.n.

Akhenaton	1366-1337 î.e.n.
Smenkhkare	1339-1337 î.e.n.
Neferneferuaten	1337-1335 î.e.n.
Tutankhamon	1335-1326 î.e.n.
Ay	1326-1322 î.e.n.
Horemheb	1322-1295 î.e.n.

Alte câteva date importante din istoria ascunsă a lumii:

29.640 î.e.n. - sfârșitul Potopului și Bătălia Piramidelor, care a dus la încarcerarea lui Enki și exilarea lui Marduk
21.000 î.e.n. - distrugerea Turnului Babel din Eridu; tratatul de pace dintre Anunna și Igigi, care a dus la apariția celor patru rase de Homo Sapiens Sapiens și la despărțirea Pangeei în șapte continente
cca. 5600 î.e.n. - mini-potopul european care a dus la apariția Mării Negre
4242 î.e.n. - sosirea tracilor în Egipt la ordinul lui Marduk
cca. 3750 î.e.n. - apariția rasei semite create de Iștar
cca. 3500 î.e.n. - plecarea tracilor din Egipt; mutarea lor în Creta, Sumer, India și China
3114 î.e.n. - sosirea lui Enki în America Centrală

2154 î.e.n. - distrugerea Imperiului Akkadian de către gutieni, la ordinul lui Enlil
2004 î.e.n. - distrugerea Sumerului de către Enlil; exodul supraviețuitorilor spre Anatolia
1378 î.e.n. - nașterea lui Akhenaton, numit Moise de evrei
1293 î.e.n. - începutul exodului biblic; moartea faraonului Ramses I în canalul care lega Marele Lac Amar de Marea Roșie
1264 î.e.n. - nașterea lui Hercule, una dintre ultimele încarnări ale zeului Ninurta
1226 î.e.n. - moartea lui Hercule
1198 î.e.n. - distrugerea Imperiului Hitit și începutul războiului troian dintre Popoarele Mării conduse de urmașii lui Hercule și hitiții din Troia
1188 î.e.n. - sfârșitul războiului troian; începutul odiseei lui Ulise către Itaca și a lui Enea către Italia

De-a lungul timpului au avut loc mult mai multe evenimente importante din istoria zeilor, firește, însă nu le putem nici menționa, nici reține pe toate. Însă putem înțelege că multe dintre ele au fost orchestrate din umbră de Anu, păpușarul suprem al lumii, care obișnuiește să ignore liberul arbitru al oamenilor și zeilor pentru a împinge lucrurile în direcțiile dorite de el. Așa cum a procedat întotdeauna, de la începutul fiecărei lumi până la sfârșitul ei.

ISBN 978-973-0-35709-7